

Giới thiệu Yêu Phải Người Tình Một Đêm

Cô gái này đã Yêu Phải Người Tình Một Đêm , anh chủ động bắt chuyện với cô, lại còn được cô mời đi khách sạn? Trước hoàn cảnh như thế anh không thể từ chối!

Tưởng gì vào đó cô đi tắm rồi khóa cửa? Có phải đó là hành động làm cho anh trở nên hăng hái hơn? Ấy mà sau đêm đó anh hưởng thụ xong lại bỏ chạy lấy người!

Tình một đêm tưởng chừng đã kết thúc, nhưng sau đó không lâu hai người lại tình cờ gặp nhau và cô nhất quyết không thú nhận rằng đó không phải là con của anh!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Người Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Tiết từ

Sau buổi họp lớp, Lương Kỳ Gia gỡ xuống bộ mặt tươi cười giả dối suốt cả buổi tối, khuôn mặt nháy mắt sụp xuống.

Vì sao cô lại đến tham gia buổi họp lớp này đây? Là vì muốn chứng minh bản thân không còn để tâm đến chuyện quá khứ nữa, hay là vì muốn một lần cho những người đó thấy cô đã trở nên xinh đẹp hơn, trưởng thành hơn lúc trước? Nếu thực sự là thế thì cô nên tỏ ra không để ý đến chứ, cô không nên trở thành thế này.

Lúc gặp Dương Tinh Tinh trong toilet nữ, cô ta còn hỏi cô hôm nay ăn mặc đẹp thế này có phải là muốn làm Đường Gian mất mặt hay không?

Cô mỉm cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Nhưng khi Dương Tinh Tinh đặc ý nói cho cô biết Đường Gian theo đuổi cô ta nửa năm, hiện giờ bọn họ đang hẹn hò, lúc ấy tuy rằng cô có thể cố gắng mỉm cười nhưng trong lòng lại thoáng trần ngập đầy kinh ngạc, tự giễu cùng cười khổ.

Cô tự hỏi mình rốt cuộc bản thân đang làm cái gì đây? Tại sao phải vì một tên đàn ông thói nát đã sớm quên mình mà trang điểm tỉ mỉ như thế này? Cô thật sự bị điên rồi!

Đường Gian là một tên khôn kiếp ra về đạo mạo, là bạn cùng lớp thời đại học của cô, cũng là mối tình đầu kéo dài suốt nửa năm của cô.

Lúc ấy ở trong lớp cô là một con mọt sách ngốc nghếch chỉ biết đọc sách không chớp mắt, thế nhưng lại được hoàng tử đẹp trai nhất toàn ban, thậm chí toàn khóa yêu mến, khiến cho toàn bộ các nữ sinh ngưỡng mộ vô cùng, mà cô cũng hoàn toàn chìm đắm trong sự sung sướng ngọt ngào của tình yêu, hoàn toàn không phát hiện ra có điểm gì không hợp lý.

Cô thật sự thích hắn ta, thế nên mới đem lần đầu tiên của mình trao cho hắn, trả giá bằng toàn bộ bản thân mình, nhưng kết quả chân tướng sự thật lại khiến cô không cách nào chịu nổi.

Hắn ngang nhiên đánh cuộc với người khác xem mất bao nhiêu lâu mới có thể có được thân thể của cô, còn cuộc xem liệu có phải là lần đầu tiên của cô không?

Chỉ cần vừa nghĩ đến mình từng yêu một tên đàn ông thói nát đến vậy, thân thể từng bị loại người như thế ô nhiễm, cô lại có cảm giác buồn nôn mãnh liệt.

Ký ức chết tiệt!

Cô tuyệt đối không muốn nhớ tới những thứ bản thủ kia thêm một lần nào nữa, nhưng tại sao đã năm năm trôi qua mà cô vẫn không thể quên được?

Bởi vì hắn ta là người đàn ông duy nhất mà cô từng có sao? Nếu đây thật sự là nguyên nhân thì cho dù có phải đi tìm tình một đêm để thay thế cho những kí ức và kỉ niệm đó, cô cũng không hối tiếc.

Ngẩng đầu lên, cô nhìn về phía chiếc xe taxi đang dừng ven đường chờ khách, trong mắt đột nhiên ánh lên một tia sáng khác thường rồi kiên quyết cất bước đi về hướng nó.

Đêm nay, cô cần có một hồi ức mới để thay thế cho tất cả, vĩnh viễn xóa bỏ nó, thoát khỏi nó.

Chương 1

Cô có một mái tóc dài đen nhánh óng ả, vóc người thanh mảnh thon dài, xinh đẹp giống như một người mẫu thời trang.

Khuôn mặt cô không hẳn là xinh đẹp, nhưng lại có vẻ diễm lệ như tuyết trắng tinh khiết, mặt cô nho nhỏ, nước da trơn bóng không tí vết, đôi mắt rất đẹp lại có hồn, đôi môi đỏ mọng ướt át đến mê người, làm cho người khác vừa gặp đã có thiện cảm.

Nhưng điều đó cũng không phải nguyên nhân khiến cho cho Trạm Dịch Kỳ phá lệ chấp nhận cho phụ nữ đến gần, lại còn cùng đối phương đến khách sạn.

Lý do anh cảm thấy có hứng thú với cô gái này là bởi vì anh phát giác đằng sau những hành động khiêu khích hấp dẫn đàn ông lớn mật của cô là một cảm xúc hồi hộp hoàn toàn mâu thuẫn với nó, hơn nữa thỉnh thoảng còn lộ ra vẻ ngầy ngốc cùng lúng túng xấu hổ cho dùng cô đã liều mạng cố che giấu.

Đúng là một cô gái kì quái.

Một cô gái kì quái rõ ràng có động tác hấp dẫn anh một cách rất hăng hái, rồi lại thỉnh thoảng bộc lộ ra sự hồi hộp khẩn trương, dường như là đang đấu tranh với ý nghĩ muốn lùi bước trong đầu mình.

Anh luôn đặc biệt hứng thú với việc tìm ra nguyên nhân của các việc kì quái, cho nên khi cô mở miệng hỏi anh có đồng ý thử tình một đêm với mình không, anh chẳng qua cũng chỉ khẽ nhướn mày chứ chẳng bắt ngờ là bao, sau đó liền cùng cô rời khỏi pub đến khách sạn này.

Tiếng nước trong phòng tắm vẫn róc rách không ngừng, từ lúc cô vào đó cũng được mười lăm phút rồi, lại còn khóa cửa.

Khóa cửa?

Chẳng lẽ cô không cảm thấy hành động của mình rất buồn cười sao? Nếu đã lớn mật yêu cầu anh thử tình một đêm với mình, thế mà vào phòng tắm lại còn khóa nữa? Thật là vừa hài hước lại mâu thuẫn, nhưng lại làm cho anh cảm thấy thật là... đáng yêu không nói nên lời.

Với anh mà nói, hai chữ "đáng yêu" từ trước đến giờ chỉ thích hợp cho những cô bé dưới năm tuổi thôi, muốn tìm được hai chữ này trên người một phụ nữ trên năm tuổi cũng không phải là không có, chỉ là cơ hội tìm được cũng giống như là lông phượng với sừng kì lân mà thôi. (ý nói cực hiếm)

Thế mà đêm nay anh lại có thể gặp được một người hiếm có như vậy.

Cảm giác tò mò của anh đối với cô bây giờ còn lớn hơn cả dục vọng, anh rất muốn xem tiếp theo cô gái này sẽ diễn trò như thế nào.

Kì thật rất khó mà gặp được cô gái nào khiến anh chưa cần làm gì mà tâm tình đã thất vui vẻ như vậy, anh nghĩ, nếu cô thật sự có ý định tình một đêm với anh như cô đã nói, anh cũng sẽ không để ý.

Chỉ là tình huống trước mắt này xem ra...

Anh đoán có đợi thêm mười phút đồng hồ nữa cô cũng không dám ra đâu, cho dù có ra đi nữa thì đại khái cũng sẽ lấy đại một cái cơ nào đó mà bỏ chạy thôi.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, không tiếng động cười nhẹ một tiếng, anh vừa nghĩ như vậy xong, không ngờ cửa phòng tắm đột nhiên vang lên một tiếng "cách", khóa mở, mà cánh cửa...

Anh theo phản xạ quay đầu lại, ngay lập tức bị cảnh đẹp như hoa sen mới nở trước mắt đoạt đi cả hô hấp.

Thân thể cô mềm mại, thon thả; bộ ngực lại tuyệt không thon thả, đầy đặn hiện ra rõ ràng dưới chiếc khăn tắm quấn ngang người. Hai chân cô thon dài, nước da bóng loáng, đường cong cơ thể hiện ra lung linh, khuôn mặt thanh lệ khẽ ửng hồng vì xấu hổ mà hơi hồng hồng lại gọi cảm vô cùng.

Khuôn mặt nàng vốn đã hồng, từng tấc da thịt lộ ra bên ngoài khăn tắm cũng là một màu hồng, tựa như người phụ nữ khi được đàn ông ôm vào lòng nhiệt tình ân ái, không thì cũng là vừa ân ái xong.

Trời ạ! Thân thể anh thế mà lại nổi lên phản ứng, hơn nữa lại càng ngày càng nóng hơn.

"Anh có muốn đi tắm không?" Cô hỏi, giọng nói hình như nhỏ hơn lúc trước vài phần mất rồi.

"Đi tắm?" Anh không tự chủ được nhắc lại lời của cô, bộ dáng có phần ngốc nghếch.

"Vâng, sữa tắm ở nơi này rất thơm."

"Sữa tắm rất thơm?"

"Uh." Cô mỉm cười cứng ngắc, cố hết sức che giấu vẻ e lệ cùng khẩn trương.

Dáng điệu này của cô làm cho anh hơi khôi phục lại sự bình tĩnh của mình. "Ừ." Anh nhìn cô thật sâu rồi gật đầu, sau đó cất bước đi về phía phòng tắm sau lưng cô.

Lương Kỳ Gia khẽ lui sát sang bên cạnh nhường đường cho anh, không ngờ anh cũng không đi theo đường ấy, mà ngược lại đi tới trước mặt cô, làm cả

người cô lập tức cứng đờ.

"Tôi muốn người thử xem." Anh nói.

"Cái gì?" Cô nhất thời không có cách nào phản ứng, chỉ thấy anh cúi người xuống sát mặt cô, dựa vào hõm vai cô khẽ hít sâu.

"Thật sự rất thơm." Nói xong, anh xoay người đi vào trong phòng tắm, đóng cửa lại.

Cô thiếu chút nữa thì xụi lơ mà ngã xuống đất.

Trời ạ, thật là muốn dọa chết cô mà, cô còn tưởng rằng anh ta đột nhiên tấn công mình, tưởng rằng mình nhìn lầm anh ta, tưởng rằng anh ta là một con sói ra về đạo mạo nghiêm trang, tưởng rằng vẻ nho nhã, lịch sự thường ngày tất cả đều là giả vờ.

Anh ta là một trong số bạn tốt của tổng giám đốc công ty cô, tuy không thường xuyên xuất hiện nhưng mỗi lần đến đều thổi lên một luồng gió lốc tại công ty, những nữ đồng nghiệp nào chưa lập gia đình mà bị gió này thổi vào sẽ sống chết tranh giành với nhau.

Anh có ngũ quan nghiêm chỉnh khôi ngô, khi đeo kính vào lại càng tăng thêm vẻ tao nhã lịch sự, nhất cử nhất động đều tản ra một loại khí chất mê người, làm cho phụ nữ chỉ cần nhìn thôi cũng không tự chủ được mà tìm đập loạn nhịp.

Song chỉ có điều cô đối với anh ta chưa bao giờ có bất cứ ảo tưởng nào, không phải là không thích, cũng không phải là không hâm mộ, mà là bọn họ rõ ràng thuộc hai thế giới khác nhau, chuyện về cô bé lọ lem đầu sao cũng chỉ là một câu truyện cổ tích mà thôi.

Bọn họ từng gặp nhau ba lần, nhưng phản ứng của anh ta nhìn cô đêm nay thì giống như lần đầu tiên nhìn thấy, không có một chút ấn tượng nào với cô cả.

Điều này làm cho cô càng thêm cảm nhận rõ ràng rằng điều cô nhận định là sự thật, bọn họ là hai người không cùng một thế giới, anh ta chưa bao giờ chú ý tới cô.

Như vậy cũng rất tốt, có vậy cô mới có gan tới gần anh ta, lại còn mời mọc anh ta tình một đêm.

Nói thật, cô hoàn toàn chỉ mang tâm lý muốn thử một lần mà thôi, hoàn toàn không ngờ anh ta lại đồng ý, bởi vì hình tượng đoan chính của anh ta hoàn toàn không giống với loại người hay chơi tình một đêm, vậy mà... Ôi!

Không, cô không nên cảm thấy thất vọng, hẳn là phải cảm thấy may mắn mới đúng, nếu không cô làm sao có thể thay đổi hồi ức nhưng lại cùng một đối tượng mà trong quá khứ cô ngay cả tưởng tượng cũng không dám đây?

Nghĩ đến chuyện sắp phát sinh, cô nhất thời cảm thấy khó thở.

"Cố gắng lên, bình tĩnh một chút, hít sâu một hơi." Cô tự cổ vũ mình, vừa ra sức hít sâu vừa không ý thức thì thảo tự nhủ.

"Mình không cần phải nhớ cái gì hết, chỉ cần giao cho anh ta là được rồi, lần đầu tiên làm việc kia ngay cả kinh nghiệm cũng không có, lúc này ít nhất còn có một chút kinh nghiệm... không nên nghĩ nhiều như vậy, chỉ đơn giản là thuận theo tự nhiên là được, đừng khẩn trương, thả lỏng, đừng khẩn trương, thả lỏng."

Cánh cửa phòng tắm đột nhiên bị kéo ra kêu "xoát" một tiếng, dọa cô giãy nảy mình, bởi vì cô không để ý tới tiếng nước trong phòng tắm đã dừng lại lúc nào, mà anh ta thì... trời ạ, quá là đẹp trai!

Lương Kỳ Gia vừa nhìn thấy cơ thể đàn ông trần trụi bên hông chỉ quấn một chiếc khăn tắm, thân trên còn có vài giọt nước đọng lại lập tức ngáy người.

Anh ta đã tháo kính mắt xuống, những sợi tóc ngày thường buông xuống trước trán nay được chải hết về phía sau, lộ ra một vẻ cuồng dã, khí chất của anh khiến người ta kinh sợ, anh bây giờ và hình tượng tao nhã lịch sự mọi ngày tựa như hai người khác nhau.

Hơn nữa hẳn là còn có cơ bụng, từng múi rõ ràng!

Nhìn dáng người anh thư sinh nho nhã, cô vốn tưởng rằng khi anh bỏ quần áo thì sẽ lộ ra màu da rất trắng, không ngờ sự thật không phải vậy.

Màu da của anh mặc dù không đến mức giống màu đồng thiếc, nhưng cũng không khác như thế là bao, cơ thể anh đẹp như một người mẫu nam trong tạp chí, rắn chắc, gợi cảm mà tuần mỹ.

Trạm Diệc Ki chậm rãi đi về phía cô, còn cô thì như bị người ta niệm chú định thân hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể nuốt nước bọt nhìn anh càng ngày càng đến gần, sau đó dừng lại trước mặt cô.

"Bây giờ em đổi ý vẫn còn kịp." Anh nhìn cô chăm chú rồi nói.

"Đổi ý gì?" Lương Kỳ Gia thì thảo hỏi, bây giờ trong đầu cô ngoại trừ thân hình tuyệt đẹp của anh thì không thể suy nghĩ cái gì nữa.

"Tình một đêm".

"Tình một đêm?" Cô phản ứng chậm chạp rồi bỗng nhiên trừng mắt nhìn, đột nhiên nhớ tới hết thấy mọi sự. Đúng rồi, một đêm tình!

"Anh muốn đòi ý sao?" Cô nhìn anh, cẩn thận hỏi ngược lại.

"Quyền quyết định thuộc về em."

Ánh mắt anh nhìn cô giống như muốn đốt cháy người ta làm toàn thân cô nóng lên, không tự chủ được khẽ thè lưỡi liếm nhẹ cánh môi.

"Em muốn đòi ý sao?" Anh hỏi lại lần nữa, tiếng nói dường như có điểm không giống trước, trở nên khàn khàn, hơi thở cũng gấp gấp hơn trước.

Cô lại liếm liếm môi rồi mới nhẹ nhàng lắc đầu.

Một giây sau, cô phát hiện mình đang bị anh hôn, nụ hôn của anh quả thực tựa như một con bão; một giây trước môi cô vừa bị anh che lại, giây tiếp theo đầu lưỡi anh đã thừa dịp cô còn kinh ngạc, khẽ nhếch lên mở ra đôi môi đỏ thắm rồi nháy mắt dò xét tiến vào, công thành đoạt đất, nhóm lên ngọn lửa cuồng nhiệt ẩn sâu trong nội tâm của cô mà ngay cả cô cũng không hay biết.

Tim đập kịch liệt trong lồng ngực, hô hấp cũng trở nên dồn dập, máu toàn thân như sôi lên, chảy ào ào trong huyết mạch, truyền tới toàn thân, làm cho cô càng ngày càng bị lửa đốt khó nhịn.

Cô vươn tay, chạm phải một mảng da thịt trơn nhẵn, lạnh lạnh man mát như băng, sờ vào có cảm giác thật tốt. Tay cô tiếp tục di chuyển, từ từ đầu ngón tay, lòng bàn tay, cánh tay đến cả vai anh. Thật thoải mái, dán người vào da thịt mát lạnh của anh có cảm giác thật sự rất thoải mái.

"Uh..." Cô không tự chủ khẽ rên lên, chân cũng giơ lên cọ cọ vào đùi anh.

Lần đầu tiên Trạ Diệc Kỳ có loại cảm giác bị một người phụ nữ bức điên lên. Bởi sự động chạm của cô thực tự nhiên, không có chút nào làm bộ, không có chút ý tứ khiêu khích nào, mà lại tràn ngập loại gọi cảm khiến người ta không thể kháng cự được.

Ngực cô áp vào người của anh, mùi thơm của cô vờn quanh mũi anh, tay cô đặt sau lưng anh, còn có cặp chân ngọc không ngừng ma sát trên đùi anh, nơi mềm mại bí ẩn kia cũng nương theo động tác của cô mà ép anh phát điên.

Anh không chịu được mà đưa tay kéo xuống khăn tắm của cô và bản thân, cùng cô ngã xuống giường, tách ra hai chân của cô, lần nữa duỗi người bao trùm lên người cô.

Hai tròng mắt Lương Kỳ Gia nháy mắt tròn tròn, toát ra một loại biểu cảm giống như nghi hoặc trộn lẫn với khản trương cùng sợ hãi.

"Đừng sợ." Anh nhẹ nhàng nói với cô.

Cô lắc đầu, vươn tay ôm lấy cổ anh, lấy giọng điệu kiên quyết nói: "Đến đây đi."

Trạ Diệc Kỳ ngây ngốc một chút, quả thực có cảm giác dở khóc dở cười, cô nghĩ bọn họ đang làm cái gì cơ chứ?

Đến đây đi ư? Câu nói này giống như thể bọn họ đang đứng trên pháp trường, anh là đao phủ mà cô thì muốn anh cho cô một cái chết thống khoái. Cô hy vọng mau chóng chấm dứt tất cả sao?

Nhìn thấy nét đỏ ửng say lòng người cùng đôi mắt sáng long lanh của cô, dục vọng cấp bách của anh nháy mắt dịu đi một chút, thay vào đó là ánh mắt đầy đam mê nhìn vào thân hình gợi cảm, thứ mà anh muốn thấy là bộ dáng vì dục vọng khó nhịn mà giãy dụa, rên rỉ cầu xin anh của cô gái này.

Anh vươn hai tay nâng khuôn mặt nhỏ bé cô lên, cúi đầu nhiệt tình hôn lên môi cô, liếm cắn, thăm dò trên chốc cô tới mức cô không nhìn được mà phát ra tiếng rên rỉ, lúc này anh mới dời khỏi đôi môi nhỏ bé, đi xuống trên đùi những bộ phận khác trên người cô, tìm kiếm những điểm mẫn cảm của cô.

Cô khẽ run rẩy khi anh nhẹ nhàng liếm vành tai nhỏ, đưa tay vào hai chân cô dò xét; khi anh đưa đầu ngón tay vào nơi tư mật ẩm ướt mềm mại kia, cả người cô trong nháy mắt chấn động, ôm chặt anh, rồi không kìm được nhắm mắt lại, theo những vuốt ve của anh mà phát ra một tiếng lại một tiếng rên nhẹ mê người.

Đây mới là bộ dáng mà anh muốn thấy.

Anh đột nhiên rút tay ra khỏi cơ thể cô.

"Đừng..." Lương Kỳ Gia nhất thời kêu lên, mở ra đôi mắt tràn ngập dục vọng mà anh mong muốn, nhãn nại của người nào đó cũng đã tới cực hạn rồi.

Anh điều chỉnh tư thế, nháy mắt tiến vào cơ thể cô, lấy tiết tấu điên cuồng, mãnh liệt một lần lại một lần tiến vào nơi mềm mại chặt chẽ của cô, khiến hai người không ngừng vui thích mãnh liệt, thẳng đến khi cô không nhìn được khoái cảm mà cao trào thét chói tai thành tiếng, anh cũng đạt tới khoái cảm cực đỉnh mới thôi.

Trạ Diệc Kỳ ui ra khỏi cơ thể cô, nằm xuống bên cạnh cô, dang tay ôm cô vào lòng.

Anh còn muốn nhắm nháp cô thêm một lần nữa, đây là thứ cảm giác mà trong quá khứ anh chưa bao giờ có; rõ ràng vừa mới cùng cô làm xong mà thôi, vậy mà lại muốn thêm một lần nữa.

Anh rất ít khi cùng người khác phát sinh tình một đêm, nhưng cũng không phải là chưa từng có, chỉ là đây là lần đầu tiên có cảm giác kì diệu như vậy, nghĩ muốn thêm một lần nữa, muốn hỏi tên cô, muốn biết về những chuyện của cô, lại còn tưởng tượng tương lai của hai người sẽ như thế nào.

Nếu như anh mở miệng hỏi liệu cô có đồng ý không, có đồng ý cùng anh chính thức hẹn hò không?

Cảm giác này trước đó hoàn toàn chưa từng có.

Cuối cùng thì cô gái này có sức hấp dẫn gì mà đã khiến anh có thể trải nghiệm được cái cảm giác mà trước nay chưa từng có.

Xinh đẹp?

Không, anh đã gặp không ít phụ nữ còn hấp dẫn hơn cô.

Nhiệt tình?

Không, anh cũng gặp càng nhiều phụ nữ nhiệt tình không chỉ gấp đôi cô.

Như vậy rốt cục là cái gì đã làm anh xúc động đây? Về kì quái, mâu thuẫn của cô, hay là đôi mắt đang nhắm lại kia, thân thể mềm mại thơm ngát, hay phản ứng nhiệt tình hết mình, lại vừa ngây ngô nhưng lại cực kì mê người của cô?

Đáp án không thể xác định, không biết nữa, hay là một câu đố, nhưng anh cũng không chút nào vội vã muốn tìm được đáp án, thời gian sau này còn nhiều đúng không?

Khoe miệng khẽ nhếch lên, anh yêu thương mà cúi đầu hôn lên trán cô một chút, sau đó nhắm mắt lại, nằm bên cạnh chờ cô tỉnh lại.

Cơ bắp có chút mệt mỏi nhưng cảm giác lại thoải mái vô cùng làm cho người ta buồn ngủ, nhất là trong tình huống mỗi ngày chỉ có thể ngủ 3 tiếng liên tục trong một tuần như Trạm Diệt Kì, vì thế anh chờ chờ, rồi chậm rãi khép mắt, ngủ thiếp đi.

* * *

Nhìn que thử thai hiện lên hai vạch đỏ, Lương Kỳ gia vừa khiếp sợ vừa không thể tin nổi, cả người bị dọa đến đầu trống rỗng, đứng ngây ra như phỗng.

Cô không thể xác định được rốt cục mình đã đứng ngốc trong WC bao lâu, chỉ khi tiếng đập cửa thật mạnh của nhân viên vệ sinh mới đưa cô từ cõi thần tiên trở về.

"Rốt cục có ai bên trong không hả? Có thì kêu lên một tiếng, đừng im lặng thế!"

"Có, có người ở đây." Tâm trí cô cuối cùng cũng quay về, vội vàng trả lời, dùng giấy vệ sinh gói kĩ lại que thử thai bỏ vào túi xách, rồi mở cửa bước ra ngoài.

"Đúng là, tôi đã gõ cửa rất lâu mà cô cũng không trả lời lấy một tiếng, cô rốt cục là làm sao hả..."

Nhân viên vệ sinh oán giận lắm bấm bên cạnh cô, nhưng cô lại thầm nghĩ mau chóng thoát khỏi hiện trường, tránh bị người ta phát hiện cô vừa rồi trốn trong WC làm cái gì.

Cô nhanh chóng rửa tay, xoay người bước nhanh ra khỏi WC nữ.

Trở lại phòng làm việc, cô vẫn như cũ bị cái nguyên nhân kia làm cho khiếp sợ, không thể tin nổi mà mặt tái không còn chút máu, ngồi thừ ra bên bàn làm việc.

"Lương Kỳ Gia, cậu làm sao vậy?" Đồng nghiệp bàn bên - Tiểu Tuệ - hỏi cô.

Cô phản ứng chậm chạp quay đầu lại nhìn mà không cách nào trả lời nổi.

"Mặt cậu rất nhợt nhạt, có phải có chỗ nào không thoải mái không?" Tiểu Tuệ sợ hãi kêu lên.

"Làm sao vậy?" Tiếng kêu sợ hãi của Tiểu Tuệ khiến cho những người khác cũng chú ý.

"Cậu xem Kỳ Gia này." Tiểu Tuệ nói.

"Trời ạ, Kỳ Gia, cậu sao vậy? Sắc mặt sao lại khó coi vậy, không thoải mái chỗ nào à?"

"Sao vậy? Có chuyện gì xảy ra?" Giám đốc vừa vắn đi qua.

"Giám đốc, Kỳ Gia đột nhiên thấy trong người không thoải mái."

"Cô sao vậy? Có khỏe không?" Giám đốc vội bước tới hỏi.

Sau khi mọi người liên tiếp tôi một câu anh một câu, Lương Kỳ Gia cuối cùng cũng khôi phục được khả năng nói chuyện.

"Giám đốc, chiều nay tôi có thể xin nghỉ không?" Cô yếu ớt hỏi.

Nhìn bộ dáng cùng ngữ khí như thể bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu của nàng, giám đốc cũng không thể nói không.

"Chỉ cần ngày mai cô quay lại giúp tôi là được, cô mau đi gặp bác sĩ đi. Có cần tôi gọi người đi cùng cô không?" Giám đốc lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của cô.

"Tôi có thể tự mình đi." Lương Kỳ Gia lập tức lắc đầu, sắc mặt ngay lập tức trở nên càng trắng bệch không còn chút máu nào.

"Vậy cô đi nhanh đi, gặp bác sĩ rồi thì về nhà nghỉ ngơi, nếu như ngày mai vẫn cảm thấy không thoải mái thì nghỉ thêm một ngày nữa cũng không thành vấn đề." Giám đốc nhanh chóng nói, thật sự bị sắc mặt của cô hù dọa rồi.

"Cảm ơn giám đốc."

Giám đốc lắc đầu, xoay người rời đi.

Lương Kỳ Gia thất thần một lúc mới bắt đầu sửa sang lại đồ trên bàn làm việc.

"Có công việc gì muốn mình làm giúp không?" Tiểu Tuệ đứng dậy đến bên cô hỏi.

Cô ngẩng ngốc nhìn mặt bàn một lúc rồi mới lắc đầu với Tiểu Tuệ: "Văn kiện của công việc cần gấp bọn mình hồi sáng đã làm xong rồi, chỉ còn một ít việc thường thôi, không vội."

"Kỳ Gia, cậu có khỏe không? Không cần người đi cùng cậu thật sao?" Nhìn phản ứng của cô bỗng nhiên chậm lại, cả người đột nhiên thờ ra, Tiểu Tuệ khẽ nhíu mày nhìn chăm chăm vào nàng.

"Mình không sao."

"Không sao mới là lạ, nếu như cậu ngay lập tức té xỉu trước mặt mình, mình cũng không thấy kì lạ đâu."

Lương Kỳ Gia nhìn đồng nghiệp cười vô lực.

"Tốt lắm tốt lắm, cậu xong rồi chứ, máy tính thì mình sẽ giúp cậu tắt, cậu đến bệnh viện nhanh lên." Tiểu Tuệ cầm túi xách cùng áo khoác đang vắt trên lưng ghế, nhét vào lòng cô.

"Cảm ơn." Trừ những lời này ra, cô không biết nên nói gì.

"Miễn đi miễn đi, mau đi đi, không nên đợi xỉu thật đấy."

Lương Kỳ Gia cười khổ một chút, xoay người đi về phía cửa, vào thang máy xuống lầu, ra khỏi công ty.

Bầu trời hôm nay chỉ độc một màu xám, những đám mây gần xa như thấp xuống, dày đặc ép nàng không thở nổi.

Cô ngã xuống ghế ngồi trong công viên, lại đem que thử thai đã gói kĩ trong giấy vệ sinh ra xem lại, muốn xác định chính mình có phải hoa mắt mà nhìn lầm hay không, nhưng là không sai, hai vạch đỏ trên que thử thai vẫn rất rõ ràng.

Tại sao lại có thể như vậy?

Loại chuyện này sao có thể xảy ra với cô chứ?

Giữa trưa nghe đồng nghiệp chê cười một người bạn rằng bản thân mang thai mà cũng không biết, hại cô đột nhiên phát hiện ra kì sinh lý của mình cũng đã chậm mất nửa tháng. Kì sinh lý của cô lại luôn luôn không chuẩn nên cũng đã sớm thành thói quen không để ý tới nó, nhưng tháng này cùng trước đó không giống nhau, đó chính là cô từng có cùng người khác phát sinh tình một đêm.

Đêm đó, Trạm Diệt Kì liệu có sử dụng các biện pháp tránh thai không, nói thực cô không đoán được, nhưng đây là phương pháp cơ bản nhất để bảo vệ chính mình cùng người khác không phải sao?

Anh ta nhất định có dùng, nhất định có dùng chứ?

Vì để làm cho bản thân yên tâm, cô liền đến cửa hàng tiện lợi mua một hộp que thử thai, mang về công ty thừa dịp đi vệ sinh thử một chút.

Trước khi nhìn thấy kết quả, cô vốn là có 98% yên tâm, 1% là chơi đùa cùng 1% lo lắng thực sự chờ đợi kết quả.

Không nghĩ tới kết quả lại thành ra thế này!

Cô làm sao có thể mang thai đây? Chỉ có một buổi tối, cũng chỉ làm có một lần, mà anh ta cũng không có khả năng không mang thứ đó... Anh ta rốt cuộc là có mang hay không?

Không, bây giờ việc điều tra xem anh ta có mang hay không không phải là vấn đề, mà là bây giờ cô nên làm gì?

Mang thai, cho tới giờ cô cũng không nghĩ tới chuyện này. Cô thật sự mang thai rồi sao? Nếu như là thật, cô nên sinh đứa trẻ này sao? Có nên cho anh ta biết không? Hay là nên thần không biết quỷ không hay mà... phá đi?

Kết tinh không có tình yêu, kết tinh ngoài ý muốn, kết quả của một đêm tình...

Một đứa trẻ, một tính mạng, một tiểu bảo bối mà lớn lên có thể rất giống anh ta hoặc cũng có thể rất giống cô...

Ông trời, cô rốt cuộc nên làm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Người Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Buổi sáng tỉnh lại, một cảm giác nôn nao khiến cho Lương Kỳ Gia gần như nhảy xuống giường, vọt tới toilet nôn mửa.

"Qe! Qe."

Một trận lại một trận tiếng nôn mửa truyền tới tai Lương mẫu, hai mắt bà khẽ híp vào, đứng tại chỗ yên lặng lắng nghe trong chốc lát, không có biểu hiện gì xoay người trở về phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho con mình.

Một lát sau, tới khi nôn đến mặt không còn chút máu, cả người kiệt sức, Lương Kỳ Gia mới chậm chạp bước ra khỏi WC, Lương mẫu cũng vừa khéo đi vào phòng, gọi các con rời giường chuẩn bị đi làm, hai người đụng nhau tại hành lang.

"Có phải cô mang thai rồi không?" Lương mẫu hỏi thẳng.

Lương Kỳ Gia không kìm được cứng đờ người, không trả lời.

"Cô không biết xấu hổ nhưng tôi còn muốn thể diện, cô tốt nhất đừng có khiến cho nhà này bị lời ra tiếng vào." Lương mẫu bĩu môi nói.

Cô trầm mặc một lúc rồi mới mở miệng nói: "Con sẽ chuyển ra ngoài."

"Như vậy là tốt nhất."

"Con biết rồi."

Cô lại cất bước đi về phía trước, sau đó nghe thấy phía sau truyền đến lời châm chọc của người vợ cả của cha: "Loại đàn bà nào thì cũng sinh ra cái loại con gái ấy thôi."

Lương Kỳ Gia ngoảnh mặt làm ngơ, thoải mái đi vào trong phòng, thuận tay đóng cửa lại, chán nản nhắm mắt, dựa vào cửa phòng trượt xuống nền nhà.

Cô sớm biết nếu để đi biết chuyện thì cô tuyệt đối sẽ không thể sống yên ổn trong cái nhà này, cho nên cũng đã sớm có ý định chuyển ra ngoài, thậm chí ngay cả phòng ở cũng đã tìm ổn thỏa, tiền đặt cọc cũng đã thanh toán, chủ nhà cũng nói có thể chuyển vào bất cứ lúc nào.

Rời khỏi cái nhà vốn luôn coi cô là người ngoài này không có gì là khó, chỉ là cô có chút không nỡ bỏ lại người cha đã mang kết quả ngoại tình này về nhà, sau đó không ngẩng nổi đầu lên, bị vợ con mình không tôn trọng mà thôi.

Ít ra chỉ có cô là quan tâm đến ông, hiểu thuận với ông, cùng ông nói chuyện phiếm... Cuộc sống của cha sau này chắc chắn sẽ càng khó khăn hơn, cô thật sự không nỡ, lại không thể đưa cha đi cùng mình.

Quên đi, có lẽ cũng giống như ba thường nói với cô, đây là số của ông, ông nhất định đã nợ đi.

Mà cô, có lẽ cũng là đã nợ đứa trẻ trong bụng cô chăng?

Đứa trẻ đã được mười hai tuần, mà cô cũng đã đấu tranh hai tháng rồi, nhưng vẫn không thể nhẫn tâm đến bệnh viện phá thai.

Cô cũng thường xuyên suy nghĩ, nếu ngày đó mẹ cô lựa chọn phá thai, không sinh ra cô trên cõi đời này, liệu ba cô có thể được tôn trọng nhiều hơn? Mẹ cả cô có thể sẽ không oán hận như thế này? Mà em trai cũng có thể có chút tôn trọng ba, bọn họ có thể sẽ hạnh phúc chăng?

Có lẽ là thật sự có thể, nhưng không biết tại sao cô có cảm giác việc mình được sinh ra lại là một chuyện tốt, ít nhất là ba cô thường nói: “May mà còn có con.”

Nếu ba cô biết cô chưa có gia đình mà đã mang thai thì chắc ông sẽ rất thất vọng chẳng?

Khẽ thở dài, cô tựa vào cạnh cửa đứng lên, yên lặng nhìn căn phòng nhỏ. Phòng đơn giản, chỉ có một chiếc giường đơn, một cái tủ cũ, một cái bàn học dùng hồi nhỏ giờ chuyển thành bàn trang điểm, bên cạnh có một cái giá sách, một chiếc ghế...

Không gian thật nhỏ hẹp, đồ đạc bên trong đều là đồ cũ đã dùng được hai mươi mấy năm nay, tất cả của cô trong cái nhà này cũng chỉ có ngần này thứ, đi cũng thường xem cô như hạt cát trong nhà, chẳng thèm nhìn sắc mặt của cô một lần.

Trong lòng cả hai đều rõ, chưa lập gia đình mà có thai chỉ là cho cô một lý do chính đáng để đuổi cô đi mà thôi.

Như vậy cũng tốt. Di cũng vừa nói dứt khoát với cô rồi.

Quên đi, dù sao sớm hay muộn cũng đều phải chuyển, nhân tiện hôm nay chuyển đi, vừa đúng lúc ba đang đi công tác. Bây giờ chuyển đi so với đến khi hại ba và mẹ cãi nhau, hoặc khiến ba phải khóc, đưa mắt nhìn cô ra khỏi cửa thì vẫn tốt hơn nhiều.

Hít sâu một hơi, cô kéo mấy hộp các tông đã chuẩn bị mấy hôm trước từ dưới gầm giường lên, sau đó lấy băng dính với kéo trong ngăn tủ ra, bắt đầu tiến hành việc đóng gói đồ đạc.

Đúng rồi! Cô đột nhiên nghĩ đến việc cần gọi điện thoại nhờ Tiểu Tuệ xin phép giúp, dù sao thì hôm nay cũng không phải là ngày nghỉ.

Nhiu thoáng qua đồng hồ báo thức, bây giờ ba mươi, cô lấy di động từ túi xách trên ghế gọi điện cho Tiểu Tuệ.

Điện thoại được kết nối, phải mất một hồi lâu sau mới có người trả lời.

"A lô?"

Giọng nói ngái ngủ của Tiểu Tuệ vang lên, cô hoài nghi hỏi: “Tiểu Tuệ, đã bảy giờ ba mươi mà cậu còn ngủ hả?”

"Cái gì? Bảy giờ ba mươi?" Tiểu Tuệ đột nhiên kêu to lên, sau đó là một trận tạp âm vang lên từ đầu bên kia. “Nguy rồi, chết mất, thế mà đã bảy giờ ba mươi rồi, mình muộn chắc rồi. Kỳ Gia, cảm ơn cậu gọi mình dậy nhé, mình đi làm đây, không nói chuyện với cậu nữa --”

"Chờ một chút! Đừng tắt điện thoại!"

Đầu dây bên kia chợt dừng một giây, giọng nói của Tiểu Tuệ lại vang lên: "Làm gì?"

"Giúp mình xin nghỉ."

"Xin nghỉ? Cậu làm sao vậy, sẽ không phải là hạ quyết tâm đi phá đấy chứ?"

Bởi vì hai tháng qua cô luôn không yên trong lòng lại có nhiều tâm sự nên cả ngày âu sầu, cuối cùng thì giấy cũng không gói được lửa, bị Tiểu Tuệ nghiêm hình bức cung ra chuyện cô mang thai, nhưng có điều chuyện cha đẻ bé là ai cô vẫn giữ bí mật.

"Không phải." Cô khẽ trả lời.

"Vậy thì là chuyện gì, sao đột nhiên cậu lại muốn xin nghỉ? Cậu thấy người không thoải mái chỗ nào sao, rốt cuộc là có chuyện gì hả? Cậu mà không nói rõ ràng mình sẽ không xin giúp cậu đâu."

Lương Kỳ Gia không nhịn được thờ dài: “Mình chuyển nhà.”

"Chuyển nhà? Hôm nay?" Giọng Tiểu Tuệ đầy nghi ngờ.

"Ừ."

"Hôm nay không phải ngày nghỉ."

"Mình biết nên mình mới nhờ cậu xin nghỉ giúp mình."

"Muốn chuyển sao không để ngày nghỉ rồi chuyển? Chủ nhà cũng đâu bắt cậu phải chuyển nhà ngay, sao nhất định phải chuyển vào hôm nay?" Ngừng một lát, như chợt nghĩ ra điều gì, Tiểu Tuệ khẽ trầm giọng hỏi: “Mẹ cả cậu biết chuyện à?”

"Ừ." Cô trầm mặc vài giây rồi mới trả lời.

"Bà ta lập tức đuổi cậu ra khỏi nhà sao? Thế mà ba cậu cũng đồng ý?" Tiểu Tuệ lòng đầy căm phẫn hỏi.

"Ba mình hai ngày nay không có ở nhà, thế nên mình mới nghĩ đến chuyển đi, bởi vì mình cũng không muốn chuyển đi lúc ba có nhà." Cô thở dài.

Tiểu Tuệ cũng thờ dài theo. "Cậu muốn chuyển thế nào?"

"Gọi xe taxi đi, dù sao thì đồ đạc của mình cũng không có nhiều lắm."

"Mình hỏi cậu làm thế nào chuyển được đồ từ tầng ba xuống tầng một? Đừng có nói là mẹ cả và em trai không tim không phổi của cậu giúp cậu chuyển, có đánh chết mình cũng không tin!" Tiểu Tuệ cười nhạt nói.

"Đồ đạc của mình không nhiều lắm."

"Không nhiều lắm nhưng cũng không có nghĩa là không nặng? Đừng quên là hiện tại cơ thể cậu không thể dùng sức được."

"Mình sẽ cẩn thận."

Tiểu Tuệ thất bại quyết định: "Quên đi, để mình giúp cậu tốt hơn, dù sao thì cũng đến muộn, chỉ bằng nghỉ luôn một ngày."

"Tiểu Tuệ..."

"Không được ý kiến! Một tiếng nữa xuống mở cửa cho mình! Gặp nhau sau." Nói xong lập tức cúp điện thoại.

Lương Kỳ Gia bất đắc dĩ mỉm cười, một lần nữa cảm giác được mình có thể sinh ra là một điều may mắn, bởi vì chỉ có được sống, cô mới có thể cảm nhận được tình cảm quan tâm của ba và bạn bè.

Cũng nên cảm ơn mẹ? Cảm ơn người đã sinh ra cô mà không lựa chọn việc phá bỏ.

Thật sự cảm ơn người.

Với sự trợ giúp của Tiểu Tuệ, việc chuyển nhà của Lương Kỳ Gia được giải quyết hết trong một ngày, bao gồm cả việc đem hành lý từ nhà chuyển tới chỗ ở mới, quét tước, sửa sang, bố trí lại, mua đồ dùng hàng ngày,...

Tiểu Tuệ cũng có xe, tuy là xe cũ nhưng vẫn dùng rất tốt.

Có điều các cô cũng mệt lắm rồi, trong có ba tiếng đồng hồ mà chạy đến siêu thị ba lần, mang về bảy túi chiến lợi phẩm mới có đủ toàn bộ đồ dùng.

Khi cô đi tìm phòng vốn là tìm phòng nhỏ nhưng vẫn đầy đủ mọi thứ, có phòng bếp, phòng tắm, lại còn có một ban công nho nhỏ để phơi đồ khiến cô thấy rất hài lòng.

Trong phòng có sẵn một cái giường, một tủ quần áo, còn có một cái bàn và một cái ghế giống như phòng của cô ở nhà trước đây, chỉ là có lớn hơn một chút. Điều này khiến cho cô có chút xúc động.

Tường mới được chủ nhà quét vôi lại, thoạt nhìn vừa mới vừa sạch sẽ; hơn nữa Tiểu Tuệ lại tặng cô một bộ ga giường và rèm cửa mới; phòng bếp cũng có một nồi cơm điện mới. Cả căn phòng tràn đầy không khí tươi mới, cảm giác thật tốt.

Sau này nơi đây chính là nhà của cô rồi..

Không, nói sai rồi.

"Sau này, nơi đây chính là nhà của chúng ta rồi, cục cưng à." Lương Kỳ Gia cúi đầu nói với bảo bối trong bụng, khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười ôn nhu.

Tắt đèn đi ngủ.

Ngủ ngon.

Sáng sớm ngày mai còn phải đi làm a.

Đỗ xe vào cạnh đường, Trạm Diệc Kì như cười như không nhìn Quý Thành Hạo vừa kéo mũ sâu xuống vừa không ngừng ngo ra ngoài cửa xe mà lắc đầu.

"Cậu..."

"Không thấy tung tích của kẻ địch, mình phải đi trước đây, bye."

Anh còn chưa kịp nói cái gì mà tên kia lại lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhảy xuống xe, đóng cửa rồi trốn ngay vào bên trong, đảo mắt đã thấy biến mất.

Trạm Diệc Kì mở miệng nhưng không kịp nói gì, bất đắc dĩ lắc đầu cười cười.

Anh thật sự không biết Thành Hạo làm thế nào mà chọc vào một người theo đuổi điên cuồng như vậy, không sợ cậu ta mặt lạnh với chằm chọc, lại càng mạnh mẽ theo đuổi tới tận nhà và cả công ty ôm cây đợi thỏ, tự biến mình thành thợ săn. Hại một kẻ ngoài lạnh trong nóng như Thành Hạo đến nhà cũng không dám về, chỉ sợ trong lúc mềm lòng đồng ý hẹn hò với đối phương, không còn cách nào đành trốn khỏi nhà, còn muốn anh phải hết giờ đưa về, thật là quá cường điệu rồi.

Nhưng mà nghĩ lại, tướng mạo của anh như thế này mà có thể hù dọa người ta được sao? Thế mà tên kia ngang nhiên sai anh làm bảo tiêu*, đúng là khôn kiếp!

(*là người (nhóm người) chuyên nhận tiền để chuyển đồ đạc từ nơi này đến nơi khác, phải đảm bảo an toàn cho người/vật đó)

Anh quay ra ngắm mình trong gương, khẽ xoay trái phải.

Rất tuần tú a. Vì sao phụ nữ đều chỉ làm phiền Thành Hạo không ngừng nhưng lại đối xử tệ bạc với anh như vậy a?

Vứt bỏ anh như thế...

Trạm Diệc Kỳ khẽ thở dài, sau đó lại lắc đầu. Kỳ thật anh vốn cũng được nhiều phụ nữ ưu ái, cố chấp chờ đợi được ai coi trọng, thế nhưng người phụ nữ vứt bỏ anh như thế thì chỉ có một. Đó là người phụ nữ đã phát sinh tình một đêm với anh nửa năm trước, ngay cả tên cũng không để lại mà biến mất vô hình vô bóng.

Cũng đã qua nửa năm rồi, anh cũng không nên nhớ mãi không quên một người phụ nữ mới đúng. Thế nhưng không hiểu tại sao đến cuối cùng anh lại không tự chủ được mà nhớ tới cô ấy. Là vì cô ấy là người phụ nữ đầu tiên sau khi quan hệ lập tức bỏ trốn trong đêm, nhẫn tâm để lại một mình anh đến sáng sao? Hay là có lý do gì khác, ví như dục vọng muốn cô thêm lần nữa lại không được thỏa mãn?

Bất giác thở dài một tiếng, anh quay đầu nhìn thoáng qua gương xe, xác định không có xe nào liền xoay vô lăng, mắt nhìn về phía trước chuẩn bị lái xe đi.

Đột nhiên cái người mà anh vừa nghĩ đến một giây trước thoi bỗng xuất hiện trong tầm mắt anh, bước nhanh theo dòng người qua đường, quay lưng đi càng ngày càng xa.

Anh ngậy người mất một giây, không kịp suy nghĩ lập tức mở cửa xe...

Tuyệt! Tuyệt! Tuyệt!

Một viên cảnh sát đi xe máy đột nhiên xuất hiện ngay sau xe anh, đang lấy còi ra hiệu cho anh lái xe đi để tránh ảnh hưởng tới giao thông.

Nháy mắt, viên cảnh sát đã lái xe đến cạnh anh, phát phát tay ngoài cửa sổ bảo anh nhanh chóng dời xe đi.

Nhưng dù cho có như vậy, nội tâm anh vẫn ngập tràn hi vọng và hưng phấn. Nếu như anh thật sự không nhìn nhầm người thì người phụ nữ vừa rồi chính là cô ấy, như vậy anh đã biết đến đâu tìm người rồi, không đến nỗi mò kim đáy bể mà chạy tới tất cả các pub đêm trong thành phố.

Chờ xem, người tình một đêm đánh yêu, anh cam đoan chúng ta nhất định sẽ có cơ hội gặp lại!

...

Đứng trong nhà WC nữ, Lương Kỳ Gia cúi đầu nhìn xuống phát hiện mình vẫn nhìn thấy đầu ngón chân, nhưng lại không nhìn thấy mu bàn chân đang mang dép.

Bụng cô càng lúc càng lớn. Vì cô đang mang thai nên đây là chuyện đương nhiên, vấn đề là ở chỗ làm trừ Tiểu Tuệ và cô ra, những người khác ngay từ đầu đã không biết cô mang thai.

Có lẽ cũng có người hoài nghi. Nhưng bởi vì tất cả mọi người đều biết cô chưa kết hôn, có bạn trai hay không cũng là một nghi vấn, cho nên không ai dám trực tiếp hỏi cô, chỉ dùng ngữ khí dò xét để nói: "Gia Kỳ, hình như cô béo lên một chút đúng không?"

Một chút? Nếu như 5kg có thể gọi là một chút.

Cô vốn rất gầy. 1m68 mà chỉ có 45kg thôi, cho nên béo lên 5kg cũng không gọi là béo, cùng lắm cũng chỉ gọi là đầy đặn hơn một chút. Vấn đề là chỗ cô "béo" với cả "đầy đặn" lại tập trung ở bụng dưới, vì vậy mới khiến người khác thấy nghi ngờ.

Khẽ thở dài, cô nghe thấy tiếng có người đi đến phòng WC.

"Cậu không thấy anh ấy rất đẹp trai sao?"

"Mình thấy dùng từ đẹp trai để hình dung thật là tầm thường."

"Vậy phải hình dung như thế nào? Anh tuần? Mê người? Tuần mỹ?"*

(*ba từ kia đều có nghĩa là khôi ngô tuần tú nhưng cấp độ cao dần)

"Nổi bật siêu phẩm, ôn nhu nhã nhặn, đáng vẻ hiền lương. Cậu không thấy đàn ông như Trạm Diệc Kỳ phải hình dung như vậy mới xứng với khí chất của anh ấy sao?"

Vừa nghe thấy ba chữ Trạm Diệc Kỳ, cả người Lương Kỳ Gia lập tức cứng đờ.

"Có lý, mình chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào đeo kính mà đẹp trai như anh ấy cả." Bên ngoài tiếp tục vang lên tiếng nói chuyện cùng tiếng giạt nước.

"Trừ việc đeo kính đẹp trai hơn người khác, bộ dáng anh ấy mặc áo sơ mi cũng đủ mê hoặc chết người rồi."

"Cậu cũng để ý sao?"

"Đương nhiên."

"Rõ ràng là đáng thư sinh cao gầy, ai mà ngờ được khi áo sơ mi không cẩn thận dán vào ngực lại thấy từng đường nét... A, mình thật muốn nhìn thấy bộ dáng anh ấy khỏa thân, mình đoán ngoài cơ ngực nhất định còn có cơ bụng, mình đối với đàn ông có cơ bụng rắn chắc không có sức chống cự nổi mà." (Min: *nhỏ dãi long tong*... ta cũng muốn aa...)

"Mình cũng vậy, mình cũng vậy, thật muốn hỏi anh ấy cho mình sờ một chút thôi." Giọng nói say mê tiếp tục vang lên.

"Sờ một chút cậu có thể thỏa mãn sao?"

"Đương nhiên nếu có thể tiến thêm một bước thì tốt hơn." Thở dài.

"Tiến thêm đến bước nào?" Giọng điệu đầy mập mờ.

"Cậu nói xem?" Giọng nói đầy kiêu mị.

"Cậu đúng là đồ sắc nữ."

"Cậu không nghĩ vậy sao?"

Sau một trận cười truyền tới tiếng nước rồi âm thanh của giày cao gót vang lên sau cửa WC.

Mấy người đi rồi. Họ chỉ đến trang điểm lại chứ không đi vệ sinh.

Việc này rất bình thường, từ khi cô vào công ty tới giờ cũng không phải chưa từng thấy, chỉ là trong quá khứ cô vẫn cho rằng chỉ có trên phim ảnh? Song hôm nay diễn viên nam chính lại là cha của báo bối trong bụng, cô thật sự không biết bản thân nên dùng tâm tình gì để đối mặt, ngũ vị lẫn lộn* cũng không đủ để hình dung tâm trạng nói không nên lời của cô lúc này.

(*ngũ vị: ngọt, chua, cay, đắng, ngọt... nó lẫn lộn -> không biết là vị gì=)) -> rất nhiều cảm xúc lẫn lộn)

Nhưng đây cũng không phải là điểm quan trọng, quan trọng chính là sao anh ta lại tới đây. Là tới tìm giám đốc sao? Đúng là nói nhầm mà, anh ta đương nhiên là tới tìm tổng giám đốc rồi, nếu không chẳng lẽ là tới tìm cô sao?

Vấn đề là anh ta sẽ ở lại bao lâu? Lúc nào thì rời khỏi? Cô vừa ra khỏi Wc có đen đui đến mức đụng phải anh ta không cơ chứ?

Lương Kỳ Gia mở cửa phòng vệ sinh đi tới bồn rửa tay, nhú mắt nhìn chính mình trong gương, bộ dáng của cô so với nửa năm trước chính xác là đầy đà hơn nhiều, nhưng chắc chắn chưa tới mức khiến anh ta không thể nhận ra. Đương nhiên tiêu chí đầu tiên phải là anh ta còn có thể nhớ rõ khuôn mặt của cô.

Cô có thể hi vọng rằng anh ta đã sớm quên cô không còn một mảnh* rồi không?" (nguyên văn Hán Việt là “vong đắc nhất kiện nhị tịnh”)

Có khả năng lắm, dù sao trước đây anh ta có gặp cô mấy lần cũng chưa hề có ấn tượng, không có khả năng trải qua một đêm kia lại đi khắc sâu bộ dáng của cô vào lòng làm gì. Thế nhưng chuyện gì cũng có thể xảy ra, ví như việc cô mang thai, cô thật sự không dám nghĩ đến việc đánh cuộc với ông trời thêm lần nữa.

Bây giờ vấn đề là cô không thể chờ mãi trong nhà vệ sinh đến khi hết giờ hoặc sau khi anh ta đi khỏi mới ra ngoài được?

Đang lúc cô đau đầu nghĩ đối sách, Tiểu Tuệ lại chạy vào nhà vệ sinh.

"Kỳ Gia, cậu như thế nào đi vệ sinh lâu vậy, hại mình lo lắng muốn chết!" Vừa nhìn thấy cô, Tiểu Tuệ lập tức thở phào nhẹ nhõm kêu lên.

Nhìn thấy Tiểu Tuệ mang kính mắt viền đen, Lương Kỳ Gia đột nhiên nảy ra biện pháp.

"Tiểu Tuệ, có thể cho mình mượn kính của cậu chút không?"

"Vì sao đột nhiên muốn đeo kính của mình?" Tiểu Tuệ ngẩn người hỏi.

"Mình muốn thay đổi phong cách."

"Sao đang yên lành cậu lại muốn thay đổi phong cách?" Tiểu Tuệ hoài nghi hỏi.

"Không có gì. Chỉ là đột nhiên mình muốn thử thôi, cho mình mượn kính có được không?" Cô uyển chuyển nói.

"Mượn cũng được nhưng cậu đâu có cận thị? Mình cận 3 phẩy lặn." Tiểu Tuệ vừa nói vừa tháo kính đưa cho cô.

"Mình chỉ là không đeo kính thôi, thật ra mình cũng cận gần 2 phẩy cho nên không sao." Cô vội vàng đeo kính rồi nhìn lại mình trong gương.

Trông không tệ lắm, nhìn hơi khang khác bộ dáng lúc đầu. Quấn tóc lên chắc càng thay đổi hơn rồi.

"Tiểu Tuệ, cậu có mang theo bút không?" Cô hỏi, biết Tiểu Tuệ lúc nào cũng mang bút trong túi xách.

"Bút? Có, cậu muốn làm gì?" Tiểu Tuệ luồn tay vào túi xách móc ra một chiếc bút bi đưa đến.

"Thật tốt quá! Cho mình mượn!" Cô thiếu chút nữa lớn tiếng hoan hô.

Nhìn cô dùng bút quấn mái tóc đẹp vừa dài vừa thẳng lên, Tiểu Tuệ không nhịn được cau mày: "Cậu rốt cuộc đang làm cái quỷ gì vậy?"

"Đẹp không?" Cô xoay người lại hỏi.

"Khó coi chết được."

"Tốt." Cô mỉm cười hài lòng.

"Lương Kỳ Gia, cậu rốt cuộc bị sao thế hả?" Tiểu Tuệ dường như nghĩ ra điều gì, nhìn chăm chăm vào cô.

"Không có."

"Không có mới lạ! Vậy tại sao lại muốn làm xấu chính mình? Đưa kính cho mình." Tiểu Tuệ giơ tay đòi.

"Cậu đã nói cho mình mượn mà." Lương Kỳ Gia vội vàng bảo vệ kính mắt, kháng nghị nói.

"Mình không phải đã nói cho cậu mượn sao? Giờ kính mắt của mình thế nào lại thành cậu đeo luôn?"

"Nếu đã cho mượn rồi thì cũng không cần gấp vậy, chờ mình về chỗ rồi trả lại cho cậu được không?" Cô vội thương lượng.

Mấy lần trước ở công ty tiếp xúc với Trạm Diệt Kì không nhiều, đơn giản chỉ là đi cùng hành lang, thang máy. Vì thế sau khi cô bình an trở về chỗ ngồi chỉ cần tránh xa thang máy, hành lang cùng mấy khu vực công cộng là được.

"Không được, trừ khi cậu nói thật cho mình biết nguyên nhân cậu hóa trang thế này." Tiểu Tuệ khoanh hai tay trước ngực, trưng ra một bộ mặt không thể thương lượng nhìn cô.

Nguyên nhân này căn bản không thể nói a. Lương Kỳ Gia khổ không nói nên lời.

"Chúng ta về phòng làm việc trước được không? Mình đi lâu lắm rồi." Cô kiếm cớ trì hoãn, chờ quay về phòng làm việc đem kính trả lại cho Tiểu Tuệ, đến lúc đó thì không cần phải nói ra rồi.

"Được rồi." Tiểu Tuệ không nghi ngờ gì gật đầu nhìn cô.

Tuy nhiên bây giờ cũng không phải lúc có thể yên tâm được, cô về được chỗ ngồi, còn hai tiếng nữa mới tan tầm, lúc đó mới có thể yên tâm được.

Kính mong ông trời phù hộ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Người Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Ông trời không nghe thấy lời cầu xin của cô!

Không, phải nói là ông trời có nghe thấy. Hơn nữa nghe thấy rất rõ ràng, cho nên mới làm theo mong ước của cô, giúp cô về bình an, lại bình yên vượt qua hai tiếng đồng hồ. Sau đó cô rời khỏi công ty, không ngờ vừa bước chân khỏi cửa lớn công ty lại gặp ngay Trạm Diệc Kì đang ngồi uống cafe, bốn mắt giao nhau. (Min: *chống cằm suy nghĩ* anh ngồi ở vỉa hè sao???)

Lương Kỳ Gia sợ tới mức thiếu chút nữa té ngã, nhanh chóng nhìn sang nơi khác, chậm chậm đi sang bên cạnh Tiểu Tuệ, trong lòng kêu gào: trời ơi, đừng để anh ta nhận ra tôi, tôi van người, tôi van người.

"Kỳ Gia, cậu nhìn kia, là Trạm Diệc Kì đó!" Tiểu Tuệ cũng nhìn thấy anh, kêu lên một tiếng đầy hưng phấn, "Sao anh ấy lại ngồi uống cafe một mình ở đây nhỉ? Quả là cơ hội khó có được, đi nhanh chút, chúng ta nói chuyện với anh ấy vài câu."

"Đừng náo loạn, cậu muốn nói cái gì với anh ta? Chúng ta biết anh ta, nhưng anh ta không biết chúng ta." Lương Kỳ Gia vội vàng kéo lại.

"Vì thế mới muốn cùng anh ta nói chuyện, nhân tiện giới thiệu bản thân một chút, làm tăng ấn tượng của mình với anh ấy." Tiểu Tuệ lại lôi kéo cô.

"Muốn tăng ấn tượng thì mình cậu đi thôi, mình với anh một chút hứng thú cũng không có, mình đi trước đây." Lương Kỳ Gia vừa lắc đầu vừa lùi lại.

"Không được, là bạn bè thì cậu phải đi cùng mình, một mình ngại lắm." Tiểu Tuệ lại nhanh chóng kéo cô đi.

"Ngại thì thôi đi."

"Nhưng cơ hội khó có được, mình không muốn bỏ qua." Tiểu Tuệ nói xong liền quay đầu về chỗ Trạm Diệc Kì, không nghĩ tới anh lại đứng lên, khiến cô vừa mừng vừa sợ cuống quýt la lên, "Làm sao bây giờ, anh ấy đứng lên rồi, phải đi rồi sao? Làm sao bây giờ, anh ấy đi về hướng chúng ta rồi. Trời ạ, anh ấy đang nhìn mình, anh ấy đang nhìn mình, Kỳ Gia!"

Tiểu Tuệ nói thêm một chữ, trống ngực Lương Kỳ Gia cũng đập nhanh một nhịp, đồng thời chột dạ lùi về phía sau Tiểu Tuệ. Đến khi Trạm Diệc Kì đi tới, cô đã hoàn toàn nấp sau lưng Tiểu Tuệ, khẽ cúi đầu, mái tóc dài gần như che kín khuôn mặt.

"Trạm tiên sinh, xin chào."

Cô nghe thấy Tiểu Tuệ vừa khàn trương vừa ngại ngừng lên tiếng.

"Cô biết tôi?"

Cô nghe thấy tiếng của Trạm Diệc Kì so với trong trí nhớ có phần trầm thấp hơn, nhưng lại không khàn khàn như vậy.

"Em là nhân viên của công ty này, vì anh đã đến công ty tìm tổng giám đốc vài lần nên cũng gặp qua. Em là Lưu Tiểu Tuệ."

"Khó trách tôi thấy hai người có chút quen quen, hóa ra thật sự đã gặp qua. Vị tiểu thư ở phía sau cô cũng vậy sao?"

Nghe thấy anh chuyển đề tài tới bên người cô, Lương Kỳ Gia không khỏi cứng đờ cả người.

"Đúng vậy, cô ấy là Lương Kỳ Gia, cùng chỗ làm với em." Tiểu Tuệ vừa nói vừa dịch người sang một chút, nháy mắt đã khiến cả người cô lộ ra trước mặt Trạm Diệc Kì.

"Lương tiểu thư, xin chào."

Mất đi tấm lá chắn Tiểu Tuệ, giọng nói của anh nhất thời trở nên gần trong gang tấc, mũi giày anh cũng chỉ cách cô không tới 1m. Khoảng cách gần như vậy, cô cảm giác được lòng bàn tay đầy mồ hôi, trái tim kinh hoàng đến độ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Xin chào." Cô cúi đầu nói, hoàn toàn không có dũng khí ngẩng đầu lên đối mặt với anh.

Tôi van người, ông trời ơi, đừng để anh ấy nhận ra tôi, tôi van người, tôi van người.

"Trạm tiên sinh sao lại ngồi một mình uống cafe ở đây vậy?" Tiểu Tuệ mở miệng hỏi.

"Tôi đang đợi người."

"Chờ tổng giám đốc sao? Có muốn chúng em chờ không, một người quá nhàm chán mà." Tiểu Tuệ tích cực nói.

Không muốn, không muốn, không nên. Tôi van người, ông trời hãy bảo anh ấy nói không cần, cô đứng còn có thể mượn quần áo để che khuất bụng, nếu ngồi xuống chẳng phải lộ hết sao? Hơn nữa, cô phải thừa dịp anh ấy không nhận ra cô mà nhanh chóng đi khỏi, nếu không lại đợi nữa, có trời biết anh ấy có nhận ra cô hay không?

Anh ấy hẳn là nhận ra cô rồi? Hoặc là anh ấy có nhận ra nhưng lại làm như không nhận ra? Nếu là về sau thì đúng là mong muốn của cô, nhưng nếu một ngày kia anh ấy phát hiện ra bụng cô thì sao?

Không được, cô nhất định phải rời đi càng nhanh càng tốt.

Nghĩ xong, cô cố lấy dũng khí mở miệng: "Tiểu Tuệ, mình có việc muốn đi trước, hai người cứ từ từ nói chuyện nhé." Sau đó nhanh chóng liếc mắt về phía anh, đồng thời cười cứng ngắc: "Thật xin lỗi."

"Không sao, tôi cũng có việc muốn tìm Quý Thành Hạo. Cảm ơn cô đã có cùng suy nghĩ với tôi, Lương tiểu thư. Như vậy, tạm biệt hai cô." Nói xong, Trầm Diệc Kỳ cúi người mỉm cười với các cô, ưu nhã xoay người đi về phía cửa lớn, phút chốc biến mất sau cánh cửa.

"Ồi! Thật là đẹp trai! Cậu không cảm thấy anh ấy chỉ giờ tay nhắc chân cũng tỏa ra mị lực mê người sao?" Tiểu Tuệ say mê thờ dài.

Không cảm thấy, cô chỉ thấy bản thân khản trương, lo lắng đến sắp chết rồi. Lương Kỳ Gia âm thầm trả lời.

Tuy nhiên cô chưa từng nghĩ anh ở trước mặt cô nhẹ nhàng cáo từ rồi đi, khiến cô tự nhiên thờ dài, không khỏi có chút giật mình cùng thất vọng.

Nhìn bộ dáng anh có lẽ không nhớ ra cô rồi, hoặc chẳng đối với cô không có nổi nửa điểm hứng thú nên mới có thể tiêu sái rồi đi như vậy.

Có lẽ với anh mà nói, đêm đó thực sự chỉ là nhân duyên trong phút chốc, tựa như sương đêm, khi trời sáng sẽ bốc hơi vào không khí mà biến mất.

Lòng chợt có cảm giác bi thương, nhưng đây không phải là lỗi của anh. Bởi lẽ phản ứng của anh cũng là nguyên nhân khiến lúc đầu cô chọn anh là đối tượng tình một đêm, anh cũng không phụ kì vọng của cô mà quên tất cả. Chỉ là nên nói thế nào đây? Trong cơ thể cô giờ đang mang bảo bối của bọn họ.

"Kỳ Gia?"

Tiếng gọi của Tiểu Tuệ đột nhiên kéo cô trong phút xuất thần trở lại.

"Cậu sao lại ngẩn người ra như vậy? Đang nghĩ gì sao?" Tiểu Tuệ hỏi cô.

"Không có gì, mình chỉ đang nghĩ có nên tranh thủ lúc mọi người vẫn chưa nhận ra mình mang thai mà về nhà một chuyến hay không." Cô nói dối. Ngừng lại một chút, cô không nhận được mà hỏi: "Mới vừa rồi, Trầm tiên sinh chắc là không nhận ra mình đang có thai phải không?"

"Đồng nghiệp cùng phòng với cậu mỗi ngày còn không nhận ra, anh ấy làm sao có thể nhận ra được?!" Tiểu Tuệ cũng ngẩn ra nhìn cô, nhưng vẻ mặt lập tức khôi phục như cũ hỏi: "Cậu về nhà làm cái gì? Ba cậu không phải mỗi tuần đều đến thăm cậu hay sao?"

Lương Kỳ Gia thật mừng khi cô ấy không tiếp tục hỏi cô tại sao lại quan tâm tới việc Trầm Diệc Kỳ có nhận ra cô mang thai không.

"Ba mình nói hy vọng mình có thời gian thì về nhà một chút, mẹ cả và em trai thỉnh thoảng có nhớ tới mình."

"Chuyện này mà cậu cũng tin sao?"

"Không tin, nhưng mà mình biết đây là mong muốn của ba, hi vọng mình luôn nhớ rằng mình còn có một mái nhà, có người thân. Dù sao thì phòng thuê cũng không thực sự là nhà của mình."

"Người nhà?" Tiểu Tuệ cười nhạt.

"Mình cũng biết điều này rất buồn cười, nhưng đây là mong muốn của ông, mình không nghĩ ngay cả cố gắng thử một lần cũng không chịu, khiến ông thất vọng."

"Cậu có thử thì cũng thử hai mươi năm rồi, mình thật không hiểu ba cậu rốt cuộc nghĩ cái gì nữa?" Tiểu Tuệ trợn mắt nhìn cô.

Lương Kỳ Gia bắt đầu dĩ căn môi: "Bởi vậy mình không thể cùng cậu đi dạo phố được, thật xin lỗi."

"Có gì đâu mà phải xin lỗi, nhưng cậu thực sự phải về nhà sao? Có muốn mình đi cùng không? Có người ngoài đến, thái độ của mẹ cả cậu chắc sẽ đỡ hơn." Tiểu Tuệ lo lắng đề nghị.

Cô lắc đầu: "Ba mình ở nhà, bà ấy sẽ không làm gì mình đâu."

"Vậy cậu cẩn thận một chút nhé."

"Được. Cậu cũng từ từ dạo phố, bye bye." Cô vẫy tay với Tiểu Tuệ.

"Bye." Tiểu Tuệ cũng khẽ vẫy tay rồi xoay người rời đi.

Mất thấy Tiểu Tuệ đi khuất, Lương Kỳ Gia cũng xoay người rời đi, nhưng đi không có mục đích, không như những lần mà cô nói với Tiểu Tuệ là quay về nhà.

Những lời cô nói vừa nãy toàn bộ là nói dối, ba căn bản chưa từng nói mẹ cả cùng em trai nhớ tới cô, cũng không bao giờ cô có rảnh rỗi thì về nhà.

Ngược lại, ba cũng hiểu được việc cô ra đi là tốt cho cô, chỉ đau lòng vì cô có thêm áp lực kinh tế mà ông lại không có biện pháp giúp cô, bởi lẽ toàn bộ tiền của ông đều giao hết cho mẹ cả rồi.

Đáng thương cho ba vì năm đó thu dưỡng cô mà phải chấp nhận cả những điều kiện không công bằng, khiến cô luôn cảm thấy áy náy với ông.

Cho nên cô mới chăm chỉ học tập, hi vọng mình không thua kém người khác, kiếm được nhiều tiền hoặc tìm được một đối tượng tốt để kết hôn, có đủ năng lực để hiểu thuận với ông, ai biết lại nảy sinh ra việc chưa chồng mà mang thai...

Khẽ thở dài, cô cảm thấy thất vọng có chút mỏi liên đi vào công viên tìm ghế ngồi xuống, ngắm nhìn ánh nắng chiều phía chân trời không bị tòa nhà trước mắt che mất đến gần người.

Vào mùa hè, ban ngày dù dài nhưng qua bảy giờ thì sắc trời cũng tối lại.

Lương Kỳ Gia nhẹ vỗ về cái bụng đã rõ ràng, thầm nghĩ nên đi ăn cơm. Mặc dù cô không cảm thấy đói nhưng vì bảo bối trong bụng, cô vẫn nên ăn một chút mới được.

Nhưng ăn cái gì đây?

"Bảo bối a bảo bối, con muốn ăn gì?" Đương nhiên bảo bối trong bụng không thể trả lời cô, bởi vậy cô đành tự mình tìm đáp án thôi. "Ăn buffet cũng được, thức ăn ngon, lại có thể lựa chọn."

Thì thảo tự nói xong, cô chậm chậm đứng dậy, vừa quay người đã bị người trước mắt hù dọa.

Trạm Diệc Kỳ!

"Em mang thai? Là con của tôi?" Trạm Diệc Kỳ nhìn cô chăm chăm hỏi.

"Không!" Bởi vì sự việc đột nhiên xảy đến khiến Lương Kỳ Gia không chút nghĩ ngợi mà phủ nhận ngay, hoàn toàn không nhận ra được vẻ mặt ngạc nhiên cùng kinh hoàng của cô đã nói lên tất cả. Căn bản là không đánh đã khai mất rồi.

Thời gian dường như dừng lại.

Trạm Diệc Kỳ bị vấn đề ngoài dự đoán của cô dọa cho ngây người.

Lương Kỳ Gia thì bị sự xuất hiện đột ngột của anh cùng với phản ứng kịch liệt của mình khi đó làm ngẩn ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người như hai pho tượng đứng lặng tại chỗ, bầu không khí ngưng trệ lại toát ra vẻ quỷ dị.

"Em thật sự mang thai con của tôi?" Trạm Diệc Kỳ lại mở miệng, đánh tan sự trầm mặc giữa hai người.

"Làm sao có thể chứ?" Cô cười khan, đột nhiên bình tĩnh. Anh rõ ràng đã nhận ra cô từ sớm, chỉ là ở trước mặt Tiểu Tuệ không nói rõ ra thôi.

"Vậy em đang mang thai con của ai?" Anh không chuyển mắt, nhìn chăm chăm cô.

"Đương nhiên là của bạn trai tôi." Cô trong tiềm thức liền nói dối.

"Bạn trai? Tôi tưởng rằng bình thường sẽ nói là chồng chứ." Anh sửa lại lời nói của cô.

Lương Kỳ Gia cố áp chế bản thân cứng người lại.

"Đứa bé được mấy tháng rồi?" Anh lại hỏi.

"Năm tháng." Cô nói dối, bởi vì thời điểm hai người phát sinh tình một đêm là nửa năm trước, anh có thể dễ dàng tính ra đứa trẻ này không phải của anh.

"Có lẽ là sáu tháng rồi." Anh lại nói.

Cô hoàn toàn không thể phản ứng, chỉ biết cúi đầu không nói nổi câu nào.

"Đi thôi, em không phải chưa ăn tối sao? Để tôi mời em ăn cơm." Anh đột nhiên chuyển đề tài.

"Không cần đâu." Cô không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt ngay.

"Tôi muốn vậy." Vừa nói anh vừa túm lấy khuỷu tay cô mang cô đi về phía trước.

Trong đầu Lương Kỳ Gia là một trận hỗn loạn. Bây giờ rốt cuộc nên làm cái gì? Sao lại gặp phải anh ấy lại ở chỗ này? Vì sao vừa gặp đã kiên trì muốn mời cô ăn cơm?

Thông thường đàn ông khi phát hiện người phụ nữ tình một đêm có thai thì nên thấy lo sợ, kiên quyết phủ nhận đứa trẻ trong bụng người phụ nữ không phải là của anh ta mới đúng. Tại sao phản ứng của anh lại không như vậy? Rốt cuộc anh muốn thế nào?

"Trạm tiên sinh, tôi..."

"Dựa vào quan hệ của chúng ta, tôi nghĩ em có thể bỏ hai chữ tiên sinh đi chẳng?" Anh ôn hòa nói.

Bỏ hai chữ tiên sinh đi? Vậy thì không phải chỉ có một chữ "Trạm" sao? Anh thực sự muốn cô gọi anh như vậy? Trạm? Cô không khỏi nổi da gà. Hơn nữa cái gì gọi là dựa vào quan hệ của bọn họ, bọn họ có quan hệ gì?

Ngoại trừ việc cô là mẹ của đứa trẻ con anh trong bụng này.

Nhưng hình như anh cũng không biết chuyện này?

Cô vừa rồi đã nói đứa trẻ không phải của anh, vậy anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì đây?

"Trạm tiên sinh, tôi hi vọng anh có thể quên chuyện đêm hôm đó." Cô hít sâu một hơi, vừa mở miệng đã bị anh cắt ngang.

"Tại sao?"

Anh lại thần nhiên hỏi!

"Bởi vì đó chỉ là tình một đêm thôi." Cô dừng lại.

"Có con thì không thể chỉ là thế nữa rồi." Anh cũng dừng lại, ánh mắt lấp lánh nhìn cô.

Lương Kỳ Gia không khỏi cứng người lại một chút, nhúu mày nhìn anh nói: "Tôi vừa mới nói rồi, đứa trẻ không phải của anh, tại sao anh còn nói như vậy?"

"Bởi vì em nói dối."

Giọng của cô vang lên lạnh lùng mang theo chút phòng bị: "Anh dựa vào đâu mà nói như vậy?"

"Từ phản ứng kịch liệt vừa rồi của em, cộng thêm phản ứng bây giờ nữa." Anh lại nói: "Tôi có thể cảm giác được phản ứng của em vừa cứng ngắt vừa kinh hãi, tiểu thư Lương Kỳ Gia."

"Mặc kệ anh nói như thế nào, sự thật vẫn là sự thật."

"Em căn bản không biết sự thật là cái gì!"

"Sự thật là như thế này sao? Không bằng chúng ta đến bệnh viện để bác sĩ nói cho tôi biết sự thật là cái gì, em cảm thấy thế nào?"

Về mặt Lương Kỳ Gia tràn ngập khiếp sợ, lại không thể thốt lên bất cứ lời nào.

Trạm Diệc Kỳ không nhịn được mà thở dài một hơi, không thể hiểu được tại sao cô lại phủ nhận đứa trẻ trong bụng không phải là của anh.

Có lẽ cô đang nói thật, đứa trẻ kia thực sự không phải của anh. Thế nhưng, không hiểu tại sao anh lại có trực giác rằng đứa trẻ ấy là của anh.

Cô nói đứa trẻ được năm tháng. Nhìn bụng cô thì thời gian dường như có khả năng. Nhưng anh lại có cảm giác cô không phải loại phụ nữ tùy tiện theo đàn ông lên giường! Ách, việc này sinh tình một đêm với anh không tính. Bởi lẽ trong quá khứ, dù không phải là lần đầu tiên của cô, nhưng anh nhớ rõ phản ứng, động tác của cô còn khá trúc trắc.

Tóm lại, mặc kệ vì sao lúc đầu cô đề nghị tình một đêm với anh, anh vẫn tin tưởng cô tuyệt đối không phải loại phụ nữ thường cùng người khác phát sinh quan hệ. Trên thực tế, anh hoài nghi đó là lần đầu tiên cô tìm người tình một đêm, cho nên anh mới có thể có cảm giác đứa trẻ là của anh.

Nhưng mà đây cũng có thể chỉ là suy nghĩ của anh mà thôi.

Không thích ý nghĩ này của mình, Trạm Diệc Kỳ khẽ nhúu mày.

Anh hy vọng đứa trẻ là của anh, còn về phần nguyên nhân...

Mặc dù anh biết là có chút không thể hiểu được nhưng anh nghĩ anh thích cô, thích tới nỗi muốn nhìn thấy bộ dáng cô vì mình mà sinh con. Đây là lần đầu tiên anh có loại cảm giác này với phụ nữ, cảm giác muốn kết hôn.

"Đứa trẻ có khỏe không?" Anh nhẹ nhàng xoa dịu bầu không khí.

"Đó không phải là con của anh." Lương Kỳ Gia cứng rắn nói.

"Được rồi, vậy thì chúng ta nói tới cha của đứa trẻ, anh là người như thế nào?" Anh bắt đầu đi thăm dò, đổi giọng hỏi.

Nếu như cô kiên trì rằng đứa trẻ không phải của anh, vậy thì anh muốn biết cha của nó là người như thế nào. Tuy nhiên mới vừa nghĩ đến đó, nội tâm anh

đã nổi lên một trận ghen tuông.

Không nghĩ tới anh lại hỏi vậy, Lương Kỳ Gia há miệng nhưng không thể nói nên lời. Bởi lẽ trong đầu cô chỉ hiện lên hình ảnh của anh, những từ ngữ để hình dung cũng đều liên quan đến anh.

Cha của đứa bé đeo kính, tao nhả tuấn dật đến mê người? Cao hơn 1m8, đáng người đẹp đến nỗi người mẫu trong tạp chí cũng không thể bì được, giọng nói mê người khiến phát thanh viên khó thể so. Anh mặc dù không phải ngôi sao nhưng lại là bạch mã hoàng tử, tình nhân trong mộng, là bạn đồng hành lý tưởng trong mắt tất cả phụ nữ.

"Anh ấy là bạn đại học của tôi, tên là Đường Gian." Cô cố sức nghĩ đến một người đàn ông khác, bịa chuyện lung tung. "Anh ấy là mối tình đầu của tôi."

Trạm Diệc Kỳ đối với câu trả lời của cô không có bình luận gì, lại lướt mắt qua tay cô. Không có nhẫn.

Bạn đại học Đường Gian? Cô đang nói dối sao? Hay là sự thật là vậy, nhưng cái tên hỗn đản kia không đồng ý chịu trách nhiệm? Mà chẳng lẽ cô thật sự không có suy nghĩ nhân cơ hội này mang trách nhiệm cho anh, thay đứa trẻ tìm một người cha đồng ý phụ trách?

Điểm này khiến cho Trạm Diệc Kỳ không khỏi sinh nghi.

Chẳng lẽ cô thật sự yêu tên khốn kiếp đó? Nhưng bộ dáng khi cô nhắc tới đôi phương dường như không giống vậy.

Cô quả là một người phụ nữ vừa kì quái vừa mâu thuẫn, toàn bộ đều khơi dậy quyết tâm truy đuổi của anh, quả không uổng anh đối với cô nhớ mãi không quên, thậm chí còn muốn lấy cô làm vợ anh.

"Tôi trông rất xấu sao?" Anh hỏi cô.

"Cái gì?" Lương Kỳ Gia ngơ ngác nhìn anh, không hiểu tại sao anh đột nhiên lại nói vậy. Nếu như anh xấu thì trên thế giới này sẽ không có cái gọi là đẹp nữa rồi.

"Tôi có thiếu tay hoặc thiếu chân sao?" Không để ý đến phản ứng ngốc nghếch của cô, anh tiếp tục hỏi.

Cô ngoài ngơ ngác nhìn anh ra, hoàn toàn không biết trả lời như thế nào.

"Hay là em đã từng nghe về thói xấu của tôi, ví như đa tình, lạm tình, không có trách nhiệm, hay là bất cứ thói quen kì quặc nào?" Anh dừng một chút. "Có không?"

Cô lắc đầu.

"Nếu như vậy, tại sao em lại không chịu thừa nhận đây là con của tôi? Là do điều kiện của tôi không tốt, không xứng với em?"

Hóa ra nguyên nhân khiến anh đột nhiên nói ra một đồng vắn đề kia là muốn hỏi cô vì sao cự tuyệt anh.

Vì sao à, vì sao đây? Lương Kỳ Gia tự hỏi bản thân.

Anh điều kiện thật tốt, bộ dạng cũng đẹp trai, lại có tiền. Đây vốn là đối tượng kết hôn lý tưởng của mỗi người phụ nữ, quan trọng là cô thật sự mang thai con của anh, đương nhiên có thể mẫu bằng từ quý mà gả vào nhà giàu có?

Nhưng vấn đề là anh thật sự sẽ vì đứa bé mà kết hôn với cô sao?

Cho dù vậy, tương lai dù phát sinh chuyện gì cô cũng không thể biết trước được. Nếu như chờ cô sinh đứa trẻ ra, bọn họ lại đi tới tình trạng ly hôn, như vậy cô có thể giành được quyền nuôi dưỡng đứa trẻ từ anh sao?

Không có mẹ ruột bên cạnh, đứa trẻ sẽ có bao nhiêu đáng thương. Cảm giác này cô đã từng trải qua, cũng so với người khác hiểu rõ cảm giác hâm mộ cùng khát vọng khó chịu đến nhường nào, cô không nên để con mình cũng phải trải qua cuộc sống như thế.

Có mẹ thì được làm bảo bối, không có mẹ thì chẳng khác nào cây cỏ ven đường.

Đối với con mà nói, nếu như không thể cùng có cả cha lẫn mẹ được, cô tình nguyện cho con không có cha, cũng không thể không có mẹ.

Đây là nguyên nhân cô không chịu thừa nhận, không muốn thừa nhận, cũng không dám thừa nhận. Cô phải vì con mà suy nghĩ.

"Bởi vì đứa trẻ vốn không phải là của anh, anh muốn tôi làm thế nào thừa nhận?" Cô cố tình thờ dài, lấy vẻ mặt bất đắc dĩ trả lời.

Trạm Diệc Kỳ cũng trầm mặc nhìn cô. Anh phát hiện bức tường phòng ngự của cô thật sự rất dày. Xem ra hôm nay chưa phải thời cơ tốt để truy cứu, có lẽ đầu tiên anh phải làm cô buông lỏng phòng ngự mới được.

"Được rồi." Anh đột nhiên thu hồi bàn tay đang nắm khuỷu tay cô, gật đầu nói.

Về mặt Lương Kỳ Gia tràn ngập nghi hoặc nhìn anh, hoàn toàn không hiểu anh nói hai chữ "được rồi" là có ý gì.

"Em đã nói rõ ràng như vậy, tôi lại tiếp tục dây dưa có vẻ như tự muốn mất mặt rồi." Anh mỉm cười với cô, sau đó khẽ lui ra sau, khuôn mặt lấy lại vẻ lịch sự thông thường. "Khi kết hôn và đưa trẻ đầy tháng nhớ báo cho tôi biết, thiệp mời giao cho Thành Hạo là được, tôi sẽ chuyển quà mừng."

Nói xong, anh khẽ cúi đầu chào cô, nhanh chóng xoay người rời đi như khi xuất hiện.

Lương Kỳ Gia hoàn toàn ngây người, nhìn bóng lưng anh càng ngày càng xa, đến khi anh đã khuất hẳn khỏi tầm mắt, cô vẫn không thể nào khôi phục tinh thần.

Anh cứ như vậy mà rời đi? Tin vào lời nói của cô rằng đây không phải con của anh?

Vừa rồi anh không phải còn rất kiên quyết bảo cô nói dối sao? Không phải là lấy ngữ khí bất đắc dĩ hỏi cô tại sao không chịu thừa nhận đứa trẻ là con anh sao?

Tại sao đột nhiên lại dễ dàng buông tất cả, nói đi là đi?

Nhưng đây không phải là kết quả cô muốn sao? Mong rằng anh sẽ tin đây không phải con anh, hi vọng anh cách xa mình một chút.

Giờ hi vọng của cô thành sự thật rồi. Tại sao một chút cảm giác nhẹ nhõm cũng không có, ngược lại yểu hần như có cái gì chặn lại, hay là tại những vương vấn trong lòng làm hô hấp của cô trở nên khó khăn, trong lòng mơ hồ đau đớn?

Kết hôn cùng với đầy tháng đứa trẻ nhớ báo cho tôi... Tôi sẽ chuyển quà mừng... Anh nói vậy, nhưng anh không nói anh sẽ đến, đến nhìn con bọn họ...

Lương Kỳ Gia ngu ngốc! Mày rốt cuộc là muốn thế nào?

Không muốn cho anh biết đứa trẻ là của anh, lại hy vọng anh đến thăm con; Hi vọng anh tin đứa trẻ không phải là của anh, nhưng khi anh tin lại cảm thấy khó chịu; Xin anh hãy cách xa mình một chút, anh đi xa rồi lại có cảm giác đau lòng. Mày cứ làm ngược lại như vậy, rốt cuộc căn bản là muốn như thế nào đây?

Trạm Diệc Kỳ vốn là người được ông trời ưu ái, là người đàn ông không thiếu gì. Anh cho tới tận bây giờ vốn là đối tượng mà cô muốn hi vọng cũng không dám hi vọng.

Cùng anh phát sinh tình một đêm vốn là một sai lầm. Ngoài ý muốn, mang thai càng như vậy, cô căn bản không dám đem điều ngoài ý muốn này để một bước lên trời.

Cô không phải đồ ngốc.

Song loại người ngay cả thử một lần cũng không dám chẳng lẽ lại thông minh hơn đồ ngốc sao?

Không! Cô không thể vọng tưởng, càng không thể suy nghĩ lung tung, vì bảo bối cô phải chấp nhận sự thật.

Sự thật là cô bé lọ lem chỉ là cổ tích, chim sẽ biến thành phượng hoàng chỉ là phim ảnh, chúng căn bản không hề diễn ra trong thế giới thực. Cho dù có xảy ra thì ai biết tương lai sẽ như thế nào.

Một bên không biết trước tương lai, một bên yên ổn bình thường. Bản thân là một người bình thường, cô chấp nhận chọn về sau, yên ổn bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Người Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Nhìn tư liệu từ thám tử đưa tới, Trạm Diệc Kỳ cảm thấy không hề ngạc nhiên chút nào, bản thân anh ngay từ đầu đã biết rõ đứa trẻ trong bụng Lương Kỳ Gia chắc chắn là của anh.

Tư liệu cho biết cái thai trong bụng cô đã được hai mươi sáu tuần, nói cách khác, cô đã có thai được sáu tháng rưỡi. Vậy mà cô lại có thể trắng trợn lừa gạt anh rằng cái thai mới chỉ có năm tháng, chẳng lẽ cô không biết con số cũng biết nói sao? Đúng là gạt người.

Nhưng mà đã mang thai được sáu tháng, bụng cô hình như hơi nhỏ thì phải? Cô rốt cuộc có ăn uống đủ hay không, thân thể chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ? Bảo bối thì sao?

Anh sau khi lật đi lật lại tư liệu, nhận thấy văn phòng thám tử này đem đến tư liệu rất đầy đủ, ngay cả ghi chép khám bệnh của bác sĩ cũng đủ cả.

Anh nhanh chóng xem qua ghi chép. May mắn là phần lớn các mục đều viết bình thường, mọi thứ hoàn hảo, chỉ có mục thứ mười hai trên bản ghi chép

có viết: nôn nghiêm trọng, không có cảm giác thèm ăn. Còn lại tất cả đều bình thường.

Điều này khiến anh hơi yên tâm nhưng lại có cảm giác nếu cô béo lên một chút thì có vẻ tốt hơn. Không sao, sau này có anh ở đó, anh nhất định sẽ khiến cô béo lên.

Anh tiếp tục xem các tư liệu khác, sau đó bị quan hệ của cô với người nhà cùng việc cô một mình thuê nhà bên ngoài làm cho vừa tức vừa đau lòng.

Người phụ nữ này bề ngoài nhìn có vẻ thật thông minh, không ngờ lại có thể ngốc như vậy!

Bốn chữ "mẹ sang nhờ con" có phải cô chưa từng nghe qua hay không? Rõ ràng có thể bắt anh chịu trách nhiệm, dễ dàng gả cho một người đàn ông sáng giá như anh, có thể không cần đi làm chỉ ngồi một chỗ hưởng thụ cuộc sống của một quý phu nhân. Kết quả cô lại một mình ở bên ngoài chịu cuộc sống đạm bạc, bán mạng làm việc để kiếm tiền. Thật sự là đại ngốc mà!

Đột nhiên một cái tên trong tư liệu đập vào mắt anh!

Đường Gian? Hóa ra là có người này thật, cũng thực sự là mối tình đầu của cô.

Khỏe miệng anh khẽ nhếch lên, cảm thấy khá thú vị. Tuy nhiên nội dung kế tiếp lại hoàn toàn không thú vị chút nào, ngược lại làm cho khuôn mặt anh trầm xuống. Rốt cuộc là tên hỗn đản nào vì cá cược mà cùng cô gặp gỡ, lừa gạt tình cảm của cô? Còn cô cũng ngốc nghếch mà cắn câu.

Cô đúng là đồ ngốc!

Cố gắng hít thở sâu để xua đi cơn xúc động muốn đánh người, anh đưa tay xếp lại chồng tài liệu trên bàn rồi ngã người vào lưng ghế.

Chẳng lẽ cô nghĩ rằng anh cũng như Đường Gian sau khi đùa bỡn tình cảm của cô thì thẳng thừng vứt bỏ hay sao?

Hay là cô thực sự nghĩ rằng anh sẽ làm điều gì đó bất lợi với đứa trẻ, sẽ cùng cô đoạt đứa bé, chỉ cần con mà không cần mẹ?

Uh, nguyên nhân này dường như có khả năng.

Song nguyên nhân thực sự thì chỉ có cô mới có thể giải đáp, mà anh nếu muốn đáp án, cũng chỉ còn cách tiếp cận cô, sau đó chậm rãi khai thác.

Anh thực sự muốn nhanh chóng tới gần cô.

Ngoài ý muốn là...

Hết giờ làm việc, Lương Kỳ Gia cùng Tiểu Tuệ nhẹ nhàng bước ra cổng lớn công ty, đang vừa đi vừa nói bỗng Tiểu Tuệ đột nhiên dừng lại một chút, quay đầu nhìn về phía túi xách trên vai Lương Kỳ Gia hỏi: "Điện thoại của cậu kêu há?"

Lương Kỳ Gia khẽ ngẩn ra, cúi đầu xem xét, lúc này mới nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình.

Cô vội vàng nhận điện thoại: "Alo?"

"Tôi là Tràm Diệc Kỳ."

Có nằm mơ cô cũng không nghĩ tới tiếng từ trong điện thoại truyền tới là của anh, làm cô ngạc nhiên tới ngây người.

"Anh là ai?" Cô không thể tin hỏi lại, trực giác nói rằng nhất định là mình nghe nhầm mất rồi.

"Tràm Diệc Kỳ." Anh cũng nói lại lần nữa.

Đầu cô hoàn toàn trống rỗng, hoàn toàn không thể phản ứng.

Anh làm sao có thể biết được số điện thoại của cô? Vì sao lại gọi điện thoại cho cô?

"Sao vậy?" Phát hiện phản ứng của cô có điểm khác thường, Tiểu Tuệ quan tâm hỏi.

Cô nhanh chóng lắc đầu, sau đó dùng ngữ khí bình thường nói chuyện tiếp với anh: "Có việc gì?"

"Em có thấy chiếc BMW màu xanh trong bãi đỗ xe cách em 10m không?" Lương Kỳ Gia theo lời nói của anh nhìn ra ven đường, thấy một chiếc xe như vậy.

"Tôi đang ở trên xe chờ em." Anh bình thản mở miệng, giống như đây là chuyện đương nhiên.

Cô nghe thấy vậy không khỏi lộ ra vẻ mặt hoang mang khó hiểu. Anh muốn làm cái gì hả? Cô muốn hỏi anh như vậy, nhưng mà Tiểu Tuệ đang ở ngay bên cạnh cô, cô không thể tùy ý nói vậy được.

Sự trầm mặc của cô làm cho anh tưởng rằng cô muốn từ chối.

"Nếu em không muốn lại đây, vậy thì để tôi đi tới."

"Không được!" Cô hoảng sợ buột miệng. Nếu như anh đến tìm cô, cô giải thích với Tiểu Tuệ thế nào đây?

Không được để anh tới đây! "Tôi tới, nhưng anh phải chờ một lát." Cô nhanh chóng nói.

"Được, tôi chờ em." Nói xong, anh liền chủ động ngắt điện thoại.

Ngắt điện thoại, Lương Kỳ Gia thả di động vào túi.

"Có người muốn cậu đi đâu sao?" Không đợi cô trả lời, Tiểu Tuệ hoài nghi hỏi.

"Một người bạn mà cậu không biết thôi."

"Là bạn hay kẻ thù? Về mặt cậu khi nhận điện thoại chỉ có kinh sợ chứ không có vui mừng." Tiểu Tuệ không dễ gạt như vậy.

Cô không có cách gì chống đỡ.

"Là người đàn ông kia?" Tiểu Tuệ nhìn sắc mặt của cô mà phỏng đoán.

Lương Kỳ Gia có chút do dự, không biết có nên tiết lộ bất cứ điều gì về anh, dù không quan trọng đi chăng nữa.

"Có phải là cha của đứa trẻ trong bụng cậu không?"

Cô bàng hoàng mở to mắt, không nghĩ Tiểu Tuệ lại nhạy cảm đến vậy, đoán một cái là trúng.

"Mình đoán đúng rồi?"

Cô nhanh chóng lắc đầu nhưng đã quá muộn, bởi vì trên mặt Tiểu Tuệ đã lộ rõ vẻ: "Cậu không cần gạt mình, bởi cậu không muốn nói thì mình sẽ không ép cậu phải nói nhiều."

"Mặc dù mình không biết cậu cùng tên đó đã xảy ra chuyện gì, có tình cảm ân oán ra sao? Nhưng mình hi vọng cậu biết rằng lúc cậu cần giúp đỡ thì mình luôn ở đây." Tiểu Tuệ chăm chú nhìn bạn tốt, nói xong vỗ vỗ tay cô, rồi sau khi nhìn cô mỉm cười, xoay người rời đi.

Đôi mắt Lương Kỳ Gia mang theo cảm động cùng xin lỗi nhìn theo hướng cô rời đi cho tới khi hình dáng của cô biến mất trong dòng người đông đúc, lúc này mới cẩn thận nhìn xung quanh, xác định không nhìn thấy bất cứ người quen nào mới tiến tới chiếc BMW kia.

Cô mới tới gần, cửa kính xe đã hạ xuống.

"Lên xe." Trạm Diệc Kỳ nhìn cô nói.

Cô cũng không do dự, nhanh chóng mở cửa xe ngồi lên. Đứng ở chỗ này rất nguy hiểm, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể gặp được người quen của cô hoặc anh, vẫn là nhanh chóng rời đi thì hợp lý hơn.

"Có thể đóng cửa sổ xe lại không?" Cô vừa mới để ý chỉ cần cửa sổ xe đóng lại thì người ngoài căn bản không thể nhìn thấy bên trong xe.

"Em hình như rất lo lắng có người nhìn thấy hai ta cùng một chỗ thì phải." Anh như nghĩ ra điều gì, nhìn cô một cái rồi nghe theo yêu cầu của cô đóng cửa sổ xe lại.

Cô cũng lập tức gạt đầu: "Anh là một người nổi tiếng, tôi không muốn cùng anh tiếp xúc rồi sinh ra tin đồn."

"Tôi không lên ti vi, cũng chưa từng chụp hình tạp chí, sao có thể nói là người nổi tiếng?" Trạm Diệc Kỳ bật cười nói.

"Sao anh có được số điện thoại của tôi?" Không muốn tiếp tục cùng anh thảo luận vấn đề người nổi tiếng, Lương Kỳ Gia nhíu mày đổi sang một đề tài khác.

"Tôi tự có cách của mình."

Đây là câu trả lời kiểu gì hả? Lòng mày cô khẽ nhăn lại, nhưng vấn đề này cũng không quan trọng, dù sao thì anh cũng đã có số điện thoại của cô rồi.

"Anh tìm tôi có việc gì?" Cô hỏi. "Tôi tưởng rằng lần trước chúng ta đã nói chuyện rõ ràng rồi chứ?"

"Em cảm thấy đã nói rõ rồi sao? Tôi thì lại không nghĩ vậy." Anh thản nhiên nói.

"Có ý gì?" Cô giả ngốc.

"Em có thai được mấy tháng rồi?" Anh không chịu bỏ qua, còn hỏi ngược lại.

"Vấn đề này lần trước tôi đã cho anh đáp án rồi."

"Đúng, tôi nhớ em nói là 5 tháng, nhưng tôi lại cảm thấy có vấn đề gì đó thì phải? Tại sao tôi tính đi tính lại cũng vẫn thấy 26 tuần thì phải là hơn 6 tháng chứ không phải là 5 tháng?" Anh không chớp mắt nhìn cô.

Lương Kỳ Gia cả người cứng đờ, khuôn mặt tái dần.

"Tôi... Tôi không hiểu anh đang nói gì." Cô tránh ánh mắt anh nói.

"Nếu như em không hiểu thì chúng ta có thể cùng nhau đến bệnh viện phụ sản An Tâm, rồi nghe bác sĩ Trần Tâm Mai giải thích chính xác cách tính, xem xem 26 tuần là hơn 6 tháng hay là 5 tháng."

Anh lại có thể biết cả bệnh viện An Tâm cùng bác sĩ Trần Tâm Mai? Lời này nói ra khiến Lương Kỳ Gia tự thấy mình đã bại trận mất rồi, có phản kháng lại cũng chỉ vô dụng.

Nhưng thời gian mang thai cũng không thể chứng minh được ai mới là cha của đứa trẻ, cô có lẽ không nên quá lo lắng.

"Tôi thừa nhận chuyện này là giả, nhưng điều đó cũng là vì mong anh không hiểu nhầm, bởi vì đứa trẻ không phải là của anh." Cô thuận thế nói.

"Đúng, lần trước em cũng nói, đứa trẻ là của bạn trai em, nhưng theo tôi được biết thì em không có bạn trai, thậm chí một người bạn thân khác phái cũng không có. Toàn bộ đều là nữ. Trong tình huống đó, đứa trẻ không phải của tôi, vậy thì của ai?" Trầm Diệc Kỳ từ tốn nói.

Anh ngay cả việc này cũng biết? Lương Kỳ Gia khiếp sợ đến mức không nói nên lời.

Cô miễn cưỡng mở miệng: "Có lẽ cũng là đối tượng tình một đêm của tôi. Tôi không có bạn trai nhưng những người như vậy thì rất nhiều."

"Như vậy cũng không sao."

Cô trừng mắt nhìn anh. Có ý gì?

"Tôi không ngại làm cha của đứa trẻ trong bụng em."

Cô trở mắt nhìn anh như thể nhìn thấy một quái vật: "Tôi đã nói đứa bé không phải là của anh, anh lại nói cái gì hả? Anh điên rồi sao?" Cô hét lên với anh.

"Tôi xác định bản thân rất bình thường."

Cô trừng mắt nhìn anh như thể muốn cầm cái gì đó đánh cho anh bất tỉnh, miễn cho anh tiếp tục nói ra những lời làm cô không thể tin nổi.

Rốt cuộc anh ta xảy ra chuyện gì chứ? Người ta đã nói con không phải của anh, lại còn nói cho anh biết cô không phải là một người phụ nữ đoan chính, ngay cả cha của con mình là ai cũng không thể xác định. Tại sao anh vẫn cứ mù quáng đến mức nói không ngại làm cha của con cô?

Anh ta nhất định là bị điên rồi, đàn ông bình thường sẽ không bao giờ nói ra những điều này.

"Tên điên nào cũng nói với người khác rằng mình bình thường." Cô thất bại nói.

Trầm Diệc Kỳ nghe vậy không nhịn được bật cười.

"Tôi đói rồi, em có muốn ăn cái gì không?" Anh hỏi.

Cô thật sự muốn bỏ đầu anh ra để xem rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì? "Cuối cùng thì anh bị làm sao hả, với điều kiện của anh, có biết bao phụ nữ chờ anh ưu ái, tại sao anh lại muốn tìm một phụ nữ có thai chứ?"

"Nói như vậy khiến tôi thấy giống biến thái quá." Anh bật cười.

"Tại sao lại là tôi?"

"Bởi vì tôi thích em."

Lương Kỳ Gia bị câu trả lời ngoài dự đoán của anh làm cho đầu óc choáng váng, hoàn toàn không biết phản ứng ra sao, nên thấy vui sướng hay kinh ngạc.

Bởi vì tôi thích em.

Anh nói nghiêm túc sao? Không phải là đang đùa với cô đấy chứ?

Cô nhận ra chính mình lại hi vọng anh đang nghiêm túc, lại bắt đầu hi vọng xa vời rằng anh có thể thích cô.

Tại sao lại có thể như vậy được? Không nên như vậy, hi vọng luôn luôn không thể thành hiện thực, không nhận được tình cảm có bao nhiêu đau đớn, từ nhỏ đến lớn cô còn chưa trải qua đủ sao?

Cái gì cũng có thể ôm hi vọng; tiền, cố gắng làm việc sẽ có; Xe, có tiền thì có thể mua xe; Bạn trai, chỉ cần đi xem mặt cũng có! Cảm giác ảm áp, mặc nhiều quần áo hơn là được. Chỉ mong nhận được tình cảm từ người thân hoặc tình yêu thì dù thế nào cũng vẫn là hi vọng xa vời hoặc dù cố gắng nỗ lực cũng mãi không được đáp lại.

Mẹ cả, em trai như thế, Đường Gian cũng như vậy, còn anh,... Liệu có như thế không?

Cô có nên dừng cảm mà tiếp tục thử một lần, cho dù không vì mình thì cũng vì bảo bối? Nhưng nếu như kết quả vẫn như trước đây thì không chỉ có mình cô tổn thương mà thôi, còn có bảo bối; Hơn nữa nếu không tốt, cô còn có thể mất đi bảo bối.

Không, tiền cược rất lớn, cô không thể mạo hiểm! Không thể mạo hiểm!

"Anh không nên nói lung tung, anh vốn không biết gì về tôi." Cô lạnh lùng nói.

"Cặp đôi nào trước khi yêu nhau cũng đều không biết nhau, huống hồ biết hay không biết căn bản không phải là vấn đề, muốn biết thì bây giờ cũng không muộn."

"Tôi thực sự không muốn quen anh!"

"Thật sao? Vậy thì thật đáng tiếc." Trầm Diệc Kỳ cố ý dừng lại rồi lại cho cô một nụ cười tao nhã mê người, chân thành nhìn cô nói: "Nhưng tôi muốn."

Lương Kỳ Gia quả thực không thể tin được, cô lại có thể bị uy hiếp rồi bị bắt cóc, mà tên cướp kia lại là Trầm Diệc Kỳ, người mà ngũ quan đoan chính, có nụ cười vô hại, được mọi người ca ngợi là "nổi bật hơn người, ôn văn nho nhã, diện mạo hiện ngang", cái tên mà cả đồng phụ nữ đều ao ước!

Tại sao lại có thể như vậy?

Tại sao giờ đây cô lại ở trong nhà anh?

Cô cố gắng nhớ lại xem chuyện gì đã xảy ra.

Cô nhớ cô nói với anh rằng không muốn quen anh. Sau đó anh nói anh muốn, sau đó thì sao? Anh nói anh đói rồi, hỏi cô muốn ăn gì, thấy cô không trả lời, anh liền tự mình quyết định cho cô ăn tất cả thức ăn, chỉ có hai người mà có hẳn một bàn đầy thức ăn, anh còn gấp đẩy thức ăn vào bát của cô.

"Ăn thịt tốt, có thể bổ sung thêm protein và sắt."

"Ăn cá tốt, bổ sung thêm canxi."

"Ăn rau chân vịt tốt, có vitamin A với chất xơ."

"Ăn hoa quả tốt, có vitamin C."

...

Cả một buổi tối khiến cô giống như đang học dinh dưỡng vậy. Thực vật nào có nhiều dinh dưỡng, chất nào tốt cho phụ nữ mang thai, ăn cái gì có thể giúp cho bảo bối trong bụng trở nên thông minh, xinh xắn... Cô nghe mà đầu óc choáng váng, ngay cả bản thân ăn gì vào bụng cũng không biết, chỉ biết lúc ra khỏi phòng ăn thì bụng đã no căng!?

Sau đó thì sao?

Phải, vì bụng quá no khiến cô không thể tự mình đi tới trạm xe bus hoặc đi taxi về nhà, không còn cách nào khác đành để anh lái xe đưa về.

Anh còn không hỏi địa chỉ nhà mà đã đưa cô về đến tận cửa, làm cho cô phát hiện hình như từ lần nói chuyện trước anh đã điều tra hay theo dõi cô rồi thì phải?

Cảm giác của cô rất phức tạp, nhưng đây không phải là trọng điểm.

Cô nhớ rõ sau khi anh lái xe đưa cô đến dưới lầu, còn tùy tiện dừng xe, không thèm quan tâm xem xe có bị kéo đi không, trực tiếp đỗ ngay ven đường, chiếm đến phân nửa lối đi, cố ý hộ tống cô tới cửa! Mà không phải cửa lớn dưới lầu, mà lại là cửa nhà cô!

Bề ngoài nhìn anh có vẻ nho nhã, ôn hòa, giao tiếp tốt nhưng kỳ thực lại ngang ngược muốn chết!

Cố tình đưa cô lên lầu, tới nơi lại cố tình muốn vào nhà kiểm tra, xác định bên trong không có điều gì nguy hiểm đến cô mới bằng lòng rời đi.

Cô mệt đến mức không muốn cãi nhau với anh. Trên thực tế, cô muốn cãi cũng không tránh nổi nên đành tùy anh, không thèm để ý mặc anh tìm tác nhân

nguy hiểm.

Anh ti mi kiểm tra phòng ngủ, toilet, ban công, cửa sổ, cửa chính, vách tường... Sau đó...

Vách tường?

Đúng vậy, đầu tiên Lương Kỳ Gia thấy anh khẽ gõ vào mặt tường, rồi áp tai lắng nghe âm thanh bên trong. Việc này khiến cô tràn đầy nghi hoặc, không hiểu anh muốn làm gì, đến tận khi anh quay đầu nói với cô một câu: "Tường này quá mỏng, cách âm không được tốt." thì cô mới hiểu ra.

Rồi lại liên tiếp soi mói.

Không khí lưu thông không tốt, quá ẩm, mặt trời không chiếu đến, ban công cửa sổ không an toàn, cửa chính không đủ chắc chắn, thang máy quá cũ, hàng xóm hỗn tạp, thậm chí ngay cả bóng đèn trên trần nhà anh cũng ghét bỏ nói: "80W không đủ sáng, chỗ này cần ít nhất là 120 đến 150W mới đủ." Sau đó liền tự tiện quyết định việc ăn ở của cô.

"Em không thể ở chỗ này." Anh kết luận.

Cô chỉ cảm thấy không thể hiểu nổi, không ở đây thì ở đâu được chứ?

"Cám ơn anh đã đưa tôi về, còn mời tôi ăn cơm. Ngày mai tôi còn đi làm nên muốn nghỉ sớm một chút. Cửa ở đó, thứ lỗi cho tôi không tiễn." Cô ngồi xuống giường miễn cưỡng mở miệng.

Giờ đã 9h, cô thực sự cảm thấy có chút mệt mỏi, muốn ngủ một giấc, cho nên coi như không nghe thấy câu nói vừa rồi của anh, miễn anh mở miệng nói lại không dứt được.

"Mặc kệ cô đi làm hay không, phụ nữ có thai vốn nên nghỉ sớm một chút." Trạ Diệc Kỳ cũng gật đầu đồng ý, "Cho nên em nhanh tay thu dọn vài thứ cần thiết là được, còn lại thì sau này quay lại lấy."

"Anh rốt cuộc đang nói gì vậy? Sao tôi lại phải thu dọn đồ đạc, thu dọn để đi đâu?" Cô nhún mày, không kiên nhẫn hỏi.

"Nhà tôi."

"Nhà anh?" Cô ngạc nhiên tròn mắt.

"Phải, nhà tôi." Anh lặp lại lần nữa.

Cô thì một câu cũng không nói nổi. "Đừng ngăn người ra nữa, không phải em nói muốn nghỉ sớm sao? Thu dọn đồ đạc nhanh lên, hay là em muốn tôi giúp?" Anh miệng nói tay làm, trực tiếp đi tới tủ quần áo của cô.

"Anh đang làm gì hả?" Lương Kỳ Gia giật mình kêu lên, nhanh như chớp chạy đến chỗ anh, "rầm" một tiếng đóng tủ lại, giận dữ nhìn anh. Trong tủ còn có nội y của cô, làm sao có thể để anh mở loạn ra, xem loạn lên, còn muốn giúp cô thu dọn.

"Giúp em sắp xếp." Anh thản nhiên nói.

"Tôi còn chưa nói là đến nhà anh."

"Em không cần nói, tôi nói rồi mà."

Cô tức chết mà. "Anh rốt cuộc có ý gì hả? Tôi nói lại, tôi sẽ không đến nhà anh!"

"Em chắc chắn sẽ." Trạ Diệc Kỳ ôn hòa nói: "Nếu như một mình tôi không thể thuyết phục em thì tôi có thể mời tiểu thư Tiểu Tuệ tới giúp."

"Anh uy hiếp tôi?" Cô không thể tin vào mắt mình.

"Nói là uy hiếp nghe có vẻ nghiêm trọng quá, phải nói là thuyết phục mới đúng." Anh lắc đầu sửa lại lời buộc tội của cô. "Nếu như Tiểu Tuệ không thuyết phục nổi em, tôi nghĩ trong công ty em vẫn còn rất nhiều người đồng ý tới giúp tôi giải quyết." Nói xong anh nhìn cô mỉm cười.

Đây không phải uy hiếp thì là cái gì?

Cô không thể không có công việc, không thể không có thu nhập, cho nên chỉ có thể bị anh uy hiếp, không cam tâm mà thu dọn vài thứ thiết yếu rồi ngồi vào xe bị anh mang tới đây.

Đây là bắt cóc, mặc dù trong quá trình không có bất cứ hành động thô lỗ nào nhưng chính xác là bắt cóc!

Đồ hèn hạ!

Đồ ghê tởm!

Cái gì gọi là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, cô bây giờ mới có thể hiểu rõ, linh hội hoàn toàn rồi.

Tên hồn đản có vẻ đạo mạo, trang nghiêm này! Thật là tức chết cô mà!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Người Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Mặc dù rất tức giận nhưng vì hoàn cảnh cực kì dễ chịu: giường mềm mại, điều hòa mát mẻ, chăn gối thoang mùi thơm, còn có bốn bề yên tĩnh,... Lương Kỳ Gia sau khi tắm rửa qua loa, nhắm mắt nằm trên giường chưa tới 1 phút đã ngủ thiếp đi thẳng tới hơn 8h ngày hôm sau.

Chính xác là do tiếng chuông điện thoại đánh thức cô dậy.

Bởi vì có rèm cửa nên trong phòng vẫn có vẻ hơi tối.

Đột nhiên bị đánh thức, cô ngồi dậy, chớp mắt tự hỏi bản thân đang ở chỗ nào? Tuy nhiên điện thoại bên cạnh gối đang reo không ngừng, vẫn là nghe điện thoại trước đã.

"Alo?"

"Kỳ Gia, cậu đang ở đâu hả?"

Cô mất một lúc mới nhận ra giọng của đối phương. Là Tiểu Tuệ.

"Mình cũng không biết." Cô trả lời, trong đầu còn có chút hỗn loạn.

"Không biết?" Tiểu Tuệ cũng ngân ra. "Cậu còn đang ngủ à?"

"Uh." Cô không nghĩ gì liền thành thật trả lời.

"Cậu biết mấy giờ rồi không?"

"Mấy giờ?" Cô không biết mà.

"8h30!"

8...

"8h30?" Lương Kỳ Gia hét lên, cả người cũng lập tức tỉnh lại, cũng không cần biết đây là chỗ nào nữa.

"Phải, 8h30, cậu bình thường rất ít khi đến muộn nên mình mới gọi điện thoại để hỏi xem, không nghĩ là cậu vẫn còn ngủ." Ngữ khí của Tiểu Tuệ có chút khó tin. "Cậu có đi làm nữa không? Hay là hôm nay ở nhà nghỉ luôn đi, mình xin phép giúp cậu?"

Cô làm sao dám xin phép?

"Bây giờ mình sẽ đi ngay, khoảng 2..." Cô bỗng dừng lại, đột nhiên nghĩ ra cô căn bản không biết nhà của Trạm Diệc Kì ở khu nào, xung quanh có trạm xe bus hay tàu điện ngầm không, phải đi mất bao lâu?

Chết tiệt, 2 tiếng căn bản không đủ, chỉ riêng việc tìm trạm xe bus, rồi chuyển xe cũng tốn bao nhiêu thời gian; Nói không chừng cũng phải hơn 2 tiếng rồi, nếu đến giữa trưa đến được công ty đã là giỏi lắm rồi. Chẳng may cô không cẩn thận nhầm xe, lạc đường thì...

"Này, Kỳ Gia, có nghe thấy mình nói gì không?" Tiểu Tuệ tưởng điện thoại có vấn đề.

"Uh."

"Cậu mới nói gì mình không nghe rõ, nói lại đi?"

"Tiểu Tuệ, mình nghĩ lại thì hôm nay xin nghỉ một ngày tốt hơn." Lương Kỳ Gia thay đổi ý kiến, quyết định lợi dụng thời gian hôm nay để dò đường, xem rõ hoàn cảnh.

Dựa vào tính cách ngang ngược ác bá, để đạt mục đích mà không từ thủ đoạn của Trạm Diệc Kì mà nói thì ý nghĩ muốn quay lại phòng trọ của cô là cực thấp, vì vậy vẫn nên nhanh chóng để mình thích ứng với nơi này thì hơn.

"Ok, vậy mình giúp cậu xin phép, cậu hôm nay ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi."

"Cảm ơn."

"Không có gì, bye."

Sau khi ngắt điện thoại, Lương Kỳ Gia nhìn thoáng qua đồng hồ trên điện thoại. Bây giờ đã là 8h35 rồi, điều này khiến cô cảm thấy hơi khó tin.

Cô rất ít khi ngủ nhiều như vậy, đồng hồ sinh học của cô có thói quen đánh thức cô lúc 7h mỗi ngày.

Vậy thì buổi sáng hôm nay rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra mà lại ngủ quên được?

Cô quay đầu về phía rèm cửa sổ, lại nhìn về hướng chiếc điều hòa đang thổi ra khí mát, cúi đầu nhìn xuống chiếc chăn mỏng mềm mại trên người. Có lẽ cô đã tìm ra thủ phạm rồi! Không đúng, đó chỉ là nguyên nhân phụ thôi, thủ phạm chính phải là tên Tràm Diệc Kì kia mới đúng.

Anh còn đang ngủ sao? Hay là đi làm rồi? Nếu đã đi làm rồi sao lại không gọi cả cô luôn. Cô nhất định phải mắng anh một trận mới được.

Vén tấm chăn mỏng lên, cô vào phòng tắm rửa mặt, rồi đi ra phòng khách liền nhìn thấy tên kia đang ngồi đọc báo.

Nghe thấy tiếng bước chân của cô, Tràm Diệc Kì quay đầu nhìn cô mỉm cười.

"Chào buổi sáng."

Tóc anh vẫn còn hơi ẩm, tinh thần thoải mái, bộ dạng sáng khoái giống như vừa tắm qua sau khi tập thể dục buổi sáng, khiến cho Lương Kỳ Gia nhìn thấy chỉ muốn nổi cáu mắng người.

"Anh dậy lúc mấy giờ?"

"Khoảng 7h."

Trong phút chốc, cô thấy lửa giận bốc lên. "Thế tại sao anh không gọi tôi dậy? Chẳng lẽ anh không biết tôi còn phải đi làm sao? Anh cố ý phải không?"

"Phụ nữ có thai nên nghỉ ngơi nhiều hơn."

"Anh tự đi mà nghỉ ngơi!"

"Anh cho rằng nghỉ ngơi có thể làm ra tiền sao? Nghỉ ngơi thì có tiền đóng tiền nhà sao? Nghỉ ngơi sẽ không cần ăn cơm sao? Nghỉ ngơi sẽ không có áp lực kinh tế sao?" Cô lớn tiếng hỏi anh, "Anh căn bản cái gì cũng không hiểu thì đừng có nói đơn giản như vậy!"

"Nếu như nghỉ ngơi mà vẫn có lương thì em đồng ý nghỉ ngơi?" Ánh mắt Tràm Diệc Kì sáng lên, lập tức gạt mạnh đầu. "Được, tôi có thể trả tiền cho em, em ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, không cần đi làm. Về phần tiền nhà cùng những chi phí khác, tôi cũng có thể giúp em trả hết, như vậy thì em sẽ không có áp lực kinh tế nữa rồi."

Lương Kỳ Gia không kim được trứng mắt nhìn anh, mà anh thì dường như không phát hiện ra, vẫn tiếp tục nói.

"Thực ra chuyện này vốn rất đơn giản, em chỉ cần nói đứa trẻ là con tôi, sau đó lại gả cho tôi làm Tràm phu nhân là được, chỉ tại em làm nó trở nên phức tạp thôi." Anh thần nhiên nói.

Lại trừng anh, cô cảm thấy mình sắp phát điên rồi, người đàn ông này có bệnh hả? Chẳng lẽ anh khẳng định đứa bé trong bụng cô là con của anh, không sợ bị lừa sao?

"Rốt cuộc thì anh có hiểu bản thân mình đang nói gì không hả?"

"Em có đói không? Muốn ăn thức ăn Trung Quốc hay đồ Tây?" Anh lại dùng chiêu cũ, nhanh chóng chuyển vấn đề.

"Tràm Diệc Kì tiên sinh!" Cô tức giận kêu lên.

"Phụ nữ có thai không nên nóng giận như vậy, dễ ảnh hưởng tới sự phát triển của đứa trẻ." Anh buông tờ báo trên tay xuống, không nóng không lạnh nói: "Hơn nữa em có muốn tức giận thì cũng phải ăn cho no một chút, có vậy mới có sức tức giận, phải không?"

Nói xong anh thần nhiên đứng dậy, đi về hướng phòng bếp rồi tao nhã nhìn cô mỉm cười.

"Đồ ăn Trung Quốc hay đồ Tây?"

"Cái gì cũng không muốn, tôi chỉ muốn anh trả lời tôi một vấn đề --- rốt cuộc thì anh muốn gì hả?"

Anh bỗng thờ dài, vẻ mặt yêu chiều nhìn cô. "Tôi chỉ muốn em ngoan ngoãn ăn, sau đó đi ngủ, làm một phụ nữ mang thai khỏe mạnh, vui vẻ, sau đó sinh

ra một bảo bối cũng khỏe mạnh, vui vẻ."

Bảo bối khỏe mạnh, vui vẻ?

"Quả nhiên mục đích của anh là con tôi." Cô không kìm được thốt lên.

Trạm Diệc Kỳ nghe vậy thì nhướn mày. "Vì đứa bé trong bụng em? Thì ra là vì nguyên nhân này, em cho rằng mục đích của tôi là cướp đi đứa bé trong bụng em, vì vậy mới kiên trì không chịu thừa nhận đứa trẻ là của tôi?"

Cô cả người cứng đờ, miệng mấp máy, kiên quyết phủ nhận: "Đứa bé không phải của anh."

"Em không biết cái gì gọi là giấu đầu hở đuôi sao?" Anh thờ dãi.

"Đứa trẻ không phải của anh." Sắc mặt Lương Kỳ Gia tái nhợt, tiếp tục phủ nhận.

"Trái tim em quá dễ phòng rồi, em yêu. Đến tận bây giờ anh cũng chưa từng nói tôi chỉ cần con mà không cần em." Anh có chút bất đắc dĩ, không biết làm thế nào để xóa đi sự dễ phòng trong lòng cô. "Trên thực tế, nếu em muốn anh nói thật lòng thì anh cần em còn hơn cả con." (tôi – em -> anh – em từ đây nhé)

Ánh mắt của anh rất chân thành, nhưng lời anh nói ra lại khiến người ta không thể tin được.

Trên mặt Lương Kỳ Gia tràn ngập kinh ngạc. Trước đây anh cũng từng nói anh thích cô, bây giờ anh còn nói cần cô hơn cả con.

Đây là sự thật sao? Có thể sao? Dựa vào tướng mạo của anh, điều kiện của anh, anh là một người đàn ông đáng giá, có nhiều cơ hội chọn lựa đối tượng, vì sao anh lại có thể cần cô được, tại sao lại chọn cô?

Khi bọn họ phát sinh quan hệ, anh đối với cô hoàn toàn không có ấn tượng. Sau khi phát sinh quan hệ, bọn họ cũng không gặp nhau nữa. Nửa năm sau gặp lại, anh cũng không có bất cứ phản ứng đặc biệt gì với cô, tận đến khi anh phát hiện cô mang thai mới đột nhiên tích cực. Khác biệt ở đây không phải là vì việc cô có mang thai hay không thôi sao?

Vì thế làm sao cô có thể tin vào lời anh nói, tin anh cần cô hơn cả con đây?

"Tôi không tin." Đây là câu trả lời của cô.

"Em yêu, em thực sự biết cách làm tổn thương sự tự tin của anh đấy. Lần đầu tiên giải thích với phụ nữ, lần đầu tiên cầu hôn, lần đầu tiên thẳng tâm nói lên tâm lòng của anh, vậy mà lại bị em phủ nhận hoàn toàn. Ông trời, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là vật khác vật (Mỗi một vật trong tự nhiên đều có 1 vật khác khắc chế nó, ví dụ như gần nơi ở của rắn độc sẽ có những loài cây chứa được nọc rắn) sao?"

"Không buồn cười chút nào." Cô lạnh giọng nói.

"Tôi cũng không phải đang cười mà." Anh dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô, "Nói xem, vì sao em lại không tin?"

Không ngờ anh lại hỏi vậy, Lương Kỳ Gia mím môi, do dự không biết có nên thành thật trả lời anh không.

Trạm Diệc Kỳ cũng không thúc giục cô, anh mở tủ lạnh, lấy ra 4 quả trứng và thịt xông khói, sau đó thuần thục chiên trứng, nướng bánh mì, lại còn lấy thêm bơ và mứt quả.

"Bơ hay là mứt quả?" Anh ngẩng đầu hỏi cô.

"Bơ." Cô vô thức trả lời.

Anh gạt đầu lấy bơ, xoay người tắt bếp ga, để thịt xông khói cùng bánh mì vào đĩa.

Một lúc sau, anh đã chuẩn bị xong liền bung ra bàn ăn.

"Lại đây, ăn sáng trước, còn em muốn vừa ăn vừa nói tiếp hay ăn xong rồi nói cũng được." Anh nói với cô.

Mùi thơm của bánh mì khiến dạ dày Lương Kỳ Gia đói cồn cào, không cưỡng lại được gạt đầu, đi tới phía chiếc ghế anh chuẩn bị sẵn, cầm dao nĩa bắt đầu ăn.

Trứng rất ngon, bánh mì anh trét sẵn bơ cho cô cũng rất ngon. Điều này khiến cô có cảm giác được yêu thương, chiều chuộng.

"Ăn ngon chứ?"

"Uh." Cô không tự chủ được gạt đầu.

"Vậy thì ăn nhiều một chút." Anh vừa nói vừa gấp thêm một quả trứng vào bát cô.

"Tôi không ăn được nhiều như thế." Cô không nhìn được nũng nịu phản đối, cô đã ăn hai quả trứng, hai cái bánh mì với thịt xông khói rồi, lại còn một cốc sữa đang chờ cô nữa chứ.

"Nếu ăn được thì cố ăn nhiều một chút, em rất gầy."

"Tôi đã béo lên 6kg rồi." Tuần vừa rồi lại béo thêm 1 kg nữa.

"Mang thai sáu, bảy tháng mà mới béo lên 6kg là quá ít."

"Bác sĩ nói là bình thường."

"Lần khám thai sau là khi nào?"

"Thứ sáu tuần sau."

"Anh đi với em."

"Hả?"

"Chỉ khi nào nghe chính miệng bác sĩ nói, tôi mới yên tâm."

Khẩu khí của anh vừa kiên trì vừa quan tâm, hình như thực sự rất quan tâm đến cô, khiến cho Lương Kỳ Gia không kìm được tự hỏi câu nói ấy nghiêm túc đến mức nào.

Có phải cô không nên phủ nhận anh nhanh như vậy? Có phải là nên quan sát trước một thời gian rồi mới nên quyết định?

Nếu như anh thật lòng thì hai người có thể đến với nhau, cô cũng hi vọng có thể cho bảo bối một gia đình đầy đủ, có cha có mẹ, có một cuộc sống dư dả, một mái nhà trọn vẹn.

"Nếu như..." Cô do dự mở miệng, muốn nói rồi lại thôi.

"Nếu như cái gì?" Anh nhìn cô, ôn hòa nói.

"Nếu như anh đồng ý viết một bản hợp đồng ghi rõ dù tương lai có chuyện gì xảy ra cũng phải từ bỏ quyền nuôi dưỡng đứa trẻ vô điều kiện, thì tôi sẽ đồng ý tin lời anh nói, sẽ thử cùng anh tìm hiểu."

"Vấn đề em lo lắng vẫn là sợ anh đoạt con em?" Anh bất đắc dĩ thở dài.

Cô im lặng không nói, không muốn cho anh biết những điều cô trải qua trước đây khi không có mẹ ở bên, cô không muốn bảo bối của cô cũng sẽ đáng thương như vậy.

"Được rồi, nếu như làm vậy có thể khiến em thấy yên tâm." Như nghĩ tới điều gì, anh nhìn cô rồi cũng gật đầu.

"Thật sao?" Cô có chút vui mừng, lại có chút khó tin hỏi lại anh.

"Vậy chúng ta tìm một luật sư để viết hợp đồng được không?"

Lương Kỳ Gia nhanh chóng gật đầu, kích động đến mức không nói nên lời. Anh chắc không biết sự đồng ý của anh có ý nghĩa với cô đến nhường nào.

"Cám ơn anh." Cô thấp giọng nói.

"Tôi hi vọng rằng lần sau sẽ được nghe 3 chữ khác kia."

Cô khó hiểu nhìn anh.

"Em đồng ý, hoặc là em yêu anh." Anh nói.

Buổi tối, Lương Kỳ Gia nằm trên giường khó hiểu nghĩ, tại sao rõ ràng bản hợp đồng là do cô đề nghị, anh cũng đã theo yêu cầu của cô kí tên, bằng lòng từ bỏ quyền nuôi dưỡng con vô điều kiện rồi, vậy mà cô lại có cảm giác như bản thân đang kí vào khế ước bán mình?

Càng nghĩ càng thấy khó hiểu, cô trở mình ngồi dậy, đem bản hợp đồng mà cô cất kĩ trong ngăn kéo ra đọc lại.

Tên người lập hợp đồng không sai, mà nội dung thì càng không có vấn đề, đại ý là dù tương lai có phát sinh chuyện gì, hai bên tách ra thì quyền nuôi dưỡng đứa trẻ hoàn toàn thuộc về bên nữ, bên nam phải trả phí nuôi dưỡng đứa trẻ đến 20 tuổi.

Chuyện trả phí nuôi dưỡng là do anh chủ động đề nghị, nói rằng đây là việc nên làm.

Chỗ này cũng không có vấn đề, vấn đề nằm ở điều thứ 2.

Hai bên nam nữ đồng ý tin tưởng, tôn trọng, quan tâm đến nhau. Sau khi lập hợp đồng này bắt đầu gặp gỡ tìm hiểu lẫn nhau.

Điều này xem ra cũng rất hợp lí. Bởi lẽ anh đã đồng ý từ bỏ quyền nuôi dưỡng vô điều kiện, lại còn chủ động gánh vác một phần chi phí nuôi dưỡng đứa trẻ sau này, cho nên cô có cảm giác mình cũng nên đáp ứng một chút yêu cầu của anh, liền đồng ý điều khoản này.

Cuối cùng thì hợp lí cái quý!

Mang cô đến cửa hàng bách hóa mua một đồng quần áo gọi là quan tâm, hợp lí!

Quyết định trả phòng thuê của cô, nói cô phải tin tưởng anh, hợp lí!

Kêu chủ nhà đem đồ đạc trong phòng cô xử lí hết. Mặc dù chỉ là chút quần áo cùng đồ dùng cũ, anh cũng đã mua một đồng đồ mới về thay rồi, nhưng anh lại thân nhiên cầm hợp đồng đến để xử lí, nói cô đang ở trong nhà anh nên không hy vọng cô mang một đồng đồ cũ vô dụng đến phá đi bố trí trong phòng, đúng là khiến người khác tức giận!

Khó hiểu nhất chính là anh mang mặt mũi thể tín dụng cùng số tài khoản nói cho cô, nói cái gì mà có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, thế mà cũng cho là hợp lí!

Anh chính là kẻ có tiền ngang ngược, cường tình đoạt lí, hết lần này đến lần khác cô không thể cãi nổi đành ngậm ngùi làm theo lời anh.

Đáng ghét, tức chết được, dựa vào công lực hùng biện của anh, cô thực sự lo rằng một ngày nào đó anh sẽ nói cô không nên đi làm, an tâm ở nhà chờ sinh, còn cô vì nói không lại anh mà thỏa hiệp.

Không được, về điều này cô nhất định phải nói trước với anh. Nếu không thì không chừng ngày mai cô đi làm, anh lại cầm hợp đồng này đến, miệng lưỡi trơn tru làm cô không thể chống đỡ nổi.

Cô nhất định phải nhân dịp này xuống tay trước, thỏa thuận cùng anh mới được.

Nghĩ là làm, Lương Kỳ Gia lập tức xuống giường, chạy đến trước cửa phòng anh.

Cốc cốc cốc.

Không có tiếng trả lời.

Cốc cốc cốc.

Cô gõ lại lần nữa, lần này vì sợ anh không nghe thấy mà mạnh tay hơn. Nhưng vẫn không có ai lên tiếng.

Kỳ lạ thật, anh không thể đi ngủ sớm như vậy, hơn nữa từ ngoài nhìn vào thấy trong phòng vẫn sáng đèn.

Không phải là anh biết trước cô sẽ tìm anh nói lí nên giả vờ ngủ để trốn tránh đấy chứ?

Nghĩ đến đó, cô liền mở cửa phòng, tự bước vào.

Phòng của anh còn rộng hơn phòng cô, thiết bị trong phòng cũng tốt hơn. Ví dụ như, trong phòng cô có bàn để tivi, còn phòng của anh thì phải nói là cả một sân khấu kịch.

Phòng khách một cái, phòng ngủ một cái, người đàn ông này có phải quá xa xỉ rồi hay không? Trước khi cô đến đây không phải chỉ có mình anh sao? Có người tranh tivi với anh à? Cô thật sự không thể hiểu nổi.

Phòng của anh ngoại trừ khiến người ta có cảm giác xa hoa, dễ chịu còn có cảm giác sạch sẽ, hoàn toàn không có quần áo, vật phẩm để lung tung, ngay cả chăn gối cũng được gấp gọn gàng, tử tế.

Cô khẳng định anh chắc chắn gần như mắc bệnh thích sạch sẽ. Tuy nhiên điều này với một người yêu sạch sẽ như cô lại là chuyện rất tốt.

Hử, người đâu?

Phòng to như vậy dù vẫn để đèn, tivi cũng mở nhưng lại không thấy bóng dáng chủ nhân.

Anh đi đâu rồi? Chắc không phải đang tắm chứ? Vì thế anh mới không nghe thấy tiếng gõ cửa.

Nghĩ vậy cô bỗng thấy hối hận mình đã tự tiện xông vào, vội vàng xoay người, muốn thân không biết quý không hay nhanh chóng rời đi, không ngờ lúc này Trầm Diệc Kỳ cũng ở phòng tắm đi ra, bộ dáng mới vừa tắm xong.

Tóc anh vẫn còn nhỏ nước, bọt nước trên cơ thể đẹp mắt của anh ánh lên, cả người chỉ có mỗi một chiếc khăn tắm bên hông, dáng người vừa đẹp mắt vừa gợi cảm đến nỗi không nên lời, khiến cho cô không tài nào dời mắt đi được.

Cảnh tượng quen thuộc đến vậy, làm cô nhớ tới đêm cùng anh phát sinh quan hệ. Phút chốc cảm thấy miệng lưỡi khô ran, không kìm được liếm liếm môi.

"Tôi... Ách, gõ cửa nhưng không thấy anh trả lời, cho nên... Uh, xin lỗi, tôi có chuyện muốn nói, tôi chờ anh ở ngoài---"

"Em muốn nói gì với anh?" Ánh mắt của anh sáng rực nhìn chăm chăm cô.

Lương Kỳ Gia nhíu mày, cảm thấy việc nói chuyện trong khi cả người anh đề trần có chút không thích hợp.

"Anh lau khô tóc, mặc quần áo trước rồi chúng ta đến phòng khách nói chuyện." Cô nói xong định ra ngoài thì lại bị anh chặn lại.

Cô khó hiểu, ngẩng đầu lên nhìn anh, đã thấy ánh mắt anh nóng rực dừng ở... Ngực?

"Em không mặc đồ lót?" Anh khàn khàn nói.

Cô cứng người lại, không thể tin được mình đã quên chuyện này, càng không dám tin anh lại nói thẳng ra, mà càng khó tin là ngực cô đột nhiên cương lên, vì vậy anh mới nhìn chăm chăm vào ngực cô.

"Khi ngủ tôi có thói quen không mặc đồ lót, lúc này tôi đã định đi ngủ, sau đó lại nhớ ra có chuyện muốn nói với anh, cho nên mới chạy ra tìm anh luôn, quên mất không mặc, tôi... Nó như vậy tôi cũng không làm thế nào được, tôi... Uh, nó ____" trời ạ, rốt cuộc cô đang nói bậy bạ cái gì đây!

Xấu hổ cũng không đủ để diễn tả cảm xúc của Lương Kỳ Gia lúc này. Cô thật sự muốn chết mà!

"Chúng nó vì anh mà cương lên sao?" Trầm Diệc Kỳ khàn khàn hỏi, tay cũng vuốt nhẹ qua ngực cô, làm cả người cô run lên, hít sâu một hơi.

"Trầm Diệc Kỳ..."

Cô cũng không biết mình muốn nói gì, chỉ biết là lí trí kêu gào cô nên nhanh chóng rời đi, nhưng hai chân cô như mọc rễ ở đây, không thể động đậy.

"Ngực em so với trong trí nhớ của anh hình như đầy đặn hơn nhiều, là do đang mang thai sao?" Ngực khí của anh trầm thấp, ánh mắt cháy bỏng, dục vọng mãnh liệt từ từ thức tỉnh.

Anh không do dự vuốt ve ngực cô, khi cô không kìm được khẽ rên lên, anh cũng nhanh chóng hôn cô, ôn nhu mà trần trọc mút mát, làm cho toàn thân cô nóng bừng lên.

Anh hôn cùng vuốt ve đem nhiệt tình vốn chôn sâu trong cơ thể cô khơi lên, cô than nhẹ, cảm giác hơi nóng chảy tràn khắp cơ thể, bức cô phải kêu ra.

Cô cũng vuốt ve da thịt anh, cảm giác được xúc cảm tuyệt vời dưới tay, nóng bỏng đáp lại cái hôn của anh, đem ngực nở nang càng hướng sát vào anh, muốn anh càng mạnh mẽ đụng chạm, vuốt ve cô.

Cô vẫn nhiệt tình như trong kí ức của anh, Trầm Diệc Kỳ cẩn thận đem cô lên giường, không dám quên cô đang có thai, sau đó nhanh chóng trút bỏ quần áo trên người cô, vùi thật sâu vào cơ thể cô.

Anh tiến vào làm cả người cô run rẩy, thấp giọng rên rỉ, càng ôm chặt lấy cổ anh.

Lo lắng làm tổn thương tới bào bối, động tác của anh rất kiềm chế cùng ôn nhu, nhưng cô lại càng thờ dốt, cố gắng đem chính mình hướng về anh, hai chân kẹp chặt thắt lưng anh, nhiệt tình đưa anh vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, tận đến khi tình triều cuộn cuộn ập đến, mang họ đến đỉnh cao hạnh phúc mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Người Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Buổi sáng tỉnh lại, cô vẫn còn đang nằm ngủ say trong lòng anh.

Trầm Diệc Kỳ trần trụi nằm trên giường, ngắm nhìn Lương Kỳ Gia đang ngủ say trong lòng mình, cảm thấy một cảm giác ấm áp cùng thỏa mãn khác thường.

Tất cả mọi người đều nói anh có bệnh thích sạch sẽ, bản thân anh cũng thừa nhận điều đó. Bởi vậy anh không bao giờ mang phụ nữ về nhà, lại càng không cho ai nằm trên giường anh.

Anh thậm chí còn nghĩ, sau này nếu như kết hôn, tốt nhất hai vợ chồng phân phòng ngủ, nhưng bây giờ có đánh chết anh cũng không muốn phân phòng ngủ với cô.

Cảm giác được ôm cô giống như ở trên thiên đường, ngắm cô yên tâm ngủ say trong lòng anh, khe khẽ ngáy thật đáng yêu, khiến lòng anh có chút rối loạn.

Anh chưa từng có cảm giác thỏa mãn kỳ lạ như vậy, hình như cô chính là một nửa mà anh còn thiếu.

Anh chắc chắn rằng bọn họ đều thuộc về đối phương.

Mang theo ôn nhu cùng thâm tình, anh vui mặt vào mái tóc dài của cô, mũi người được mùi thơm mê người thuộc về cô.

Không biết có phải do động tác của anh làm kinh động đến cô hay không, Lương Kỳ Gia giật mình, sau đó chậm rãi mở mắt.

Cô mở mắt, nhìn thấy anh, cả người cứng lại.

"Em yêu, chào buổi sáng." Làm như không phát hiện phản ứng của cô, Trạm Diệc Kỳ nghiêng người hôn cô thật ôn nhu.

Cô không nói nổi câu nào, vừa thấy xấu hổ lại vừa sợ hãi, không dám tin rằng tối qua hai người đã phát sinh chuyện. Cô cũng cảm giác được dưới chiếc chăn đơn, thân thể trần trụi của hai người kề sát vào nhau, còn có sự cứng rắn của anh - điều này làm cho cô không tìm được mà đỏ mặt.

Cô khẽ dịch sang bên cạnh, thâm nghĩ tạo ra chút khoảng cách với anh, không ngờ tay anh lại chuyển sang vuốt ve bụng cô.

Dường như cảm nhận được bàn tay của cha, bảo bối trong bụng đột nhiên vận động, khẽ đập vào bụng cô.

Trạm Diệc Kỳ giật mình, vẻ mặt vừa khó tin vừa kích động, hỏi cô: "Có phải con vừa đạp anh không?"

Cô nhìn anh gật gật đầu, đồng thời cảm giác bảo bối lại đạp thêm cái nữa.

"Con đạp anh!" Mặt anh đầy vẻ ngạc nhiên cùng khó tin kêu lên.

"Nói đúng ra thì là đạp em mới đúng." Lương Kỳ Gia nhìn thấy phản ứng của anh thì có cảm giác buồn cười. Đây là phản ứng của một người cha ngốc sao?

"Con thường đạp em như vậy sao?" Anh cẩn thận hỏi.

"Gần đây thì một ngày đạp khoảng vài lần."

"Cảm giác ra sao, có đau không?" Anh tò mò hỏi tiếp.

"Lúc đầu thì có cảm giác như điện giật vậy, sau này thì thành thói quen, không thấy đau nữa." Cô vừa nói dứt lời, bảo bối lại đạp thêm hai cái nữa.

"Hiếu động như vậy, tám phần là một tên nhóc rồi." Anh suy đoán.

"Thực tế thì bác sĩ nói là con gái."

"Thật sao?" Trạm Diệc Kỳ mặt mày hớn hờ, khuôn mặt cũng sáng bừng lên.

So với con trai, anh còn thích con gái hơn. Không chỉ mình anh, anh tin rằng nếu ba mẹ biết chắc chắn sẽ còn thích hơn, bởi lẽ hai người bọn họ đã than thở suốt 31 năm rằng sao năm đó không sinh con gái.

Chỉ là, chuyện này cũng không cần nói với ba mẹ vội, anh phải có được tâm của nữ nhân trước đã, khiến cho cô tin anh thật sự muốn cô, mà không phải chỉ là muốn đứa trẻ trong bụng cô mới được.

Nếu để ba mẹ nhúng tay vào chỉ sợ tăng thêm phiền phức chứ không giúp được gì, anh nhất định phải thật cẩn thận từng bước một.

"Được rồi, tối hôm qua em muốn nói gì với anh?" Anh chợt nhớ ra hỏi.

"Em muốn -- nguy rồi!" Lương Kỳ Gia mới nói được hai chữ, chợt vội vàng xoay người xuống giường, làm cho anh không kịp cản lại.

"Sao vậy?" Anh đi theo, thấy cô nhanh chóng tìm được quần áo mặc vào.

"Bây giờ mấy giờ rồi?" Cô không đáp mà hỏi ngược lại anh.

"Bây giờ?" Anh nhấn một nút bên giường, chỉ thấy trên trần nhà lập tức xuất hiện một cái đồng hồ điện tử. Anh ngẩng đầu liếc qua. "7h20."

"May là còn kịp." Cô không đầu không đuôi nói, nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

"Kịp cái gì?" Anh hỏi.

"Đi làm" Thanh âm cô còn chưa dứt đã không thấy bóng người đâu.

Trạm Diệc Kỳ nhăn mặt. Cô còn muốn đi làm? Không phải cô nói chỉ cần cho tiền thì cô đồng ý ở nhà nghỉ ngơi thật tốt sao? Anh cũng đã đem thẻ tín dụng cùng số tài khoản giao cho cô rồi, cô còn đi làm để làm gì? Hay cô cho rằng hai thứ đó không phải tiền?

Mặc tạm quần đùi, anh lấy kính ở đầu giường đeo vào, ra khỏi phòng đi tìm cô.

Cửa phòng cô không đóng, anh liền trực tiếp đi vào.

Động tác của cô thực nhanh. Cô đã đánh răng rửa mặt xong, thay quần áo chỉnh tề, đang cầm lược đứng trước gương chải lại mái tóc dài đen nhánh, hình như muốn buộc cao.

"Em vừa nói em muốn đi làm, là thật sao?" Trạm Diệc Kỳ dựa vào cánh cửa hỏi.

"Đương nhiên là thật rồi." Cô nhìn lại anh. "Ngoài ra, chuyện tối qua em muốn nói với anh chính là chuyện này."

Nói đến hai chữ tối qua, mặt cô không kìm được mà hồng lên.

"Anh không được lại mang cái bản hợp đồng với mấy cái lý do như giúp đỡ, hỗ trợ lẫn nhau, tự tiện áp đặt suy nghĩ của anh cho em. Em muốn làm ở một công ty bình thường, có một công việc bình thường."

"Nhưng em cũng nói nếu nghỉ ngơi cũng làm ra tiền thì em sẽ đồng ý nghỉ ngơi, anh đã đưa tiền rồi, em cũng nên tuân theo lời hứa chứ." Anh nhú mày.

"Anh có đưa tiền cho em đâu?" Cô cũng nhú mày.

"Thẻ tín dụng và tài khoản ngân hàng đều có thể rút tiền."

Quả nhiên anh không muốn cô đi làm. Đáng tiếc, trên có chính sách thì dưới có đối sách.

"Vấn đề là em có rút hay không? Cho nên em muốn đi làm." Cô xoay người nhìn anh nói.

"Em cố ý phải không?" Trạm Diệc Kỳ cũng có chút tức giận hỏi cô. "Vì sao cuộc sống có thể dễ dàng hơn, nhưng em lại muốn chọn công việc mệt nhọc như vậy?"

"Em không chọn, hơn nữa đây vốn là cách sống của em, dựa vào bản thân mình mà làm việc kiếm sống."

"Bây giờ em có thể dựa vào anh."

Nghe vậy, một cảm giác cảm động bao phủ khắp tế bào trong người cô, bởi lẽ ngay cả cha cũng chưa từng nói với cô như vậy! Em có thể dựa vào anh.

Anh lúc nào cũng nói với cô những lời êm tai như vậy, làm cho suy nghĩ của cô dao động, muốn tin tưởng anh lại không muốn bản thân bị lời ngon tiếng ngọt lừa dối. Thật là khó chịu.

"Em từng nghe qua câu tục ngữ như thế này, núi đổ, người chạy, bản thân mới là tốt nhất."

"Chỉ cần em không bỏ chạy khỏi sự truy đuổi của anh, anh sẽ không trốn mất." Trạm Diệc Kỳ cũng nghiêm túc nhìn cô.

"Thật buồn cười." Cô tránh ánh mắt anh.

"Tại sao em vẫn không tin lời anh nói? Chẳng lẽ chỉ có bản hợp đồng kia mới khiến em tin anh sao?" Nhìn thấy bộ dạng né tránh của cô, anh không nhịn được thở dài hỏi.

Không phải cô không tin mà là sợ phải tin, sợ rằng hi vọng sẽ biến thành tuyệt vọng.

Nếu ở trường hợp khác, cô sẽ không nghi ngờ người khác, chỉ khi nói đến tình cảm, cô mới cảm thấy bất an như vậy. Cô nghĩ cái này đại khái chính là "một lần bị răn can, mười lần sợ dây thừng".

"Đó không phải là nguyên nhân." Cô thì thào.

"Vậy thì cái gì mới là nguyên nhân?" Anh lúc nào cũng có tính thần đi tìm nguyên nhân sâu xa.

Lương Kỳ Gia do dự một lát, đột nhiên hít sâu một hơi nói: "Nếu em không đi nữa thì muộn giờ làm mất."

"Đừng nói sang chuyện khác."

"Em thật sự muộn rồi." Cô xách túi bước ra ngoài cửa.

"Anh đưa em đi." Anh chặn cô lại.

"Không được." Cô kinh hãi kêu lên.

"Nếu em kiên trì đi làm cũng được, nhưng đừng nghĩ anh sẽ đồng ý cho em đi xe bus về." Anh dùng vẻ mặt không thể thương lượng nói với cô.

"Anh không thể bá đạo như vậy được." Cô phản đối nói.

"Em còn muốn đi làm không?" Không để ý tới phản đối của cô, anh nhướn mày hỏi.

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, rất muốn hét lên với anh: "Bà đây không đi." Nhưng cũng tự hiểu mình không thể ngang ngạnh như vậy, lại càng không thể vì nhỏ mà mất lớn.

"Em đi." Cô thỏa hiệp rồi.

"Tốt, anh đi thay đồ." Trạm Diệc Kỳ gật đầu nói, "Còn nữa, đề tài mà chúng ta đang nói dở lát sẽ nói tiếp trên xe, em đừng tưởng anh sẽ quên."

Nói xong, anh xoay người đi chuẩn bị, còn Lương Kỳ Gia chỉ có thể trừng mắt theo bóng anh, dùng ánh mắt giết người nhìn anh.

Nghiêm trang, đạo mạo, khôn kiếp, bá đạo, ghê tởm,... Cô tức chết mà!

"Tốt lắm__"

"Đợi một chút, chúng ta nói chuyện trước đã."

Sau khi ngồi lên xe, Trạm Diệc Kỳ mới nói được 2 chữ liền bị Lương Kỳ Gia cắt ngang, làm cho anh chỉ biết cười khổ lắc đầu.

"Em muốn nói gì cũng được nhưng ăn sáng rồi nói có được không?" Anh vừa nói vừa đặt một cái túi lên đùi cô.

"Sao lại có bữa sáng vậy?" Cô trừng mắt nhìn, ngạc nhiên cầm lấy một miếng sandwich rồi quay đầu hỏi anh.

"Anh vừa mới làm."

"Nhưng em đâu có thấy anh làm."

"Là lúc em giận dỗi trốn trong phòng đó." Anh cười cười nhìn cô.

"Em không giận dỗi." Cô làm bằm phản đối, sau đó không kìm được cắn miếng sandwich thơm nức mũi kia một cái.

Ngon. Ngon. "Sandwich này ngoài trứng vào thịt xông khói, còn có một chút dưa leo, có vẻ giống như đồ ăn bên ngoài, nhưng so với bên ngoài bán thì ngon hơn hẳn, thật sự là ăn rất ngon."

"Anh thường tự mình làm bữa sáng sao?" Vừa thưởng thức mùi vị trong miệng, Lương Kỳ Gia không kìm được tò mò hỏi.

"Uh." Anh lái xe ra cổng bãi đỗ xe, rồi đem xe hòa vào dòng người trên đường.

"Vì sao? Sở thích chăng?"

"Một nửa thôi."

"Vậy nửa còn lại?"

"Đỗ xe không tiện, vấn đề vệ sinh, khẩu vị, còn có anh không thích ăn bất kì cái gì khi đang trong xe hoặc trong phòng làm việc."

Cô vừa nghe vậy, động tác đột nhiên cứng đờ. Bởi vì hiện tại cô đang ăn trong xe của anh.

"Là anh bảo em ăn, em sợ cái gì hả?" Anh bật cười nói.

Nếu anh đã nói vậy thì cô còn khách khí làm gì nữa? Vì vậy cô mạnh dạn cắn thêm miếng thứ hai, ăn một cách say sưa.

Liếc nhìn vẻ mặt thỏa mãn của cô, khóe miệng Trạm Diệc Kỳ khẽ nhếch lên, trong mắt lộ ra vẻ sùng nịnh cùng ôn nhu.

Thật ra bản thân anh cũng có chút giật mình, bởi vì không chỉ nghe người khác nói, anh cũng hiểu được mình bị bệnh thích sạch sẽ đến mức hết thuốc chữa, cả đời này chắc cũng không thay đổi được, lại càng không thể vì ai đó mà thay đổi. Nhưng sau khi Lương Kỳ Gia xuất hiện, anh mới hiểu được không phải là vấn đề thay đổi hay không thay đổi, mà là không tự chủ được cùng cam tâm tình nguyện bị lôi kéo.

Anh cũng không hiểu tại sao, chỉ là muốn đối với cô thật tốt, muốn thương cô, sủng cô, chỉ là không biết là không tự chủ nhiều hơn hay là cam tâm tình

nguyện nhiều hơn mà thôi.

Nhưng mà người phụ nữ này không những không hưởng thụ mà còn cố phản kháng lại, khiến anh tràn ngập cảm giác vô lực cùng bất đắc dĩ.

"Lúc này em muốn nói gì?" Anh hỏi.

Lấy từ trong túi ra một chai nước hoa quả, uống một ngụm, Lương Kỳ Gia mới nghiêm túc nói: "Em thỏa thuận với anh hiệp ước tam chương."

"Hiệp ước tam chương?" Anh nhướn mày nhìn cô, không kìm được hỏi: "Thế nào là hiệp ước tam chương?"

"Đó chỉ là một cách nói thôi, có một số điều chúng ta nhất định phải nói rõ." Cô tròn mắt liếc anh một cái, không hề phát hiện bầu không khí giữa bọn họ đã thay đổi. Giờ đây cô không hề còn chút phòng bị, cảnh giác nào với anh nữa, nhưng anh thì phát hiện được rồi.

"Vậy thì là chuyện gì, em yêu?" Anh cười nhẹ, hỏi.

"Thứ nhất, không được gọi em là 'em yêu'." Cô không kìm được lại trừng anh.

"Tại sao?"

"Em cũng không phải là em yêu của anh mà." Cô cau mày nói

"Em đương nhiên phải." Trầm Diệc Kỳ không hề do dự nghiêm chỉnh nói: "Nếu không thì tại sao anh lại gọi em là 'em yêu' cơ chứ? Em nghĩ rằng anh thường gọi người khác như vậy sao?"

Cô cũng muốn nói là không tin, nhưng lại nghĩ, đây vốn không phải vấn đề mà cô muốn thảo luận với anh; chỉ là đột nhiên nghe anh gọi như vậy, không nhận được mà thốt ra mà thôi.

Thời gian có hạn, cô vẫn là nên nói vào trọng điểm mới đúng.

"Anh nói, em có thể đi làm, nhưng lại không được đi xe bus, chẳng lẽ anh muốn ngày ngày đưa em đi làm sao?"

"Đúng vậy."

"Vấn đề là thời điểm em nghỉ làm thì anh cũng nghỉ sao? Em biết là ông chủ luôn làm nhiều hơn nhân viên, cũng nghỉ muộn hơn so với nhân viên, dự tiệc buổi tối càng nhiều hơn nữa, vậy thì anh làm cách nào để hàng ngày đón em tan làm?"

"Nếu anh không rảnh thì sẽ gọi tài xế đón em."

"Tài xế?" Cô ngây người. "Anh có tài xế?"

"Đương nhiên." Anh nhìn cô một cái.

"Vậy tại sao mấy ngày nay anh luôn tự lái xe?" Lương Kỳ Gia lên giọng chất vấn anh.

"Bởi vì cha anh thời gian trước không cẩn thận nên bị thương ở chân, trong nhà muốn có một tài xế giúp lái xe."

Cô còn gì để nói nữa đây, vốn còn tưởng có thể lợi dụng điểm này để thuyết phục anh từ bỏ ý định đưa cô đi làm, sao biết được người tính không bằng trời tính, anh lại còn có một tài xế?! đành thôi vậy.

"Được rồi, vậy thì mặc anh muốn đưa em đi làm như thế nào, em chỉ hi vọng xe có thể dừng xa công ty một chút." Cô nói.

"Vì sao?"

"Dĩ nhiên là vì sợ người khác nhìn thấy rồi." Cô không hề do dự trả lời.

"Hóa ra đi cùng anh lại mất mặt vậy sao?" Trầm Diệc Kỳ không nhận được mà cười khở.

"Anh biết rõ ý của em không phải là như vậy mà. Em chỉ là không muốn vướng phải những phiền toái không đáng có thôi." Cô cau mày nói, ngữ khí có chút trách cứ, đồng thời liếc anh một cái: "Em không muốn bị fan của anh công kích hoặc đuổi giết đâu."

"Ai dám động vào một sợi lông tơ của em cơ chứ?" Anh lạnh giọng nói.

"Em xin anh, đây chỉ là một cách nói thôi có được không? Các cô ấy cùng lắm cũng chỉ có thể châm chọc, khiêu khích, cô lập, xa lánh em thôi, khiến cho em đi đâu cũng bị chỉ chỉ trỏ trỏ. Có ai dám thực sự động đến cọng lông tơ của em chứ? Dĩ nhiên là trừ anh ra." Cô học cách ngoài cười nhưng trong không cười của anh mỉm cười nói.

Trầm Diệc Kỳ có cảm giác dở khóc dở cười, không nghĩ tới cô lại châm chọc anh như vậy. Đây là do ba ngày vừa rồi sao? Bởi vì ba ngày trước cô đâu dám nói chuyện với anh như vậy!

Nhưng thực lòng, anh càng thích cô bây giờ hơn, khác với cô trước đây nói cái gì cũng đều cần cần dục dục, lo lắng trước sau.

"Anh biết rồi. Vậy em muốn anh thả em ở chỗ nào?" Anh đành thỏa hiệp hỏi.

"Anh đồng ý hả?" Cô cảm thấy hơi ngạc nhiên, không ngờ anh lại dễ nói chuyện như vậy.

"Có cần phải ngạc nhiên như vậy không? Anh chỉ muốn em được sống thoải mái, vui vẻ, hạnh phúc nên mới chọn ở bên cạnh em, không phải là muốn cuộc sống của em trở nên khó khăn hơn." Anh bất đắc dĩ nói ra.

Nhưng lời nói này của anh lại khiến Lương Kỳ Gia thấy xúc động, phòng ngự nơi trái tim dường như đã bị lung lay, khiến cho cô không kìm được mà tin nhiệm anh thêm một chút.

"Ngoại trừ chuyện này, em còn có hai điều nào muốn cùng anh thỏa thuận vậy?" Anh hỏi.

Đúng rồi, cô còn có một việc vô cùng quan trọng muốn nói rõ ràng với anh: "Anh có thể đáp ứng em sẽ không tiếp tục lấy việc đem chuyện của chúng ta nói với đồng nghiệp của em ra uy hiếp em nữa chứ?"

"Hình như anh cũng đã nói với em rồi, đó không gọi là uy hiếp, phải nói là thuyết phục."

"Không được, mà anh bây giờ phải nói là cưỡng tình đoạt lí." Cô đảo mắt.

Trạm Diệc Kỳ không nhịn được phì cười.

"Anh chỉ có thể đồng ý với em rằng anh sẽ không dùng những phương pháp vô lý để thuyết phục em nữa."

"Đến cưỡng tình đoạt lí anh còn có thể làm, vậy thì còn có chuyện gì là vô lý với anh nữa chứ?" Cô khẽ hừ một tiếng, hỏi ngược lại anh.

Anh lại bị cô thẳng tênh phản ứng chọc cười ra tiếng.

"Được rồi, ngoại trừ có liên quan đến tình trạng sức khỏe của em, còn lại anh tuyệt đối sẽ không dùng phương pháp này để thuyết phục nữa, như vậy được chưa?"

Điều này rất hợp lí. Huống hồ đây là lần đầu tiên cô mang thai, có rất nhiều việc có thể làm bảo bối trong bụng bị thương hoặc làm ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa trẻ, cô không thể để ý hết được, có thêm người chăm sóc cũng không phải là ý tồi.

"Một lời đã định." Cô gật đầu đồng ý.

"Còn một điều nữa thì sao?" Anh lại hỏi.

"Em mới nói rồi, đây chỉ là một cách nói thôi, không phải là có ba chương thật." Cô nhún mày, lại trừng anh một cái.

"Vì vậy không có?"

"Tạm thời dừng ở đây đã, khi khác em sẽ nghĩ tiếp." Cô nghiêm túc suy nghĩ nói.

"Em đúng là hiểu được làm thế nào lưu cho mình một đường lui, em yêu ả." Trạm Diệc Kỳ cười khỏ nói.

"Anh lại gọi là em yêu rồi." Cô bất mãn kháng nghị.

"Nếu không thì em yêu, bảo bối, bà xã. Ba cách xưng hô này em chọn lấy một cái, muốn ghép chúng nó thành một cái anh cũng không phản đối đâu." Về cười khỏ trên mặt anh giờ đây chuyển thành nụ cười khoái trá.

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh một hồi lâu, sau đó thốt ra một câu phê bình: "Anh thật là buồn nôn quá đi."

Anh cười ha ha, không kìm được nhân lúc dừng xe chờ đèn xanh, nhanh chóng giữ lấy cô, vội vã cho cô một cái hôn nóng bỏng, cuồng nhiệt.

Anh đột ngột hành động khiến cho Lương Kỳ Gia hoàn toàn không kịp phản ứng, chỉ sau khi anh buông ra mới có thể vừa xấu hổ, vừa giận dữ trừng mắt nhìn anh.

"Anh làm cái gì thế hả?"

"Em vừa rồi thật đáng yêu, anh không kìm lòng được."

Không nghĩ đến anh sẽ nói như vậy, mặt cô vốn đang đỏ lại càng đỏ hơn, không biết nói gì.

Không muốn nói chuyện với anh, cô dứt khoát đem tầm mắt chuyển ra ngoài cửa xe, phát hiện ra không ngờ bọn họ đã đến công ty cô rồi.

Làm thế nào mà nhanh vậy? Cô nghĩ chỉ khoảng nửa tiếng là cùng...

Cô giờ tay nhìn đồng hồ, ngạc nhiên nhận ra từ khi ra cửa đến giờ đúng là đã nửa tiếng, nhưng sao lại có cảm giác nhanh như vậy?

"Sắp đến rồi, em muốn anh dừng ở chỗ nào?" Tràm Diệc Kỳ hỏi cô.

Cô suy nghĩ một chút: "Sau cột đèn xanh đỏ kia rẽ phải, đi vào một chút là có một ngân hàng, anh dừng xe ở đó là tốt nhất."

"Chỗ đó hình như hơi xa thì phải?" Anh nhún mày, có chút không đồng ý hỏi.

"Không xa như anh tưởng tượng đâu, đằng sau công ty có một lối đi, chỉ khoảng 5, 6 phút là tới rồi."

"5, 6 phút cũng rất xa, hơn nửa giờ này có nhiều người đi làm." Anh không đồng ý cãi lại bị cô cắt đứt.

"Em sẽ cẩn thận mà, hơn nữa bác sĩ cũng nói đi bộ với phụ nữ mang thai và thai nhi là một kiểu vận động rất tốt, có tác dụng tới việc sinh tự nhiên sau này, quan trọng nhất là anh mới đồng ý với em rồi." Cô trung ra vẻ mặt "tốt nhất là anh đừng có nói mà không giữ lời".

"Ngay cả lời bác sĩ em cũng nói rồi, anh còn có thể nói gì nữa đây?" Nhìn cô một cái, Tràm Diệc Kỳ bất đắc dĩ thở dài.

Lương Kỳ Gia mỉm cười, nhìn anh lái xe tiến về lề đường.

"Hết giờ cũng chờ em ở đây sao?"

"Uh... Liên lạc sau, nếu như anh bận quá thì em cũng có thể tự về được."

Lương Kỳ Gia phát hiện nhà anh và nơi cô thuê trước đây nằm trên cùng một tuyến đường, dù là đi xe buýt hay xe điện ngằm đều đi một tuyến là đến. Quả thực may mắn vô cùng, bởi vì ít nhất cũng sẽ không có ai phát hiện cô chuyển nhà. Bất quá, điều kiện tiên quyết là cô phải có cơ hội tự mình đi xe về mới được.

"Nếu anh bận, sẽ gọi tài xế đến đón em."

Nhìn đi.

"Em mới mang thai sáu, bảy tháng thôi, ngồi xe buýt cũng không phải là việc quá khó, rất nhiều phụ nữ mang thai cũng như vậy mà." Cô muốn thử thuyết phục anh thay đổi tâm ý, không ngờ phản ứng của anh lại...

"Em muốn anh đến trước cổng công ty chờ em sao?"

"Này!" Cô nhắc nhở anh. "Anh mới đồng ý là sẽ không uy hiếp em mà!"

"Nhưng ngoại trừ việc liên quan đến tình trạng sức khỏe của em, anh không muốn sau khi em làm việc mệt nhọc còn phải đi xe buýt về nhà."

"Nhưng em không thấy mệt."

"Đợi đến khi em thấy mệt thì đã quá muộn. Chẳng lẽ em định đợi đến khi cơ thể thực sự xảy ra chuyện mới hối hận sao?" Tràm Diệc Kỳ dừng xe lại.

Đúng là không nói lại anh mà. Trong lòng Lương Kỳ Gia làm một cái mặt quỷ về anh.

"Biết rồi, em sẽ gọi lại cho anh." Cô tự mở cửa xuống xe.

"Cẩn thận một chút." Anh không quên nhắc lại.

"Biết rồi, bye bye." Cô phát tay, đóng cửa xe lại rồi xoay người rời đi, khóe miệng không kìm được mà khẽ cong lên, thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Người Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Tâm trạng khá tốt, Lương Kỳ Gia sau khi làm xong công việc của mình, thấy nhàn rồi bèn trộm lên mạng tìm kiếm, đọc một chút nhật ký của các bà mẹ viết về mang thai, sinh con, ở cữ,... Có khóc có cười.

Đây là trò tiêu khiển mà gần đây cô rất thích, trước đây cô hay ngại hỏi, đồng thời do vấn đề phí cùng thiết bị nên cô rất ít lên mạng, càng không biết trên

internet có nhiều thứ hay như vậy.

Nhưng từ khi bị ép sống chung cùng Trạm Diệc Kì, những nghi vấn của cô ngày càng nhiều, bởi vì khi tan làm sẽ có người đón, cơm tối cũng không cần cô phải hao tâm tốn trí, mà máy vi tính thì lại có sẵn, phí sử dụng cũng không liên quan đến cô. Do đó, những khi Trạm Diệc Kì bận rộn vì công việc hay nấu cơm cho cô, không có thời gian đến làm phiền cô, việc cô thường làm nhất là lên mạng.

Bất quá việc trộm lên mạng ở công ty thì lúc nào cũng như lần đầu, cô đều hy vọng giám đốc hay phó giám đốc đừng có việc mà tới tìm cô.

"Kỳ Gia, nguy rồi..."

Đột nhiên có tiếng thì thầm đằng sau cô khiến Lương Kỳ Gia giật nảy người, cô nhanh chóng quay đầu lại, may quá, là Tiểu Tuệ, cô thở ra một hơi.

"Sao thế? Cậu làm mình giật mình đấy."

"Vừa rồi khi mình đi vệ sinh về thì đụng phải giám đốc, anh ấy liền gọi mình lại hỏi xem có phải là cậu mang thai không." Tiểu Tuệ nhìn quanh một chút, xác định không có người nghe lên các cô nói chuyện mới nhỏ giọng nói với cô.

Lương Kỳ Gia sau khi nghe xong thì ngẩn người một lúc, nhưng rồi lại nghĩ, có thể lừa gạt mọi người suốt bảy, tám tháng nay đã có thể xem là kì tích rồi.

"Cậu trả lời thế nào?"

"Mình còn có thể nói thế nào đây?" Tiểu Tuệ nhướn mày hỏi lại. "Tục ngữ nói rồi 'Giấy không gói được lửa', hơn nữa bụng của cậu càng ngày càng lớn, nhất là trong tháng này, lớn với tốc độ như thổi bong bóng vậy, mình chỉ có thể thành thật mà nói đúng vậy thôi." Ngừng một chút, cô bổ sung thêm: "Kỳ thật cũng có nhiều người lên hỏi mình như vậy rồi."

Tiểu Tuệ nói không sai, một tháng này bụng cô tựa như trái bóng bị thổi siêu cấp lớn. Tất cả phải trách Trạm Diệc Kì, cái gì cũng không cho cô làm, chỉ bắt cô ăn cái này cái nọ. Thật là quá đáng mà!

"Thế giám đốc nói sao?" Cô hỏi Tiểu Tuệ, muốn biết phản ứng của giám đốc.

"Anh ta hỏi mình là cậu không phải vẫn chưa kết hôn sao?"

"Vậy cậu nói sao?"

"Mình nói mỗi người phụ nữ đều hy vọng mình sẽ làm một cô dâu xinh đẹp, chẳng lẽ lại vác bụng bầu mặc áo cưới?"

"Sau đó thì sao?"

"Anh ta gạt đầu nói có lý, nhưng lại bảo mình gọi cậu đến phòng anh ta một chuyện." Tiểu Tuệ bắt đầu dĩ than nhẹ một tiếng. "Bây giờ phải làm sao đây?"

Lương Kỳ Gia vỗ vỗ cô, cũng chỉ còn nước đối mặt thôi. "Mình đi một chuyến vậy."

"Không có vấn đề gì chứ?" Cô ấy quan tâm hỏi.

Lúc này điện thoại của Lương Kỳ Gia vang lên, cô mở ngăn kéo lấy di động ra xem, là cha. Đây cũng là một vấn đề cần giải quyết.

"Ai vậy?" Tiểu Tuệ hỏi.

"Ba mình." Cô trả lời, sau đó nhận điện thoại. "Ba à, bây giờ con có việc gấp, lát nữa con gọi lại cho cha được không?"

Ông Lương sau khi đồng ý, liền chủ động chấm dứt trò chuyện.

"Mình đi tìm giám đốc." Cô nói với Tiểu Tuệ, bỏ di động vào túi, xoay người bước về phía phòng giám đốc.

Ngoài dự đoán, giám đốc cũng không có ý trách móc cô, chỉ là hỏi cô mang thai có khỏe không? Dự đoán sinh khi nào, để đến khi cô sinh, anh ta có thể điều chỉnh công việc sao cho công ty vẫn hoạt động bình thường.

Sau khi đi ra khỏi phòng giám đốc, Lương Kỳ Gia không nhận được thờ dài một hơi.

Qua được một cửa nhưng vẫn còn một cửa cần qua nữa.

Cô tìm một chỗ riêng tư lấy điện thoại gọi lại cho cha.

"Ba, là con. Vừa rồi ba gọi cho con có việc gì vậy?" Cô đoán tám, chín phần là ông muốn đến thăm cô.

"Công việc của con xong hết rồi hả?" Ông Lương quan tâm hỏi.

"Dạ."

"Gần đây công việc có nhiều quá không? Thân thể của con có khỏe không?"

"Dạ, vẫn ổn ạ."

"Hai ngày thứ năm vừa rồi con đều phải tăng ca sao?"

Nhìn đi, đến trọng tâm rồi. Lương Kỳ Gia khẽ thở dài.

Từ khi đi phát hiện ba luôn lừa bà nói là đi câu, kết quả là đến thăm con gái, liền lấy cớ giữ ba ở nhà, thậm chí còn không tiếc mình cùng ông đi câu cá, để khiến ông bớt chú tâm đến cô.

Cô chung quy cảm giác được đi kèm cô cùng người mẹ đã qua đời làm một loại, cảm giác rằng cô tồn tại chính là để theo bà tranh giành ba, cho nên dù không chiếm được trái tim của ba, bà cũng muốn nhốt ba bên mình, thà làm ngọc nát còn hơn giữ ngôi lạnh.

Cho nên, bây giờ ba không có cách nào khác là lợi dụng thời điểm cô tan tằm để đến thăm cô, hơn nữa chỉ có thể chọn ngày thứ năm. Thế nhưng, từ thứ hai đến thứ năm, mỗi ngày cô đều bị Trại Diệt Kì đưa đi đón về, căn bản là không có cách nào hẹn gặp ba.

Hai tuần trước, cô lấy tăng ca làm cớ, bây giờ lại dùng tiếp thì cớ về không ổn, mà cô cũng muốn nhìn ba một chút.

Mặc kệ, tối nay cô muốn gặp ba, không cần quan tâm đến Trại Diệt Kì!

"Ba, tối nay ba có gặp con được không? Hôm nay con không tăng ca." Cô làm nũng hỏi.

"Thật sao? Được." Một tiếng được không kìm nén vui sướng, khiến cô nghe xong cảm thấy có chút có lỗi cũng không đành lòng.

"Vậy chúng ta gặp nhau ở đâu?" Cô hỏi, đột nhiên nghĩ ra, "Ba, ba thích ăn thịt nướng đúng không? Chúng ta hẹn gặp ở tiệm thịt nướng trên đường Đôn Hòa Bắc có được được không?"

"Nhưng chỗ đó không phải rất đắt sao?"

"Lâu lâu ăn một lần cũng không sao mà, con mời ba."

Trên thực tế cô cũng chưa từng đến chỗ này, không biết rốt cuộc là đắt tới mức nào. Nếu là một tháng trước, có đánh chết cô cũng không dám đề nghị tới đó ăn cơm, nhưng bây giờ có người cho cô thẻ tín dụng, lại còn năm lần bảy lượt hỏi cô sao chưa bao giờ quẹt, cũng không ngần ngại xem mỗi ngày cô đều bị hắt đưa đón, ra khỏi cửa là có anh trả tiền, cô có cơ hội để quẹt sao?

Tối nay cô liền thuận theo ý anh đi, quẹt thẻ của anh, nhìn anh đến khi kiểm tra lại có đau lòng hay không.

"Sao ba có thể để con trả tiền được? Không thể cho con tiền, ba đã thấy thật có lỗi, sao lại có thể tiếp tục để con vì ba mà trả tiền được?" Giọng ông Lương tràn ngập áy náy cùng nghiêm túc.

"Ba, con có tiền mà."

"Con có tiền hay không sao ba lại không biết? Không nhất định phải ăn thịt nướng, chúng ta ăn cái khác, ba chỉ cần nhìn thấy con bình thường thì đã cảm thấy mừng lắm rồi."

"Nhưng con muốn ăn thịt nướng mà." Lương Kỳ Gia biết chỉ có nói vậy, ba mới không lo lắng đến vấn đề tiền bạc nữa.

"Thật sao? Được, vậy thì chúng ta đi ăn thịt nướng."

Nhìn đi, cô biết chiêu này hữu dụng mà. Cô cũng đã nghĩ ra biện pháp khiến ba đồng ý cho cô trả tiền rồi, cô sẽ nói mấy hôm trước mua xô số trứng thường, như vậy cô không những có thể trả tiền, còn có thể nhân cơ hội biếu ba chút tiền, có thể nói đúng là nhất cử lưỡng tiện. Nhưng việc này phải chờ buổi tối ăn cơm rồi tính tiếp.

"Vậy chúng ta hẹn nhau 6 giờ rưỡi, trước cửa tiệm thịt nướng nha ba?"

"Được."

"Vậy tối gặp lại ba."

"Đi đường nhớ cẩn thận, không cần vội, ba chờ con."

Cô gật đầu đáp ứng, sau khi chấm dứt điện thoại, lại gọi một cú nữa, lúc này đương nhiên là gọi cho "cai ngục" của cô - Trại Diệt Kì rồi.

Ách, nói như vậy hình như có chút quá đáng, dù sao anh đối với cô tốt tới mức nằm mơ cũng phải mỉm cười, nhưng anh thật sự giống một cai ngục mà, không cho phép làm cái này, không cho phép làm cái kia, cô đi đâu cũng đi theo, vừa bá đạo lại vừa thích nhìn đông, nhìn tây, vậy không phải cai ngục thì là cái gì đây?

"A lô?"

Hà, cái ngực nhận điện thoại rồi, giọng nói có chút nghiêm túc, hình như đang bận việc thì phải.

"Xin lỗi, anh đang bận sao? Em chỉ là muốn báo với anh một tiếng là buổi tối em có việc, sẽ tự về nhà, anh không cần tới đón em nữa." Lương Kỳ Gia nhanh chóng nói, hy vọng có thể thừa dịp anh bận công việc không nghe rõ lời cô nói, như vậy vượt qua kiểm tra.

Nhưng sao có thể chứ?

"Chờ anh một lát." Trầm Diệc Kỳ lập tức nói, tiếp theo liền nghe thấy anh nói với những người bên cạnh: "Hội nghị tạm dừng, nghỉ ngơi một lát."

Trời ạ, anh đang họp vậy mà vì một cú điện thoại của cô dừng cả hội nghị, muốn người khác chờ anh?

Xem ra người đàn ông này không chỉ bá đạo với cô mà đối với người khác cũng giống nhau, đúng là chỉ có một mà thôi.

"Buổi tối em có việc gì?"

"Ăn cơm với ba em." Cô thật thà nói.

"Hà, nhạc phụ đại nhân."

Lương Kỳ Gia ngẩn người. Anh lấy cách xưng hô này ở đâu ra vậy, ai là nhạc phụ đại nhân của anh chứ? Nhưng cô cũng không hiểu vì sao lại nở nụ cười.

"Ai là nhạc phụ đại nhân của anh Hà, chúng ta vẫn chưa kết hôn."

"Được rồi, nhạc phụ đại nhân tương lai." Trầm Diệc Kỳ nghiêm túc sửa lại.

Anh sửa lại khiến cô không kìm được bật cười.

Ghê tởm, nhất định là anh cố ý mà!

Người đàn ông này đôi khi lại lấy bộ mặt lạnh tanh kia đến đùa cô cười, thật là người đáng ghét, bởi anh hại cô đôi khi bất chợt bật cười, làm cho Tiểu Tuệ luôn nghi ngờ hỏi cô cười cái gì, mà cô lại không thể trả lời, đúng là đáng ghét.

"6 giờ rồi, tại quán thịt nướng trên đường Đôn Hóa Bắc. Em sẽ đi taxi, không ngồi xe bus nữa, anh yên tâm." Cô thu hồi tiếng cười trả lời, chủ động hướng anh cam đoan.

"Không cho anh tới đón là muốn anh về nhà thay đồ sao?"

"Hà?" Cô ngẩn người.

"Muốn anh về nhà thay đồ sao?" Anh hỏi lại.

Lúc này cô kinh ngạc tới mức không nói nên lời, bởi cô không nghĩ đem lo lắng của anh vào danh sách hẹn tối nay.

Buổi hẹn tối nay chỉ có ba và cô, vốn dĩ không có anh, nhưng tại sao cô lại có cảm giác muốn xin lỗi, thật xin lỗi anh đây?

"Trầm Diệc Kỳ..." Cô phải nói thế nào với anh đây, cô không định cho anh đi cùng cô sao?

Kỳ thật cô vừa nói cô sẽ tự về mà, ý tứ rất rõ ràng: buổi hẹn hôm nay không có anh, sao anh lại không hiểu đây? Cô bây giờ nên nói thế nào? Không cho anh đi à?

"Anh nói đùa thôi, tối nay anh có việc rồi, khi nào em ăn cơm xong thì gọi cho anh, anh tới đón em." Trầm Diệc Kỳ đột nhiên nói.

"Thật sao?" Cô không kìm được nghi ngờ tính chân thật của cuộc hẹn.

"Cái gì mà thật sao? Anh đương nhiên sẽ tới đón em. Nhớ gọi điện cho anh đấy, giờ anh phải họp rồi, không nói chuyện với em nữa. Bye."

"Bye ____" Cô chưa kịp thốt lên, đầu dây bên kia đã rơi vào im lặng, anh ngắt điện thoại, đây là chuyện chưa từng xảy ra.

Anh đau lòng. Không hiểu vì sao cô lại cảm thấy như vậy.

Tại sao lại như vậy?

Làm thế nào đây?

Cô đột nhiên có cảm giác vô cùng hối hận, thực ra cô có thể yêu cầu anh cùng đi, mặc dù có thể hù dọa ba một chút nhưng cô mang thai con của anh, cùng với việc sau chuyện đêm đó hai người phát sinh quan hệ thân mật, cô vẫn cùng anh ngủ chung phòng, mỗi đêm cùng anh đồng giường cộng chăn, như vậy việc cô giới thiệu cho ba cũng là nên làm.

Cô nghĩ đến hơn một tháng vừa qua, anh đã từng đề cập mấy lần, muốn cô dẫn anh về giới thiệu với người nhà cô, nhưng cô vẫn kiên trì nói không cần, thực ra cô cũng không muốn để người nhà biết về chuyện của anh.

Có lẽ cô có thể nói rằng, bởi vì hiểu rõ đi sẽ không có khả năng hoan nghênh anh, cho nên việc giới thiệu có thể không cần thiết. Nhưng còn ba thì sao? Ba nhất định sẽ hoan nghênh anh, tại sao cô lại không nghĩ đến việc giới thiệu anh với ba?

Là do vẫn còn nghi ngờ trái tim của anh sao?

Là do vẫn còn nghi ngờ tình cảm của anh với cô sao?

Còn sợ hãi sau khi sinh đứa trẻ ra rồi anh lại chỉ cần con mà không cần cô sao?

Hơn một tháng qua, việc anh chiều cổ cô chẳng lẽ còn không thể xua đi nghi ngờ cùng lo lắng của cô sao? Rốt cuộc là vì sao cô không muốn giới thiệu anh cho ba biết, rốt cuộc là vì sao?

Cô giận mình, thậm chí vừa rồi cô cũng không hề nghĩ tới chuyện này.

Nếu bây giờ cô gọi lại cho anh, hỏi anh có muốn đi cùng cô không, anh sẽ đồng ý chứ?

Lương Kỳ Gia cắn môi, do dự tự hỏi.

Nhưng cô đã khiến anh dừng hợp một lần rồi, bây giờ gọi lại hình như không tốt lắm, hơn nữa nếu vừa rồi anh nói có việc là thật thì cô cần gì phải lại quấy rầy anh thêm lần nữa?

Cơ hội vẫn còn nhiều.

Một giọng nói vang lên trong đầu cô.

Cô trừng mắt nhìn, ngẩng lên thấy cũng đúng. Ít nhất thì mỗi tuần ba đều đến thăm cô một lần, bỏ qua đêm nay, lần tới cô vẫn còn có cơ hội giới thiệu anh với ba.

Hít sâu một hơi, cô dần buông xuống cảm giác hối hận và do dự trong lòng, điều chỉnh lại tâm lý, xoay người về làm nốt công việc, đợi tới giờ tan tầm.

"Ba, hay là để con gọi Diệc Kỳ đưa ba về, ba không cần phải đi xe bus nữa." Bước ra khỏi tiệm ăn, Lương Kỳ Gia nói với ông Lương.

Hai mươi phút trước, cô gọi điện thoại cho Trại Diệc Kỳ, bảo anh tới đón cô.

Lúc ấy ông Lương ngồi bên cạnh cô, chờ cô nghe điện xong liền tò mò hỏi cô gọi ai tới đón? Cô liền nhân cơ hội này thẳng thắn nói lại tình hình cho ba, nói cả chuyện cô đang sống cùng cha của đứa trẻ trong bụng.

Ông Lương nghe xong đương nhiên giật mình, nhưng lại mừng vì có người ở bên cạnh chiều cổ cô, hơn nữa sau đó lại nghe được thái độ của Trại Diệc Kỳ với cô, càng thêm cao hứng đến mức thiếu chút nữa thì lệ nóng quanh tròng.

Ông hỏi rất nhiều về chuyện của Trại Diệc Kỳ, ông Lương vừa muốn gặp Trại Diệc Kỳ vừa không dám mở miệng khiến cô đành mở miệng nói muốn bảo Trại Diệc Kỳ đưa ông về.

"Như vậy có phiền không?" Ông Lương có chút cao hứng lại vẫn ý tứ hỏi.

"Không đâu, dù sao thì mai là ngày nghỉ, không cần đi làm mà ba." Cô mỉm cười lắc đầu.

Tính thời gian thì Trại Diệc Kỳ chắc cũng đến rồi.

Lương Kỳ Gia chăm chú tìm kiếm xe anh trên đường cho nên không chú ý đến một chiếc xe dừng ở bên đường, tận đến khi người trong xe gọi cô: "Lương tiểu thư." Cô mới đột nhiên quay đầu nhìn lại.

"Tài xế Trần?" Cô có chút ngạc nhiên, "Sao lại là anh tới đón tôi?"

"Trại tiên sinh bảo tôi tới."

"Vậy Trại tiên sinh đâu? Ở trên xe à?"

Tài xế lắc đầu.

Vậy thì là do anh có việc gấp không thể bỏ đi hay là vì xế chiều cô không yêu cầu anh đi cùng nên sinh hờn dỗi, mới gọi tài xế tới đón cô? Lương Kỳ Gia

nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy chỉ có thể là nguyên nhân thứ hai.

"Kỳ Gia, con sao vậy?" Ông Lương ở bên cạnh lên tiếng hỏi cô.

Cô lắc đầu: "Ba, con xin lỗi, hình như Diệc Kỳ vẫn đang bận việc cho nên mới gọi tài xế tới đón con. Để hôm khác con giới thiệu với ba sau được không?" Cô áy náy hỏi.

"Việc này thì có gì phải xin lỗi, sau này vẫn còn cơ hội mà, có phải không?" Ông Lương không để ý, ngược lại còn an ủi cô.

Cô vui vẻ gật đầu, sau đó quay đầu nhìn tài xế dò hỏi: "Tài xế Trần, có thể phiền anh nhân tiện đưa cha tôi về không?"

"Đương nhiên." Tài xế gật đầu.

"Cám ơn." Cô hướng anh nói lời cảm ơn. "Ba, chúng ta lên xe đi."

Vì vậy, tài xế liền lái xe đưa ông Lương về nhà trước rồi mới đưa cô về nhà.

Về đến nhà, ngoài ý muốn thấy trong phòng là sự tĩnh lặng.

Anh còn chưa về sao?

Bật đèn, Lương Kỳ Gia dạo quanh phòng một vòng, quả nhiên không thấy người. Có lẽ anh vẫn đang bận việc nên mới gọi tài xế tới đón cô?

Thật tốt quá! Cô thở ra một hơi, thiếu chút nữa ngã ngồi ra đất.

Cô biết mình có chút bất an, cũng không dám nói với anh, sợ anh sẽ không để ý tới cô nữa. Từ khi ở chung đều là anh chủ động, mà cô thì quá bị động, nếu như anh thực sự tức giận, không nghe lời cô nói, cô thật sự không biết phải làm thế nào để đến bên anh, trấn an những bất an của anh.

May mắn là không có việc gì xảy ra, anh chỉ là bận việc mà thôi.

Đem đồ đạc trong phòng sắp xếp gọn gàng, cô đi tắm rồi trở lại phòng khách xem ti vi, vừa xem vừa đợi anh.

HBO có một bộ phim khá hay, cô xem đến mê mẩn, tận đến khi hết phim mới nhận ra đã hơn 11h, mà Trầm Diệc Kỳ vẫn chưa về, thậm chí một cú điện thoại cũng không có.

Sao có thể như vậy được? Liệu có chuyện gì xảy ra hay không?

Không tìm được tâm trạng lo lắng, cô lập tức cầm lấy điện thoại bàn gọi cho anh.

Điện thoại vang khá lâu, đến mức trái tim cô cũng nhảy lên theo mới có người nhận.

"A lô?"

Là giọng của anh. Cảm ơn trời đất.

"Anh đang ở đâu? Vẫn đang làm việc ở công ty sao?" Cô hỏi.

"Đang ở quán bar cùng bạn."

Lương Kỳ Gia lặng người. Cô còn tưởng anh bận việc...

"Cùng đồng nghiệp hay là sếp của em?" Cô không nhịn được hỏi.

"Quý Thành Hạo"

Hóa ra là cùng sếp của cô, mấy huynh đệ bọn họ... Như vậy là không phải vì công việc mà là tiêu khiển rồi.

"Có việc sao?" Giọng anh có chút lãnh đạm.

"Không có gì, chỉ là chờ mãi không thấy anh về nên mới gọi điện hỏi một chút."

"Anh cúp nhé."

"Vâng." Thanh âm của cô mới phát ra, liền nghe thấy tiếng tút tút truyền đến từ bên kia.

Cô cắn nhẹ môi, đem điện thoại để lại chỗ cũ.

Hóa ra anh thật sự đang giận, bởi vì trước đây khi anh cùng với sếp cô ra ngoài đều nói với cô một tiếng, thậm chí còn hỏi cô có muốn đi cùng không,

nhưng đêm nay anh lại không buồn hỏi.

Làm sao đây? Mặc dù anh nghe điện thoại, trả lời câu hỏi của cô nhưng có cảm giác không giống như trước kia.

Anh rất tức giận sao? Giận bao lâu đây? Giận đến mức không thèm để ý tới cô nữa sao? Nếu như anh thực sự không thèm để ý đến cô thì cô nên làm gì bây giờ?

Mùi hơi cay, mắt mờ đi, nước mắt không báo trước rơi xuống khiến cô giật mình.

Trước đây khi cùng Tiểu Tuệ nói chuyện phiếm, nói tới việc bị di khi dễ mà vẫn sống, Tiểu Tuệ đều nói với cô rằng: "Cậu quá kiên cường."

Cô cũng hiểu mình rất kiên cường, ngay cả khi phát sinh tình một đêm, chưa lập gia đình đã mang thai, cô cũng chưa từng chảy một giọt nước mắt, bình tĩnh chấp nhận sự thật, rất kiên cường. Nhưng vì sao giờ cô lại khóc?

Anh cũng không hẳn là đang tức giận, cũng không chắc là tức đến mức sau này không thèm để ý đến cô nữa, tất cả chỉ là suy diễn của cô, vậy thì cô khóc vì cái gì cơ chứ?

Cố gắng lau đi những giọt nước mắt còn lại trên khuôn mặt, cô giận mình không thể khống chế cảm xúc, lại càng giận mình chỉ mới nghĩ đến việc anh có thể không để ý đến mình đã rơi nước mắt.

Chỉ là nghĩ thôi mà. Rốt cuộc là cô làm sao chứ?

Rất đau đớn. Chỉ nghĩ thôi mà cũng có thể đau đớn như vậy sao? Vì sao chỉ vì một chuyện nhỏ đến vậy mà khóc không ngừng? Chẳng lẽ đây là chứng u sầu tiền sản ư? Nhưng trước đây cô cũng đâu có cảm giác này, chỉ đến giờ phút này, khi nghĩ đến anh có thể không để ý đến mình mà nước mắt như chiếc vòi nước bị hỏng van, tuôn không ngừng.

"Đáng ghét, không khóc nữa!" Cô tự nhủ nhưng căn bản là vô dụng.

Không thể khống chế được cảm xúc của bản thân, cô bực bội tắt ti vi, xoay người bước về phòng ngủ.

Cô tự nhủ rằng chỉ cần ngủ thì sẽ không suy nghĩ lung tung nữa, chỉ cần không nghĩ thì nước mắt cũng sẽ không chảy ra, quan trọng nhất là, có lẽ khi cô tỉnh ngủ, tất thảy đều trở về như cũ, mưa tạnh trời quang, sóng êm biển lặng. Anh sẽ không giận nữa, lại càng sẽ không để ý đến cô.

Đúng vậy, chỉ cần tỉnh ngủ thì sẽ không có việc gì.

Nhất định sẽ không có việc gì.

Nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Người Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Sáng hôm sau tỉnh lại không thấy anh bên cạnh, bên gối cũng không dấu người nằm. Tối qua, anh không về nhà sao?

Lương Kỳ Gia cẩn thận bước xuống giường, tuy rằng bụng cô so với những thai phụ cùng tháng thì nhỏ hơn nhiều nhưng dấu sao cũng đã gần 8 tháng. Vì thế dù là nằm hay xuống giường đều phải cẩn thận, từ từ.

Cô ra khỏi phòng. Trong phòng yên tĩnh đến mức không cảm thấy hơi người.

Anh thực sự không về nhà?

Cô đến gần tủ giày, ngạc nhiên khi thấy giày, chìa khóa xe và nhà của Trạm Diệc Kì.

Anh có trở về. Vậy sao không thấy người đâu? Hay là đang ở trong phòng tắm.

Cô nghi ngờ quay trở lại phòng, đi đến phòng tắm dò xét. Cửa phòng tắm khép hờ, bên trong cũng không có bất kì tiếng động gì. Cô bước tới đẩy cửa, quả nhiên không có người bên trong.

Không ở đây. Hay là đang ở phòng khác nhỉ?

Cô lại đi tới hai gian phòng dành cho khách xem xét. Quả nhiên thấy anh đang ngủ say trong phòng mà trước đây cô từng ở.

Anh sợ ảnh hưởng tới giấc ngủ của cô nên mới tới đây ngủ sao? Khóe miệng vì sự quan tâm của anh mà khẽ cong lên, cô nhẹ nhàng lui ra ngoài, đóng cửa lại, quyết định để anh ngủ tiếp đến khi tự tỉnh dậy.

Bây giờ là 7h30, bình thường ngày nghỉ nếu không cần tăng ca, anh sẽ dẫn cô ra ngoài đi dạo xung quanh một lát. Nhưng giờ anh đang ngủ, cô nên làm gì đây?

Cô vào toilet rửa mặt, chải đầu rồi lại vào bếp làm bữa sáng.

Mở tủ lạnh tìm một lúc mới thấy nguyên liệu nấu ăn, cô đột nhiên ý thức được bản thân chuyển đến đây hơn một tháng rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô xuống bếp nấu ăn, càng không nói là nấu cho anh.

Anh đúng là làm hư cô mà, còn cô vì sao trước đây cũng không ý thức được điều này, chỉ cảm thấy anh thích thì để mặc anh làm. Ai bảo anh cứng rắn uy hiếp, buộc cô đến đây chứ?

Câu "Có phúc mà không biết phúc" chắc là để chỉ tình trạng cô bây giờ? May mắn, cô đã hiểu, không để đến lúc mất đi cái phúc này rồi mới biết quý trọng.

Nấu một nồi cháo, cô mới ăn xong, đang định đi rửa bát thì thấy Tràm Diệc Kỳ bước ra.

"Chào buổi sáng." cô mỉm cười nói với anh.

Anh nhìn cô một cái, lạnh nhạt "Ừ" một tiếng khiến cho cô ngạc nhiên đến ngẩn ra một lúc.

"Em nấu cháo, anh có muốn ăn không?" Cô trừng mắt nhìn hỏi.

Anh lắc đầu, lại xoay người đi vào phòng ngủ.

Cô lại trừng mắt nhìn, nghĩ anh chắc vẫn chưa tỉnh hẳn hoặc tối qua ngủ không được ngon nên mới có phản ứng như vậy. Cô rửa bát rồi lau nhà bếp sau đó mới xoa xoa tay trở về phòng.

Vào trong phòng cô lại ngây người. Bởi vì Tràm Diệc Kỳ đã thay xong quần áo, chuẩn bị ra ngoài.

"Anh muốn ra ngoài sao?" Cô ngạc nhiên hỏi.

"Ừ."

"Đến công ty tăng ca?"

"Ừ."

"Công việc nhiều vậy sao? Hôm qua đã về trễ như thế, hôm nay sớm như vậy lại muốn đi tăng ca?" Cô quan tâm hỏi. "Anh chờ một lát, em đi thay quần áo."

Bình thường anh tăng ca đều mang cô theo, nói là sợ cô ở nhà nhàm chán hoặc là đói chết. Dù sao thì trong văn phòng của anh cũng có một gian phòng nghỉ, cô muốn ngủ lúc nào cũng được. Cô không phản đối được, sau vài lần thì thành thói quen.

"Không cần đâu, anh đi một mình."

Anh nói xong liền bước ra khỏi phòng, bỏ lại một mình cô sững sờ đứng ngẩn ra một lúc lâu, chờ cô tỉnh lại chạy ra phòng khách thì anh đã sớm đi mất rồi.

Tại sao lại như vậy?

Lương Kỳ Gia ngây người, nhớ tới việc tối qua. Hóa ra anh không phải làm việc, anh đang tức giận, anh không thèm để ý đến cô nữa.

Nước mắt chảy lại chảy ra không ngừng.

"Hu... hu... hu..." Cô tủi thân, không kìm được khóc lớn, thật đau lòng, rất đau lòng.

"Hu... hu..."

"Kỳ Gia? Kỳ Gia."

Là ai đang gọi cô? Không cần gọi cô nữa, cô đang rất đau lòng, rất rất đau lòng. "Hức... hức..."

"Kỳ Gia? Em yêu, tỉnh lại đi, chỉ là mơ thôi."

Cô cũng hy vọng tất cả chỉ là một giấc mơ... Cô đang nằm mơ sao?

Lương Kỳ Gia cố gắng mở mắt, cảm giác trước mặt là một mảnh sương mù.

Đèn ngủ mờ mờ ảo ảo, trong phòng hơi tối, mà Tràm Diệc Kỳ đang ở trong bóng tối ngay trước mắt. Trời hình như còn chưa sáng.

"Em tỉnh rồi à?" Anh dịu dàng hỏi.

Khi cô muốn ngồi dậy, anh đã nhanh nhẹn đỡ cô, giúp cô hơi dựa vào đầu giường.

"Vừa rồi em mơ thấy cái gì? Sao lại khóc?" Tràm Diệc Kỳ nhẹ nhàng hỏi, giúp cô vén mấy sợi tóc mai bị ướt bởi nước mắt ra sau tai, lại thay cô lau đi nước mắt trên mặt, động tác thật nhẹ nhàng, như thể sợ làm đau cô.

Anh không phải là không để ý đến cô nữa, tất cả chỉ là mơ, thật là tốt quá, thật tốt quá.

Lương Kỳ Gia nhìn chăm chú vào anh, trong lòng vui sướng mà khóc, nước mắt lại chảy ra.

Thấy nước mắt cô vẫn rơi không ngừng, Tràm Diệc Kỳ vừa đau lòng vừa bất lực, không biết làm thế nào chỉ nhú mảy, cô nước mắt thay cô, lại ôn nhu hỏi: "Sao vậy? Nói cho anh biết có chuyện gì? Đừng khóc."

"Em yêu anh." Một cổ xúc động không thể kìm chế khiến cô thốt ra với anh.

Anh nghe xong vừa kinh ngạc vừa vui sướng, nhưng so với cảm xúc vui sướng này của mình, anh càng để tâm đến cảm xúc của cô hơn.

"Anh cũng yêu em." Anh thâm tình nói với cô, nghiêng người hôn cô thật dịu dàng, mới nhẹ nhàng hỏi: "Nói cho anh biết có chuyện gì vậy, em vừa mơ thấy cái gì mà khóc thương tâm như thế?"

Cũng đã sống chung hơn 1 tháng rồi, Lương Kỳ Gia hiểu rõ anh nhất định sẽ truy cứu đến khi có được kết quả mới thôi, cho nên cũng không muốn giấu giếm.

"Em mơ thấy anh tức giận, không quan tâm tới em nữa."

Tràm Diệc Kỳ ngăn người, nằm mơ cũng không nghĩ đến đáp án này.

"Sao anh lại phải tức giận?" Anh hỏi cô.

"Tối hôm qua em đi ăn cơm cùng ba nhưng lại không gọi anh, anh giận đúng không?" Cô nhìn anh chăm chú, nhỏ giọng hỏi.

"Về phần tức giận thì không có, nhưng có chút thất vọng thì là thật." Anh khẽ nhú mảy rồi nhanh chóng giấu ra, thành thật thừa nhận.

"Xin lỗi." Cô nói lời xin lỗi với anh. "Là em không quan tâm đến suy nghĩ của anh, chờ em nghĩ đến rồi thì lại đúng lúc anh đang họp, hơn nữa anh nói buổi tối có việc, em nghĩ sau này cơ hội sẽ còn nhiều nên không gọi lại cho anh nữa. Em có nói chuyện của anh với ba, ông rất muốn gặp anh, tối hôm qua em vốn định nhân lúc anh tới đón em để giới thiệu hai người với nhau, nhưng người tới đón tối qua lại là lái xe Trần. Không phải em không muốn mời anh đến nhà em, giới thiệu anh cho người nhà em, mà là gia đình em có chút đặc biệt..."

"Anh biết vợ hiện tại của ba em không phải mẹ ruột của em." Tràm Diệc Kỳ cắt ngang lời cô nói.

Lương Kỳ Gia ngăn người. "Anh biết?"

"Ừ. Anh còn biết bà ấy đối với em không được tốt, em trai của em cũng vậy, ở trong nhà người đối xử tốt với em chỉ có ba em, nhưng thời gian ông ở nhà cũng không nhiều, có đôi khi phải đi công tác ở ngoài tới vài ngày."

Cô hoàn toàn không biết phải nói cái gì, không nghĩ đến anh lại có thể biết tất cả.

"Có biết anh vì sao vẫn muốn đưa em về nhà giới thiệu với ba mẹ không?" Tràm Diệc Kỳ dùng bàn tay ấm áp, có vài vết chai nâng mặt cô lên.

"Bởi vì họ vẫn rất muốn, rất rất muốn có 1 cô con gái, muốn đến 30 năm nay rồi, cho nên sau này họ sẽ không chỉ đối xử với em như vợ anh, mà còn yêu thương em như con gái vậy, hiểu không?"

Nước mắt đã ngừng rơi giờ lại bắt tri bắt giác ngập tràn trong mắt cô, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Anh khẽ nghiêng mặt rồi lại gần ra: "Không phải vì muốn em khóc nên mới nói chuyện này cho em đâu nhé." Anh cau mày nói, nhẹ nhàng an ủi nước mắt của cô.

"Vì sao lại đối tốt với em đến thế?"

"Em nghĩ là vì sao?" Anh dịu dàng nhìn cô, không đáp mà hỏi ngược lại.

"Bởi vì anh thích em? Bởi vì anh yêu em?"

"Không phải là chỉ vì cục cưng trong bụng em nữa sao?" Anh khẽ trêu cô.

Cô lắc đầu, giọng nói tràn ngập khẳng định: "Bởi vì anh yêu em."

Anh mỉm cười, ôm cô vào lòng, khẽ hôn lên trán cô.

"Anh rất vui, cuối cùng thì em cũng nghĩ thông suốt rồi."

Mà anh cũng đã làm được rồi, giống như lời anh nói với Dịch Từ Xá đêm nay: "Chỉ cần làm cô ấy cũng rơi vào lưới tình như cậu là được rồi."

Những lời này nói thì đơn giản nhưng làm được thật sự không dễ dàng nha. Chỉ mong là Từ Xá có thể vượt qua thử thách, thuận lợi kết hôn với người mà cậu ta yêu, tựa như anh vậy.

"Em yêu anh." Lương Kỳ Gia tựa vào nơi trái tim anh thì thầm.

"Bây giờ và mãi mãi." Anh mỉm cười và hứa hẹn.

....

"Kỳ Gia, cậu tới rồi à, đến đây."

Lương Kỳ Gia vừa đi ra khỏi toilet nữ, đã bị Tiểu Tuệ chờ sẵn ở đó kéo tới một góc vắng người.

"Sao thế?" Thấy bộ dạng Tiểu Tuệ bí ẩn như điệp viên khiến cô cũng bị cuốn vào theo, đề thấp âm thanh, liên tục nhìn quanh.

"Trước kia cậu từng nói với mình rằng bây giờ cậu đang cùng cha của đứa trẻ ở cùng một chỗ, vậy cậu nói thật cho mình biết, cha đứa trẻ rốt cuộc là ai?" Tiểu Tuệ nhỏ giọng hỏi.

"Hả?" Câu hỏi ngoài dự tính khiến Lương Kỳ Gia không khỏi ngẩn người. "Sao đột nhiên cậu lại hỏi vậy?" Cô trừng mắt nhìn, tò mò hỏi lại. Tiểu Tuệ rất tôn trọng những chuyện cô không muốn nói, sau khi hỏi cô một, hai lần mà vẫn không chịu nói thì cũng không hỏi đến nữa.

"Bởi vì mình nghe được một số chuyện về hai người." Tiểu Tuệ nghiêm trang nói.

Cô cũng thấy hiếu kì rồi. "Cái gì mà chuyện về hai người?"

"Có người nhìn thấy cậu được một chiếc BMW đưa đi đón về, cũng có người thấy cậu ngồi xe Mercedes Benz. Rốt cuộc thì cha của con cậu là tiên sinh BMW hay là tiên sinh Mercedes Benz?"

"Cái gì mà tiên sinh BMW, tiên sinh Mercedes Benz chứ?" Lương Kỳ Gia bị câu nói không đầu không cuối của cô làm cho dở khóc dở cười.

"Cậu hiểu ý mình mà. Có người nói cậu bắt cá hai tay, cũng có người nói cậu..." Tiểu Tuệ đột nhiên ngừng lại. "Cậu có biết không? Bởi vì có người nhìn thấy tiên sinh Mercedes Benz, hẳn ta không được 50 thì cũng phải đến 45 rồi, cho nên có người nói cậu là tình nhân của người ta hoặc là người thứ ba."

Lương Kỳ Gia kinh ngạc đến mức há hốc miệng, không nghĩ tới tin đồn về cô lại không thể chịu được như thế.

"Mình không phải." Về mặt cô nghiêm túc nói.

"Mình đương nhiên biết là cậu không phải, nhưng vấn đề là người khác lại không biết như vậy." Tiểu Tuệ tức giận nói. "Trước kia cậu không muốn công khai đối phương là ai, nói là cậu không xác định được đến khi đứa trẻ ra đời, hai người các cậu có thể cùng một chỗ hay không. Bây giờ thì sao? Mình thấy cậu gần đây mặt tràn đầy gió xuân, bộ dáng yêu nhau tha thiết, tình cảm của hai người chắc cũng đã ổn định rồi đi? Đã như vậy, tìm một cơ hội đem anh ta giới thiệu cho mọi người biết là được, miễn cho có người sau lưng cậu nói thành như thế."

Thái độ Tiểu Tuệ đầy căm phẫn khiến cho cô có cảm giác ấm áp, nhưng tìm cơ hội giới thiệu Trầm Diệc Kỳ cho mọi người biết ư?

"Ách, về chuyện này..." Về mặt Lương Kỳ Gia không dám được về do dự.

"Cậu lo lắng cái gì?"

Cô sợ rằng sau khi công bố rồi, cô sẽ bị người ta nói càng khó nghe hơn.

Cùng Trầm Diệc Kỳ phát sinh tình một đêm, sau đó không cẩn thận mang thai, lại tiếp tục mẹ sang nhờ con gả vào nhà giàu có... Ôi, cái loại kịch bản phim 8h tối sao lại có thể xảy ra trên người cô thế này? Vấn đề là nó lại thực sự xảy ra rồi.

Cô cơ hồ có thể tưởng tượng được cảm giác không thể chối cãi rồi. Thật sự không thể nói mà.

"Thanh giả tự thanh*, chỉ cần bản thân mình biết mình không như mọi người nói, cậu cũng biết, vậy là đủ rồi."

(*sự thật sớm muộn gì cũng tự sáng tỏ)

"Cái gì?!" Tiểu Tuệ khó tin kêu lên.

"Tiểu Tuệ, chờ mình chuẩn bị tâm lý xong sẽ dẫn anh ấy đến cho mọi người biết có được không?" Ngữ khí của Lương Kỳ Gia có chút cầu xin nói.

"Sao phải chuẩn bị tâm lý? Anh ta là doanh nhân à?"

Lương Kỳ Gia ấp úng không thể nói nên lời.

"Quên đi, không ép cậu nữa, mình chỉ muốn nói với cậu miệng người đáng sợ thôi, tự cậu cẩn thận một chút."

"Cám ơn."

"Song cũng phải nói lại, người đó của cậu là tiên sinh BMW hay tiên sinh Mercedes Benz vậy? Tiên sinh Mercedes Benz già như vậy, chắc không phải là hán chứ?"

Cô lắc đầu. "Ông ấy là tài xế Trần, lái xe của anh ấy. Anh ấy có việc không thể tới đón được thì sẽ gọi lái xe đến đón mình."

"Oa, lại còn có tài xế?" Tiểu Tuệ trưng ra vẻ mặt khó có thể tin được. "Anh ta có rất nhiều tiền sao?" Cô dừng một lát rồi lại nói, "Xem mình hỏi vấn đề ngu ngốc gì này, có cả BMW lẫn Mercedes Benz thì đương nhiên là người có tiền rồi." Cô đột nhiên nở nụ cười. "Ha ha..."

"Tiểu Tuệ?" Lương Kỳ Gia hoàn toàn không hiểu cô đang cười cái gì.

"Mình thật muốn nhìn bà mẹ không tìm không phổi của cậu sau khi biết cậu được gả vào nhà giàu có thì phản ứng như thế nào." Cô có chút xấu xa nói. "Bà ấy nhất định rất hối hận khi lúc trước đối xử tệ với cậu, hối hận tới mức muốn đập đầu vào tường."

Lương Kỳ Gia khẽ cười, nhưng không vui vẻ như cô.

Nếu như mẹ cả biết hối hận thì tốt rồi, nhưng lấy sự hiểu biết hai mươi năm cùng sống dưới một mái nhà, cô thật sự rất hoài nghi mẹ cả có biết hai chữ "hối hận" viết như thế nào không.

"Hóa ra hai người ở chỗ này!" Một giọng nói chột vang lên.

"Nguy rồi, bị tóm rồi." Tiểu Tuệ rút cổ thâm kêu một tiếng, bởi vì người tới không phải ai khác chính là trợ lý giám đốc của bọn họ.

"Kỳ Gia, có người tìm cô." Trợ lý giám đốc đi tới trước nói.

Lương Kỳ Gia cùng Tiểu Tuệ khẽ liếc mắt nhìn nhau một cái. Các cô cũng không phải là người của bộ phận nghiệp vụ, làm sao lại có khách đây?

"Là ai ạ?" Tiểu Tuệ hỏi thẳng.

"Nghe nói là mẹ cô."

"Mẹ?" Tiểu Tuệ vừa ngạc nhiên kêu lên, vừa nhanh chóng liếc mắt nhìn Lương Kỳ Gia, có điều về mặt cô không còn hoài nghi mà trở thành châm biếm. "Nhưng mà mẹ của Lương Kỳ Gia đã qua đời khi cô ấy mới được 4 tuổi, sao lại là mẹ được?"

"Tiểu Tuệ." Lương Kỳ Gia khẽ gọi cô.

"Thật sao?" Trợ lý giám đốc ngạc nhiên nhìn về phía cô.

"Chắc là mẹ cả của tôi, tôi đi xem một chút." Lương Kỳ Gia không giải thích nhiều nữa, sau khi nhẹ nhàng gật đầu với phó phòng rồi cất bước về phía thang máy, xuống tầng 1 tiếp khách.

Cô không thể nghĩ ra, mẹ cả sao lại đột nhiên chạy tới tìm cô đây?

"Sao vậy?" Nhận thấy hôm nay cô lên xe thì cực kì trầm mặc, Trầm Diệc Kỳ quan tâm hỏi.

"Sao anh lại hỏi vậy?" Lương Kỳ Gia khẽ ngăn người, lại cười nói.

"Vừa rồi em rất im lặng." Anh quay đầu nhìn cô.

"Ý anh là bình thường em rất ồn ào hả?"

"Ý anh là có chuyện gì xảy ra?"

Mặc dù cô không nói nhưng anh biết nhất định là có chuyện xảy ra, bởi vì trừ việc lên mạng, sở thích mới của cô gần đây là nói chuyện phiếm với anh, đồng một ít tây một ít, cái gì cũng có thể nói được chỉ vì muốn nghe anh giải thích. Như vậy cô làm sao có thể bỏ qua cơ hội khi cùng anh đi xe đây?

"Đường như chuyện gì cũng không thể gạt được anh." Lương Kỳ Gia trầm mặc một lúc rồi mới cười khỏ nói.

"Anh rất thích bộ dáng khi cười của em, nhưng không phải là miễn cưỡng cười." Anh cầm lấy tay cô, như là cho cô thêm sức mạnh. "Có chuyện gì xảy ra thế?" Anh lại dịu dàng hỏi lần nữa.

"Mẹ cả hôm nay đến công ty tìm em." Cô dùng một lát mới nói thẳng ra.

Trạm Diệc Kì cũng im lặng. "Mẹ cả? Vợ của ba em?"

"Vâng". Cô vô lực trả lời.

"Bà ấy tìm em làm gì?"

"Hình như bà biết một ít chuyện của chúng ta từ cha em, bà muốn em cuối tuần này dẫn anh về nhà ăn cơm."

"Trời sắp bão à?" Anh nhướn mày, trào phúng nói. Từ vô số lần nói chuyện phiếm với cô, anh cũng nghe được không ít chuyện về việc người phụ nữ đó không đối xử tốt với chồng, anh đối với cái người phụ nữ được gọi là trưởng bối vốn không có nửa điểm hảo cảm.

"Tiểu Tuệ cũng nói như vậy." Lương Kỳ Gia khẽ hạ cánh môi, cười khỏ.

"Chính vì chuyện này bà ấy mới đặc biệt chạy đến công ty tìm em hả? Bà ấy không biết trên thế giới có một vật gọi là điện thoại di động sao?"

"Bà không có số của em."

"Là em chưa từng cho hay là bà ấy coi thường không lấy?"

Tên này đúng là một câu đòi mạng mà. Đáp án đương nhiên là về sau rồi.

"Bà ấy muốn làm cái gì?" Trạm Diệc Kì hỏi, lại lập tức tự trả lời: "Nhất định là cáo chúc tết gà rồi, không có gì tốt lành hết."

"Em không biết." Cô thần nhiên trả lời.

"Em nhất định nghĩ đến cái gì đó nên mới lo lắng, bất an như vậy. Em lo gì vậy? Nói cho anh biết được không?" Anh nhìn cô, thoáng dùng sức nắm tay cô một chút.

"Tuần này ba em đi du lịch cùng công ty, không có ở nhà." Cô chần chừ rồi mới nói ra.

"Sau đó thì sao?" Anh không biết vì sao cô lại nói đến chuyện này.

"Mẹ cả nếu muốn biết điện thoại của em có thể hỏi ba, cô không hỏi lại chọn thời điểm ba không ở nhà bảo em dẫn anh về, em thật sự..." Cô thật sự không biết nói gì, trong lòng rất bất an, cảm giác như sóng gió đang tới.

"Nếu em không muốn đi thì đừng đi, từ chối là được rồi." Nhìn cô lo lắng như vậy, Trạm Diệc Kì lập tức giúp cô quyết định.

"Em không biết." Cô do dự nói: "Bà ấy dù sao cũng là trưởng bối, hơn nữa nếu em không đi, em lo sau này cuộc sống của ba sẽ càng khó khăn hơn. Mẹ cả nhất định mượn chuyện này để trì triết ba."

"Ba em có thể rời khỏi căn nhà đó."

"Tiền của ông cũng đều trong tay mẹ cả rồi."

"Nếu như là vì vấn đề tiền thì đó căn bản không phải là vấn đề, nuôi thêm một người bố vợ với anh mà nói cũng không có khó khăn." Khẩu khí của anh rất nhẹ nhàng.

"Ba vốn là một người rất có trách nhiệm với gia đình." Cô lắc đầu nói.

"Nói đến chuyện này, anh có thể hỏi ba em và mẹ em --- anh nói là mẹ ruột của em, có chuyện gì xảy ra sao? Theo lời em nói, nếu ba em là một người rất có trách nhiệm, ông sẽ không làm ra chuyện có lỗi với cả hai người phụ nữ." Điểm này thật sự khiến anh không thể hiểu nổi.

"Ba mẹ em vốn là một đôi nam nữ tự do yêu nhau, còn mẹ cả lại là người vợ mà ông nội vừa lòng. Ông nội vốn là một người nghiêm khắc, ba không có biện pháp cãi lại, chỉ có thể chia tay với mẹ em, mẹ em khi đó cũng không biết đã mang thai em, ba em cũng vậy. Khi em hơn 3 tuổi, mẹ em vì đổ bệnh mà không thể nuôi dưỡng em được nữa, không còn cách nào đành hướng ba em giúp đỡ. Năm em 4 tuổi, mẹ vì bệnh mà qua đời, ba liền mang em về nhà."

"Hóa ra là vậy." Trạm Diệc Kì gật đầu, rốt cục cũng hiểu.

"Mẹ cả vốn là một người rất sĩ diện, vốn không thể nào chấp nhận chuyện ba ở sau lưng bà có con gái ở ngoài, cho dù là em được sinh ra trước khi hai người kết hôn cũng không được. Hơn nữa ba lại đặc biệt thương em, có thể bà nghĩ là do ba yêu ai yêu cả đường đi lối về, cho nên bà mới hận em như vậy, cả đời sống trong căm hận." Cô nói xong rất bình tĩnh, việc này cô đã sớm chấp nhận rồi.

"Anh chỉ có thể nói rằng ngoài em và mẹ ruột của em thì tất cả đều sai rồi. Ông nội em quản quá nhiều việc, ba em năm đó quá nhu nhược, về phần mẹ cả của em, anh vốn cho là nhân cách của bà ta có vấn đề, chưa ai mang đến bất hạnh cho bà ta, bất hạnh đều từ bà ta mang tới mà thôi." Anh đưa ra ý kiến.

Lương Kỳ Gia gật đầu. Nhưng đó đều là chuyện của quá khứ, điều làm cô phiền não bây giờ chính là cuối tuần này.

"Anh cảm thấy chúng ta không nên đi sao?" Cô hỏi anh.

"Em không muốn đi thì đừng đi, nếu em muốn đi, anh nhất định đi cùng em." Anh trả lời hay không trả lời cũng giống nhau, bởi vì đối với anh mà nói, có đi hay không vốn không phải điểm quan trọng nhất, quan trọng nhất vốn là... "Đừng lo lắng, có anh ở đây, anh sẽ không để bà ta động vào một sợi lông tơ của em."

Ngữ khí trầm ổn, bình tĩnh của anh thoáng trấn an sự quyết tâm trong trái tim cô.

"Nếu như người mà bà ấy muốn động đến không phải là em mà là anh thì sao?" Cô trêu anh.

"Hừ, vậy thì có người phải lo lắng rồi." Trạm Diệc Kì cũng làm ra vẻ mặt khó khăn, chân mày nhíu lại nói.

Cô bị anh chọc đến bật cười.

"Đừng lo lắng, có em ở đây, em sẽ không để bà ấy động đến một sợi lông tơ của anh." Lương Kỳ Gia đem lời của anh ra nhại lại không sai một từ.

Không nghĩ đến cô bày ra chiêu này, anh ngăn người một chút rồi cười phá lên.

"Được, tốt lắm." Anh cười nói. "Như vậy cuối tuần này anh phải dựa vào em rồi, em yêu."

"Không thành vấn đề, cứ để em." Cô cam đoan nói.

"Anh sẽ rửa mắt chờ xem."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Người Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Đây chắc chắn là hồng môn yến* mà.

(*chỉ những bữa tiệc ăn giầu sự nguy hiểm với một vài người đến dự. Xuất phát từ điển tích Hạng Vũ tổ chức tiệc và mời Lưu Bang đến dự để bàn về việc phân chia đất đai sau khi tanh Tần. Thực chất Hạng Vũ có ý định giết Lưu Bang trên tiệc theo kế của mưu sĩ Phạm Tăng, vì có nhiều tin đồn Lưu Bang định mưu đồ chống lại Hạng Vũ (khi đó là Minh công của quân khởi nghĩa). Nhưng nhờ có mưu sĩ Trương Lương của Lưu Bang mà Hạng Vũ bỏ ý đồ đó (Trương Lương sang quân Sở thuyết phục, và bày kế cho Lưu Bang tỏ ra yếu đuối nhu nhược trước mặt Hạng Vũ).

Lương Kỳ Gia sống trong căn nhà này hai mươi mấy năm, đây là lần đầu tiên được ăn thức ăn do chính mẹ cả đặc biệt "vì con bé" mà nấu đầy một bàn thức ăn, hại cô vừa ăn vừa run sợ trong lòng, hoàn toàn không cảm nhận được bất cứ mùi vị gì.

Thái độ của mẹ cả đối với cô cũng không trở nên đặc biệt tốt, nhưng lại không giống trước kia, chỉ là lạnh lùng thân nhiên như thể tuy trời sinh hai người không có quan hệ huyết thống như "mẹ con" thì vẫn là người một nhà.

Nhưng thật ngoài ý muốn, hôm nay cậu em trai Lương Quan Thiên kém cô 6 tuổi cũng ở nhà, còn một tiếng chị, hai tiếng chị, lại còn thân thiết gọi Trạm Diệc Kì hai tiếng anh rể, làm cho cả người cô không được tự nhiên.

Mẹ cả rốt cuộc muốn làm gì? Cô thật sự là nghĩ không ra rồi.

Thật vất vả ăn hết mấy món ăn khó có thể nuốt kia, mọi người đi vào phòng khách nghỉ, Lương mẫu mang hoa quả gọt sẵn đi ra, sau khi đặt trên bàn trà trước mặt họ, cũng ngồi xuống.

"Mẹ." Lương Quan Thiên thấp giọng gọi một tiếng, có mùi vị của âm mưu.

"Hai đứa định bao giờ kết hôn?" Lương mẫu lên tiếng hỏi, ngữ khí vẫn lạnh lùng, nhàn nhạt như cũ.

"Chờ sau khi đứa bé được sinh ra, sức khỏe con tốt hơn một chút đã." Lương Kỳ Gia trả lời.

"Cho nên hai đứa thật sự sẽ kết hôn?"

"Đương nhiên." Trạm Diệc Kì nắm tay cô nói.

"Nếu kết hôn rồi thì chính là người một nhà." Lương mẫu nở một nụ cười hơi giả tạo.

"Đương nhiên, đương nhiên rồi." Lương Quan Thiên nóng vội nói.

Lương Kỳ Gia không đáp lời, căn bản là không biết trong hồ lô của hai mẹ con họ bán thuốc gì nữa. Trạm Diệc Kì nắm nhẹ lấy tay cô một chút, cô nhìn anh, chỉ thấy anh mỉm cười với cô, trong mắt có tia ấm áp cùng tình ý trấn an lòng người.

"Nếu đều là người một nhà rồi, anh rể, em có thể đến công ty anh làm việc được không? Tùy tiện giúp em sắp xếp một chức vị cũng được, giám đốc, trợ lý giám đốc đều được." Lương Quan Thiên vẻ mặt lấy lòng nhếch miệng nói.

Lương Kỳ Gia tròn trĩnh hai mắt, quả thực khó có thể tin được. Hóa ra đây chính là mục đích của bọn họ! Bọn họ sao lại có thể mặt dày đến vậy? Sao có thể?

"Công ty của Diệc Kì bây giờ cũng không thiếu người, cho dù có thiếu người cũng phải tuyển theo quy định, trúng tuyển rồi mới từ từ lên chức được." Cô mặt không đổi sắc cướp lời Trạm Diệc Kì, nhanh chóng nói trước.

Sắc mặt hai mẹ con sau khi nghe cô nói lập tức đại biến.

"Tôi nói với chị sao? Chị chớ miệng vào làm gì!" Lương Quan Thiên lập tức trở mặt, thái độ lưu manh lớn tiếng mắng cô.

"Cô ấy nói vậy cũng chính là ý của tôi." Trạm Diệc Kì đột nhiên lạnh lùng thốt ra.

Sắc mặt Lương mẫu lại càng khó nhìn hơn.

"Dù sao cũng là người một nhà..." về mặt Lương quan Thiên vốn đang miễn cưỡng liền quay lại về nịnh nọt ban đầu, muốn thử kéo lại bầu không khí hòa bình lúc này, biểu hiện vô cùng giả dối, song cũng không thể kèm chế được lửa giận của Lương mẫu.

"Trạm tiên sinh." Giọng nói của bà lạnh lùng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. "Cậu nghĩ rằng tôi khổ cực nuôi lớn một đứa con lại có thể dễ dàng cho cậu như vậy sao, không bỏ ra cái gì mà muốn mang người đi sao?"

Thấy mẹ ra tay làm chỗ dựa cho mình, Lương Quan Thiên lập tức ngậm miệng, trung ra vẻ mặt tiểu nhân đắc chí, dựa vào ghế salon chờ thu thành quả.

"Mẹ cả, mẹ nói những lời này có ý gì?" Lương Kỳ Gia không kìm được buột miệng nói.

"Tôi nuôi cô hai mươi năm, cô ăn cô mặc, chẳng lẽ không dùng đến tiền sao? Bây giờ cô đủ lớn đủ cánh rồi muốn bay đi, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?"

"Tôi ăn, mặc, dùng, đều là tiền lương của ba, không phải của bà."

"Một trong những điều kiện để nhận nuôi cô năm đó chính là toàn bộ tiền lương của ông ấy đều mang cho tôi, nếu toàn bộ đã đưa tôi, ông ta lấy đâu ra tiền mà nuôi cô chứ? Tiền dùng để nuôi cô là của tôi!"

Lương Kỳ Gia tức đến độ nói không ra lời. Cô không biết tại sao một người có thể xấu xa, lạnh lùng đến mức này? Hôm nay cô không nên dẫn Trạm Diệc Kì về.

"Chúng ta đi thôi." Cô nói với Trạm Diệc Kì, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Tôi còn chưa nói xong hai người định đi đâu chứ?" Lương mẫu ngăn cản nói.

"Mặc kệ bà muốn nói gì cũng không liên quan tới tôi, người khổ cực nuôi tôi lớn vốn là ba, không phải bà."

"Cậu muốn kết hôn với cô ta cũng được, sinh lễ ta muốn ba trăm vạn." Không để ý tới cô, Lương mẫu nhìn chăm chăm Trạm Diệc Kì, xuất ra công phu từ ngoạm.

"Không đời nào!"

"Được."

Lương Kỳ Gia cùng Trạm Diệc Kì gần như đồng thời mở miệng, nhưng đáp án lại hoàn toàn bất đồng.

Nghe thấy câu trả lời của anh, Lương Kỳ Gia không thể tin quay lại nhìn: "Anh nói cái gì?"

Trạm Diệc Kì cho cô một nụ cười an tâm.

"Tôi có thể cho bà ba trăm vạn, nhưng phải có điều kiện." Anh nói với Lương mẫu, vẻ mặt thâm sâu khó lường.

"Điều kiện gì?"

"Tôi muốn hai mẹ con bà cả đời này cũng không được phép quay lại quấy rầy vợ chồng tôi, cũng không được xuất hiện trước mặt chúng tôi."

"Có thể." Hai mắt Lương mẫu sáng lên, lập tức đứng dậy trả lời.

"Không được." Thế nhưng Lương Kỳ Gia lại lập tức phản đối.

Cô hiểu rất rõ cậu em trai có một nửa huyết thống với cô, bị mẹ cả làm hư nên nó rất ích kỉ, hết ăn lại nằm, lại còn vô lễ; đối với nó mà nói, chỉ cần có thể có tiền, điều kiện gì nó cũng chấp nhận hết, nhưng một khi tiêu hết rồi thì cái gì anh cũng không để trong mắt, nó giống như con đĩa hút máu bám chặt lấy bọn họ, tận đến khi hút hết máu mới thôi.

"Lời nó nói không thể tin được, nó cũng không phải người giữ chữ tín." Cô nói với Trạm Diệc Kì.

"Câm miệng!" Lương Quan Thiên trợn mắt quát cô.

Về mặt Trạm Diệc Kì đột nhiên trở nên nguy hiểm khiến người ta sợ hãi.

"Tốt nhất cậu nên chú ý thái độ của mình." Anh lạnh giọng cảnh cáo.

"Đây là thái độ bình thường của tôi, anh muốn tôi chú ý cái gì?" Nếu đã nói thẳng mục đích rồi Lương Quan Thiên cũng không quan tâm, ngồi phịch xuống salon, khôi phục vẻ đại ca không coi ai ra gì.

"Không cần quan tâm đến nó, chúng ta đi. Hôm nay em vốn không nên dẫn anh đến." Lương Kỳ Gia lòi kéo Trạm Diệc Kì đứng dậy, trên mặt tràn đầy vẻ hối hận cùng áy náy.

"Cô ngồi xuống cho tôi!" Lương mẫu lạnh giọng ra lệnh.

Lương Kỳ Gia quay đầu nhìn bà, mặt không đổi sắc lắc đầu: "Trước đây vì cùng sống với bà trong cái nhà này, vì không muốn ba khổ sở, tôi mới nhẫn nhịn nuốt giận vào lòng, mặc cho bà hô đến gọi đi, vênh mặt sai khiến, nhưng bây giờ tôi không còn ở đây nữa, không cần phải nghe lời bà nữa."

Cô phải để cho Trạm Diệc Kì thấy cô không sợ hai mẹ con họ, mà là nhẫn nhịn họ, cho nên anh căn bản không cần đáp ứng họ bất kì điều gì, càng không nói đến việc tự nhiên cho bọn họ ba trăm vạn sinh lễ.

"Cho nên cô bây giờ đủ lông đủ cánh rồi, bay lên cành cao rồi sẽ không quan tâm đến lão cha già nữa rồi? Cô thật đúng là đứa con gái có hiếu đấy." Lương mẫu châm chọc, khiêu khích nói. Biết rằng không nên để ý tới lời châm chọc của bà, nhưng Lương Kỳ Gia vẫn không nhịn được nắm chặt tay anh.

"Chúng ta đi thôi em yêu." Trạm Diệc Kì nhẹ nhàng ôm lấy cô nói, không muốn làm cô buồn quá mà ảnh hưởng tới thân thể, cô đã mang thai được ba mươi bốn tuần, qua tháng sau là sinh rồi, cái gì cũng phải cẩn thận.

Sự dịu dàng của anh khiến Lương Kỳ Gia hơi thả lỏng, cô ngẩng đầu nhìn anh, sau đó hít sâu một hơi rồi gật đầu.

"Chúng ta đi."

Anh gật đầu, hai người bước về phía cửa lớn, lại bị Lương Quan Thiên vội vàng từ ghế salon nhảy dựng lên chặn lại.

"Đợi đã! Còn chưa nói xong, các người muốn đi đâu?" Hắn trưng ra vẻ mặt 'mày cho rằng muốn đi là đi đơn giản vậy sao', ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ít nhất cũng nên nói cho chúng ta biết ba trăm vạn đó là gửi qua tài khoản hay viết séc, lúc nào tôi đến lấy tiền thì tiện?"

Anh nói làm cho lửa giận của Lương Kỳ Gia nhảy mất lại đốt lên.

"Anh ấy sẽ không..." Cô giận đến nỗi muốn hét lên bảo thằng em này dập tắt ngay tham vọng đó, lại bị Trạm Diệc Kì dịu dàng can xuống.

"Em yêu." Anh nhẹ gọi cô một tiếng, ý bảo để anh xử lý, tiếp theo quay sang Lương Quan Thiên, phong mã ngư bất tương cập* hỏi: "Không biết cậu có nghe qua câu, có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ?"

* câu này có nghĩa là "không liên quan gì đến nhau". Tả truyện có chép việc Tề Hoàn Công đem quân chinh phục nước Thái. Nhân đó muốn tấn công luôn Sở nên vua nước này sai sứ mang thư sang trách vua Tề "quân xử Bắc Hải, quả nhân xử Nam Hải, dung thì phong mã ngư bất tương cập dã". Ý nói "ông ở phương Bắc, tôi ở phương Nam, không có liên quan, đừng chạm gì, tại sao phải mang quân sang xâm lấn?" Từ điển tích mới rút ra câu này. Ở đây nghĩa là anh Kì hỏi một câu không liên quan gì đến vấn đề cả. ^ ^

Lương Quan Thiên nghe vậy thì ngẩn người: "Đương nhiên tôi biết!"

"Vậy cậu có biết thuê lưu manh dạy dỗ một người tốn bao nhiêu tiền chứ?" Không đợi anh nói xong, Trạ̣m Diệ̣c Kì lại hỏi tiếp.

"Anh đe dọa tôi?" Lương Quan Thiên cuối cùng cũng hiểu ra, hai mắt trợn lên vẻ khó tin.

"Cậu dám đe dọa con tôi?" Lương mẫu cũng tức giận hỏi.

"Tôi chỉ nói cho hai người sự thực thôi. Tôi là một thương nhân, có câu tục ngữ thế này: không gian sao là thương, để đạt được mục đích, có chút thủ đoạn cũng là cần thiết." Trạ̣m Diệ̣c Kì cười mà không hề mang ý cười, còn làm cho người ta có cảm giác không rét mà run.

"Tôi sẽ báo cảnh sát." Lương mẫu nuốt nước miếng, tỏ thái độ không sợ đe dọa.

"Bốn chữ "quan thương cầu kết", không biết hai người có nghe chưa?" Trạ̣m Diệ̣c Kì cũng mỉm cười nói lại một câu. "Có tiền có thể xui khiến cả ma quỷ, mà tôi lại là người có tiền, các người có không?"

(quan ở đây là quan chức chính trị, thương là người kinh doanh ý)

"Đây là cái thái độ gì hả? Tôi là trưởng bối của cậu!" Lương mẫu tức đến mức sắc mặt xanh mét.

"Tôi không nhìn ra bà có bất cứ bộ dáng nào của trưởng bối cả." Anh thu lại nụ cười, cảm giác không rét mà run trong nháy mắt lại tăng lên gấp bội, tựa hồ cả không khí xung quanh cũng đã đóng thành băng rồi.

Lương mẫu bị chấn động đến mức không nói lên lời.

"Các người cứ thử xem, xem lời này là thật hay là phô trương thanh thế, chỉ cần sau đó đừng hối hận là được."

Mặt không chút thay đổi nói xong, Trạ̣m Diệ̣c Kì cẩn thận ôm Lương Kỳ Gia rời đi, mà lần này Lương Quan Thiên hoàn toàn không dám lại nhảy ra ngăn cản bọn họ, trên thực tế anh đã sợ đến mức không dám cử động.

Người đàn ông này... Thật là đáng sợ...

"Em bị anh dọa sao, hay là đang tức giận? Tại sao suốt dọc đường đều im lặng như vậy?" Sau khi ngồi trên xe một lúc lâu, Trạ̣m Diệ̣c Kì cuối cùng không nhịn được hỏi.

Anh cũng không muốn để bà xã yêu quý nhìn thấy bộ mặt lạnh lùng vô tình như vậy của mình, nhưng ra mặt giáo huấn hai mẹ con bọn họ thật sự là chưa đủ, nếu không để cho bọn họ biết bảo bối của anh có chỗ dựa rất lớn, anh cảm thấy rất khó chịu.

Trên thực tế, anh còn hi vọng bọn họ không dễ dàng lùi bước như vậy, tốt nhất là mang lời cảnh cáo của anh xem như gió thoảng bên tai, như thế anh mới có lí do danh chính ngôn thuận cho bọn họ một bài học, để cho bọn họ suốt đời khó quên. (anh này siêu quá, cần học tập ^ ^). Chỉ là bọn họ tốt xấu gì cũng là mẹ cả và em trai của Kỳ Gia, anh không thể không nể tình, lo lắng sẽ làm cô mất hứng.

Nhìn cô trầm mặc không nói, cô sẽ không thực sự tức giận chứ?

"Kỳ Gia..."

"Em không giận, chỉ là có cảm giác có lỗi thôi." Cô thờ dãi nói.

"Sao lại có lỗi?" Anh lặng người một lát, khó hiểu hỏi.

"Rõ ràng đã biết tính tình của bọn họ, rõ ràng đã biết bọn họ nhất định không có ý tốt, vậy mà kết quả em vẫn dẫn anh đến, em vốn không nên mang anh theo. Thực xin lỗi."

"Sao em nói giống như thể anh bị người ta mai phục, bị trọng thương, chuẩn bị tắt thở đến nơi vậy?" Anh cười trêu cô.

Nhưng cô không cười, vẫn là vẻ mặt ủ rũ.

Trạ̣m Diệ̣c Kì cũng ngừng trêu đùa, chăm chú nói với cô: "Cái nhìn của em và anh hoàn toàn không giống nhau, anh thấy rất may mắn khi em đồng ý với bọn họ đưa anh tới."

Lương Kỳ Gia quay đầu về phía anh, trên mặt cô hiện lên vẻ hoang mang.

"Bởi vì chỉ dựa vào những câu nói sơ sơ của em, anh vốn không hiểu rõ về hai mẹ con bọn họ ác độc đến mức nào, tận tới hôm nay mới được chính mắt chứng kiến. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nếu như vì anh đánh giá sai đối phương mà để bọn họ xúc phạm tới em hay con mà nói, cả đời này anh cũng không thể tha thứ cho chính mình." Anh nghiêm túc nói.

"Bọn họ chắc không làm ra những chuyện quá mức như vậy đâu." Cô do dự nói.

"Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, ví dụ như em có nghĩ đến việc họ xuất ra công phu từ ngoạm đòi chúng ta ba trăm vạn không?"

Lương Kỳ Gia không cách nào cãi được. Quả thực cô không hề nghĩ tới.

Ba trăm vạn? Cô thật không biết mẹ cả sao có thể không biết xấu hổ mở miệng yêu cầu, cô là con bà ta sao? Bà ta từng dưỡng dục cô sao? Bà ta từng đối xử tử tế với cô sao? Đáp án vốn là không, đã như vậy, bà ta dựa vào cái gì mà đòi sính lễ? Bà ta căn bản chưa từng coi cô là con gái dù chỉ một ngày.

"Thực xin lỗi." Cô lại nói xin lỗi anh.

"Sao lại đột nhiên nói ba chữ này?"

"Bọn họ gây chuyện như vậy nhất định làm anh không thoải mái?"

"Khiến anh thấy không thoải mái chính là anh phải nhịn không động thủ đánh bọn họ. Chỉ cần nghĩ đến việc em phải ở cùng bọn họ suốt hai mươi năm, trải qua cuộc sống hai mươi năm bị họ ức hiếp, anh lại thấy toàn thân không thoải mái, chỉ muốn đánh người." Trầm Diệc Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nhưng cô lại cảm thấy được sự quan tâm ấm áp. "Cám ơn."

"Muốn cảm ơn thì chờ anh đánh bọn họ rồi lại cảm ơn."

Cô không kìm được nở nụ cười, nhẹ vỗ về bàn tay thon dài đang đặt trên vô lăng của anh: "Tất cả mọi người đều nghĩ anh là một thư sinh nho nhã, chỉ động khẩu không động thủ, trước đây em cũng cho là vậy, không ngờ tất cả chỉ là giả."

"Thất vọng sao?"

"Không, rất kinh ngạc và vui mừng."

"Cho nên, thực ra em chính là một phần tử bạo lực?" Trầm Diệc Kỳ lật tay, cầm lấy tay cô, khóa miệng khẽ nhếch lên, nhướn mày hỏi.

"Em cũng mong vậy, như vậy em mới có thể vui vẻ đem mấy tên khốn kiếp đó đánh bay."

"Đánh bay cơ à." Nghe vậy anh nở nụ cười. "Trừ hai mẹ con bọn họ, em còn muốn đánh bay tên khốn kiếp nào?"

Cô lẩm bẩm nói: "Thực ra chỉ có một tên khốn kiếp thôi..."

"Đường Gian sao?"

Bị nhìn thấu tâm sự, Lương Kỳ Gia có chút xấu hổ. "Anh... Sao anh có thể đoán được..."

"Anh biết chuyện trước đây giữa em và anh ta." Anh chủ động thừa nhận.

"Sao... Sao có thể?" Cô có chút kinh ngạc.

"Nghe thấy người phụ nữ mình thích lại nói thích người khác, chỉ cần là đàn ông đều muốn làm rõ xem mình thua ở điểm nào, tên khốn kiếp ấy dựa vào cái gì mà có được lòng em? Anh phải nói thật, lúc anh biết được quá khứ của em và hắn ta, anh rất vui sướng, điều đó chứng minh là em đang nói dối, tuyệt đối không có khả năng em cùng hắn ta khôi phục tình cũ, anh càng không thể là cha của đứa bé trong bụng em."

"Cho nên anh mới không bao giờ nghi ngờ cha nó không phải là anh?"

"Ừ." Anh gật đầu.

"Anh thật là..." Lương Kỳ Gia ngừng lại, bỗng lắc đầu đổi giọng: "Không, không có gì."

"Sao lại nói một nửa rồi thôi như thế?" Cô không nói thì thôi, càng nói càng khiến người ta tò mò.

"Bởi vì theo phán xạ em định nói là anh tất cả đều chỉ vì đứa trẻ nên mới quan tâm em, nhưng trải qua chuyện vừa rồi, em làm sao có thể nói những câu thiếu suy nghĩ, không có trách nhiệm như vậy đây? Xin lỗi." Về mặt cô trần đây áy náy.

"Đừng nói xin lỗi với anh, em không có lỗi gì với anh cả." Trầm Diệc Kỳ nhìn cô, mỉm cười, cầm tay cô đưa lên hôn nhẹ. "Nhưng thật ra thì có chuyện này anh thẳng thắn nói xin lỗi trước với em."

"Chuyện gì?" Cô tò mò hỏi.

"Nếu như hai mẹ con bọn họ dám làm ra cái chuyện ngu xuẩn như lời nói lúc nãy, anh tuyệt đối không để yên cho bọn họ, cho dù bọn họ - một người là vợ của ba em, một người là em trai có chung một nửa huyết thống với em." Ánh mắt anh nghiêm túc không có một tia thỏa hiệp.

Lương Kỳ Gia không biết nên nói cái gì, bây giờ cô chỉ có thể cầu mong mẹ cả và em trai có thể thức thời một chút, không nên gây chuyện đối đầu với anh.

Đi từ phòng khách rót chén nước nóng cho vợ yêu tương lai, Trạm Diệc Kỳ thấy Lương Kỳ Gia đang xuống giường thay quần áo chuẩn bị đi làm, anh để chén nước xuống bàn, dịu dàng ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng hỏi: "Hôm nay em đừng đi làm nữa."

"Em không sao đâu." Cô vỗ vỗ vào tay anh.

"Lúc này em mới nói không thoải mái, sao chớp mắt đã nói là không có việc gì?" Anh mới không tin.

"Đó là vì em muốn xem anh có còn quan tâm đến em không thôi mà." Cô dịu dàng nói.

"Câu này có ý gì?"

Cô trầm mặc một lát mới rầu rĩ mà nói: "Vừa rồi em vào nhà vệ sinh, thấy chính mình trong gương béo như heo vậy, cả người đều biến dạng, trở nên vừa béo vừa xấu, em thấy bất an."

"Em nói cái gì vậy?" Anh cắt đứt lời cô, "Anh lại cảm thấy em vẫn xinh đẹp động lòng người như trước kia, chỉ khác là vì mang thai nên có chút đầy đặn thôi, không phải là vừa béo vừa xấu. Đừng nói lung tung!"

"Nhưng nếu sau khi sinh xong vóc dáng của em vẫn không trở lại như cũ thì sao?"

"Anh sẽ không để ý việc em có thêm chút thịt, như vậy thân thể có vẻ khỏe mạnh hơn. Nhưng nếu em không thích, muốn giảm cân thì chỉ cần không ảnh hưởng đến sức khỏe, anh sẽ hết mình ủng hộ em, bất kể là tiền tài hay sức lực." Anh cam đoan nói.

"Anh nói đấy nhé, nói được phải làm được." Cô quay đầu lại nhìn anh.

"Đương nhiên."

"Tốt lắm, em không sao nữa rồi." Cô nhếch miệng nói: "Được rồi, bữa sáng em muốn uống canh ngô."

"Canh ngô à? Nhưng mà anh chưa chuẩn bị gì cả." Trạm Diệc Kỳ cau mày đáp.

"Nhưng mà em đột nhiên muốn ăn mà, nấu cho em đi mà, được không, có được không?" Cô quăn quýt lấy anh làm nũng.

"Thật sự là bất lực với em mà."

"Đa!" Cô hoan hô rồi lập tức hôn anh một cái.

Anh có thể nói gì đây? Chỉ có thể nói anh đã làm hư người phụ nữ này rồi, nhưng anh lại không hối hận chút nào, ngược lại tràn ngập cảm giác thành công cùng với thỏa mãn. Anh thích cảm giác làm hư cô, thật sự rất thích.

Sau khi ăn xong bữa sáng, bởi vì không yên tâm, anh hỏi đi hỏi lại xem cô thực sự muốn đi làm sao? Hỏi đến mức Lương Kỳ Gia muốn phát cáu rồi mới lái xe đưa cô đến công ty.

Bắt quả ngay cả như vậy, sau khi anh tới công ty mình vẫn thấy lo lắng không thôi, anh cảm giác thấy hồi sáng Lương Kỳ Gia nói với anh rằng bụng cô không thoải mái thì sắc mặt hơi khó coi, không giống như lời cô nói chỉ vì muốn kiểm tra xem anh có còn quan tâm đến cô không.

Anh càng nghĩ càng thấy lo lắng, đúng lúc Tử Xá gọi cho anh, một bên kể cho anh nghe tối qua tại nhà Thành Hạo phát sinh một vụ "bất gian tại giường", một bên bỏ đá xuống giềng chúc mừng chuyện vui của anh, khiến anh đột nhiên có lý do đến gặp Thành Hạo, lại "thuận tiện" xem xét xem Kỳ Gia có sao hay không?

Đi tới công ty của Quý Thành Hạo, Trạm Diệc Kỳ cũng không vội đi tìm bạn tốt ngay mà lại dừng ở phòng kế hoạch ở tầng hai mươi, tiêu sái tiến vào tìm bóng dáng làm cho anh lo lắng.

"Trạm tiên sinh, anh đến tìm tổng tài sao? Tổng tài không có ở đây." Nhìn thấy anh, quản lý Trần nhanh chóng đi đến tiếp đón.

"Thật sao? Tôi còn tưởng cậu ta đang ở đây." Trạm Diệc Kỳ mỉm cười tao nhã, ánh mắt cũng không chút dấu vết đảo quanh. "Phòng làm việc này rất tốt, ít thấy có phòng làm việc nào có nhiều màu xanh của cây cối như vậy, có cảm giác thực thoải mái."

"Phòng kế hoạch có hơi nhiều nữ, hơn nữa phụ nữ vốn thích hoa cỏ nên liền biến thành thế này, tôi đây cũng được hưởng phúc lây một phần." Quản lý Trần cười nói.

"Vậy phần thứ hai ở đâu?"

"Ha ha, không nghĩ đến Trạm tiên sinh cũng thích nói đùa." Quản lý đốc Trần cười ha ha.

Trạm Diệc Kỳ cũng mỉm cười, vẫn không tìm thấy người anh muốn tìm, nhưng lại thấy một gương mặt khác.

"Cô không phải là tiểu thư Lưu Tiểu Tuệ đấy sao?" Anh cao giọng nói, thanh âm lớn vừa vặn để Tiểu Tuệ có thể nghe thấy, cô lập tức xoay người về phía anh.

"Không nghĩ tới anh còn có thể nhớ rõ tên tôi, Trạ tiên sinh." Tiểu Tuệ kinh hi nói.

"Hai người quen nhau à?" Quản lý Trần tò mò hỏi.

"Trước đây từng ngẫu nhiên trò chuyện vài câu với Lưu tiểu thư." Trạ Diệc Kỳ quay sang nói với quản lý Trần, lại làm như lơ đãng hỏi Tiểu Tuệ: "Phải rồi, còn một vị tiểu thư nữa đâu? Sao lại không thấy cô ấy? Cô ấy không phải ở phòng kế hoạch sao?"

"Kỳ Gia ư? Cô ấy đến ngân hàng làm chút việc rồi." Tiểu Tuệ không chút nghi ngờ trả lời.

"Ra là vậy." Trạ Diệc Kỳ trầm nghĩ, nếu như có thể ra ngoài làm việc thì chắc thân thể cô ấy hẳn là không có vấn đề gì rồi.

Hồ! Anh rốt cuộc cũng có thể yên tâm rồi.

"Vô duyên quá, hình như tôi làm quấy rầy đến công việc của mọi người rồi, tôi tới phòng làm việc của Thành Hạo, nói không chừng giờ cậu ta đã quay về rồi." Anh mỉm cười gật đầu với quản lý Trần và Tiểu Tuệ, xoay người rời đi, vào thang máy đến tầng 22 tìm Quý Thành Hạo cãi nhau.

Tên kia đúng là có bản lĩnh, quả nhiên so với Duẩn Cảnh tự làm xấu mình cùng với Từ Xá kí hợp đồng kết hôn có sáng kiến hơn nha, biến ra một người diễn trò bất gian tại giường, lại còn không sợ chết xuống tay với em họ của Duẩn Cảnh - Tiểu Diệu Hồng, thực bì ôi!

Có điều nếu bọn họ tưởng như thế thì cô dâu kia sẽ phải rơi vào đầu anh, vậy thì bọn họ sai rồi, rất rất sai rồi, bởi vì ngay từ trước khi vị hôn thê kia xuất hiện thì một nửa của anh đã xuất hiện rồi, lại còn mang thai con gái cho anh.

Anh ư, ngay từ đầu đã mất tư cách ứng viên rồi, bây giờ sao có thể trúng tuyển nữa chứ?

Để cho ba tên kia cao hứng vài ngày, sau đó hù chết bọn họ càng tốt.

Chắc chắn nhìn rất đã, hahahaha~~~~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Người Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Cảm giác thiếu chút nữa bị hù chết quả là không dễ chịu chút nào!

Trạ Diệc Kỳ thật sự thiếu chút nữa đã bị hù chết rồi.

Kỳ Gia ra ngoài làm việc, vốn cho rằng thân thể không có vấn đề gì cả, không ngờ khi anh và Thành Hạo nói chuyện, Tiểu Diệu Hồng lại gọi điện thoại cho Hạo Thành nói, Kỳ Gia bị động thai sắp sinh non, anh thật sự vừa lo lắng vừa sợ hãi.

Anh hoàn toàn không nhớ rõ mình làm thế nào chạy được đến bệnh viện, chỉ nhớ khi anh tới, cô đã được đẩy vào phòng sinh, sau đó trong lúc anh tìm hỏi lâu vẫn không có biện pháp chứng minh quan hệ của hai người, cục cưng trong bụng cô đã nằm trong lồng ấp, được y tá đẩy ra cho anh xem.

Nó nhỏ đến khó tin.

Đầu nhỏ nhỏ, miệng nhỏ nhỏ, tay nhỏ nhỏ, thân mình nhỏ nhỏ cùng với chân nhỏ, không ngừng nhích tới nhích lui trong lồng ấp.

Y tá nói với anh: "Bởi vì sinh non, nên phải đặt trong lồng ấp quan sát một thời gian, có điều nghe tiếng khóc của con bé rất lớn, chắc là rất khỏe mạnh, anh không nên lo lắng."

Cục cưng không cần lo lắng, như vậy.....

"Vậy còn mẹ đứa bé? Cô ấy không sao chứ?" Anh vội vàng hỏi. Kỳ Gia trong phòng sinh cũng được ba tiếng rồi.

"Cô ấy cũng sắp ra rồi, anh có thể tự hỏi cô ấy." Y tá cười nói, đẩy đứa trẻ trong lồng ấp đi.

Sắp ra rồi?

Như thế nghĩa là Kỳ Gia không sao ư? Cả hai mẹ con đều bình an sao?

Cảm ơn trời đất!

Chỉ có điều bây giờ cô bình an, nhưng sau này thì chưa chắc, bởi vì anh sắp bị cô làm cho tức chết rồi, sáng nay cô nói không thoải mái chắc chắn là thật, mà cô lại lừa anh nói không có việc gì, mạnh miệng muốn đi làm, người phụ nữ này đúng là không cho cô chút giáo huấn thì không được.

"Có người nhà của Lương Kỳ Gia ở đây không?" Một người y tá từ phòng sinh bước ra.

"Đây ạ, đây ạ."

Bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng trả lời khiến anh giật mình, quay đầu lại, chỉ thấy nha đầu Diệu Hồng chạy về phía y tá, ngũ quan tinh tế, thân hình mềm mại uyển chuyển, tóc vừa thẳng vừa đen bóng, khác hẳn với hình ảnh tiểu nha đầu năm xưa.

Rốt cục anh cũng hiểu được tại sao Thành Hạo lại không sợ chết mà lên giường với nha đầu rồi.

"Sân phụ sắp ra rồi, mọi người đừng ra ngoài nhé." Y tá dặn dò.

"Vâng." Cô gật đầu.

Trạm Diệc Kỳ trừng mắt nhìn, phục hồi tinh thần rồi mới bước tới chỗ nha đầu xinh đẹp đã lâu không gặp, vỗ vỗ đầu cô.

"Nha đầu, đã lâu không gặp."

"Ồ, cuối cùng thì anh cũng nhận ra sự tồn tại của em rồi sao?" Nhậm Diệu Hồng ngẩng đầu lên, nhìn anh nói.

Anh cũng hiểu được chính mình quá khoa trương, rõ ràng biết nha đầu kia ở chỗ này, thế mà lại hoàn toàn quên hẳn sự tồn tại của cô, đầu óc anh rốt cuộc là để ở chỗ nào không biết?

Đáp án đương nhiên không cần nhắc tới.

"Không phải không chú ý đến em, mà là không nhận ra em, em biến thành một đại mỹ nữ rồi."

"Lời ca ngợi của anh, em nhận, song sự thật vẫn là sự thật." Nhậm Diệu Hồng nhếch miệng cười nói, đồng thời lại trêu anh lần nữa. "Rõ ràng anh làm như không nhìn thấy em mà, Trạm đại ca, đây thật sự là rất thần kỳ rồi!"

Trạm Diệc Kỳ hoàn toàn không thể chống đỡ, may mắn lúc này y tá đẩy Lương Kỳ Gia từ phòng sinh ra, anh vội vàng tiến đến đón.

"Kỳ Gia?"

Nghe thấy giọng nói của anh, Lương Kỳ Gia vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi liền uể oải mở mắt ra, lộ ra vẻ mặt xin lỗi nói với anh: "Xin lỗi."

"Em đúng là cần phải xin lỗi mà." Nghe thấy lời của cô, sắc mặt anh lập tức trầm xuống, cô hại anh lo lắng gần chết.

"Xin lỗi." Cô lại nói.

"Em nghĩ rằng chỉ cần nói xin lỗi là xong chuyện sao?" Anh trừng mắt nói, thật muốn đánh vào mũi cô một trận.

"Trạm đại ca, sao anh lại nói chị dâu như vậy, chị mới sinh xong, nhất định là vừa mệt vừa khó chịu, anh phải chăm sóc chị ấy, cảm ơn chị ấy đã khổ cực mới đứng, sao lại có thể như vậy được?" Nhậm Diệu Hồng vội hòa giải.

Sau này nếu cô khổ cực sinh con cho Quý Thành Hạo mà anh lại có dũng khí dùng loại thái độ này nói với cô, cô nhất định sẽ trở mặt với anh!

"Cô ấy không phải chị dâu em" Trạm Diệc Kỳ trừng mắt nhìn Lương Kỳ Gia một cái, cố ý nói với Nhậm Diệu Hồng.

"Hả?" Nhậm Diệu Hồng ngẩn người, "Nhưng em gọi anh là Trạm đại ca, gọi Kỳ Gia một tiếng chị dâu cũng đúng mà."

"Anh chưa kết hôn với cô ấy."

"Hả?"

"Cho nên cô ấy không phải vợ anh, đương nhiên không phải chị dâu của em."

Nhậm Diệu Hồng há hốc miệng, hoàn toàn không nói ra lời. Cô thấy Trạm đại ca lúc này khẩn trương lo lắng đến mức không nhận ra cô, hẳn là rất quan tâm tới Kỳ Gia mới đứng, sao giờ lại diễn trò này trước mặt Kỳ Gia?

"Diệu Hồng, anh đi chuẩn bị chút đồ dùng, phiền toái em chăm sóc cô ấy." Anh dặn dò rồi cứ như vậy xoay người, cũng không thèm ngoảnh lại rồi đi, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn đến người đang nằm trên giường bệnh lấy một cái.

Sao có thể như vậy được?

Bây giờ cô nên nói với Kỳ Gia như thế nào? Nói Trạm đại ca không phải người đàn ông lạnh lùng vô tình như vậy, muốn cô đừng suy nghĩ nhiều, an tâm tĩnh dưỡng sao? Thật là khó giải quyết mà.

"Xin lỗi, làm phiền cô rồi." Lương Kỳ Gia nằm trên giường bệnh đột nhiên mở miệng, "Còn nữa, cảm ơn cô đưa tôi tới bệnh viện."

"Đừng nói vậy." Nhậm Diệu Hồng vội vàng hồi thần, lắc đầu với cô: "Chị cảm thấy thế nào? Có khỏe không? Nếu có chỗ nào không thoải mái nhất định phải nói với em, em sẽ gọi bác sĩ."

"Cảm ơn."

"Em chưa từng nghĩ trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy, chị hóa ra là bạn của Trạm đại ca." Cô nói, ngừng một lát rồi không nhịn được lại hỏi: "Chị với Trạm đại ca rốt cục là xảy ra chuyện gì?"

Từ cung lại co rút đầy đau đớn làm cho Lương Kỳ Gia không nhịn được nhíu mày. Trời ạ, bắt đầu rồi, lúc chuẩn bị được đẩy khỏi phòng sinh bác sĩ cũng nói với cô về chuyện này, muốn cô chuẩn bị tâm lý.

"Xin lỗi." Cô miễn cưỡng nói với người bạn mới kiêm ân nhân, nhắm mắt lại nhịn đau.

Bộ dáng khổ sở của cô làm cho Diệu Hồng lập tức im lặng, không dám nhắc lại nỗi đau của cô cho dù tò mò muốn chết.

Nhìn bộ dáng cô ấy như vậy chắc chỉ có thể chờ thêm một lúc nữa, gọi Quý Thành Hạo giúp cô đi làm rõ rốt cục chuyện gì xảy ra, mới có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô.

Hai tiếng sau, Lương Kỳ Gia sau khi hồi phục được chuyển tới phòng bệnh, Trạm Diệc Kì cũng quay lại.

Lương Kỳ Gia rất muốn nói chuyện với anh, nhưng vẫn còn có người ngoài ở đó, hơn nữa cô đang thật sự không thoải mái, không thể làm gì khác hơn là thôi.

Nhậm Diệu Hồng còn chưa đi, ba mẹ chồng tương lai chưa có dịp gặp mặt của cô cũng đã tới, mang một nồi canh gà, gan heo cùng với cháo đậu đỏ đến, làm cô nhìn tới choáng váng, ngay cả cảm giác khẩn trương khi con dâu xấu lần đầu tiên gặp mẹ chồng cũng quên sạch.

Tiếp đến là tổng tài của cô, làm cô ngạc nhiên hơn là bạn mới của cô lại vốn là bạn gái của tổng tài, hơn nữa thấy bộ dáng tổng tài tránh đề bạn gái tới gần Trạm Diệc Kì thật buồn cười, nhưng mà cô cũng không có hơi sức để cười.

Một đám người vẫn chờ đến xem cung cung yêu quý mới chịu rời đi, mà cô cuối cùng cũng đợi được lúc có thể ở một mình với Trạm Diệc Kì rồi.

"Anh rất giận, đúng không?" Khách đã đi, cửa cũng đóng rồi, cô mới cẩn thận mở miệng nói.

"Đúng." Anh cũng không khách khí, trả lời thẳng.

"Xin lỗi."

"Câu này em đã từng nói rồi."

"Em không nghĩ sẽ nghiêm trọng đến vậy."

"Em không nghĩ? Anh nghĩ rồi, tại sao em lại không nghe anh nói? Buổi sáng trước khi ra khỏi nhà, anh đã hỏi em bao nhiêu lần là có muốn nghỉ một ngày không, kết quả thì sao?" Trạm Diệc Kì nghiêm mặt nhìn cô.

"Xin lỗi."

"Bây giờ may mắn là hai mẹ con bình an, em mới có thể nói chuyện với anh như thế này, nếu như không may con xảy ra chuyện, hoặc là em xảy ra chuyện gì thì em cảm thấy một câu xin lỗi có tác dụng sao, có thể lấy lại cái gì sao?"

Anh nói làm sắc mặt Lương Kỳ Gia tái nhợt vài phần, cả người như rơi vào hầm băng, cảm giác toàn thân phát lạnh.

Nếu như con xảy ra chuyện...

"Đáng chết!" Trạm Diệc Kì thấp giọng chửi thề, bước nhanh về phía cô.

Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Còn nói cho cô một bài học, nhìn thấy bộ dáng cô sợ đến mặt không còn chút máu đã khiến anh không đành lòng, muốn giáo huấn thế nào đây? Anh thật là bị cô đánh bại rồi.

"Không được khóc, phụ nữ đang ở cỡ kị nhất là khóc, gây tổn hại sức khỏe, em chưa từng nghe người ta nói sao?" Anh đi tới bên giường, mảy mui chắt, vẻ mặt nghiêm túc nói với cô, nhưng ngữ khí không còn lạnh như băng nữa, cho dù vẫn có chút khiển trách nhưng cũng có dịu dàng cùng đau lòng nhẹ nhàng như là sợ dọa tới cô.

Ngừng một lát, mặc dù anh cảm thấy chính mình nói thế thật mâu thuẫn, tựa như tự lấy đá đập vào chân mình vậy, nhưng nhìn về mặt kinh hãi và bộ dạng tự trách của cô, anh muốn cũng không nói nổi nữa.

"Còn nữa, không nên suy nghĩ bậy bạ, chuyện cũng đã qua rồi, hơn nữa hai mẹ con em bình an vô sự mới là quan trọng, có nghe thấy không?"

Khẩu khí của anh thật nhẹ nhàng. Anh không nói còn đỡ, không nghĩ tới vừa nói xong, lại khiến nước mắt cô trào ra.

"Đáng chết!"

Trạm Diệc Kỳ lại không nhìn được chửi thề một tiếng, tay chân luống cuống muốn ôm cô vào lòng an ủi, lại không biết làm thế nào để không làm đau cô.

"Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi." Lương Kỳ Gia khóc nói.

"Không cần nói xin lỗi, người cần nói xin lỗi là anh, anh không nên tức giận với em, không nên cố ý nói lời hù dọa em, cho dù hôm nay anh thật sự bị em dọa đến mất nửa cái mạng..." a a đáng chết, anh lại nói cái gì thế này!

Anh bị chính lời nói hồ đồ của mình làm tức giận đến vô đầu bứt tóc, sau khi hít sâu một hơi, anh ngồi vào bên giường, cẩn thận để cô dựa vào lòng mình, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

"Em yêu, đừng khóc, anh cũng không định trách cứ gì em, chỉ là muốn em biết anh lo lắng sợ hãi thế nào thôi. Trước đây anh cho rằng mình có thể tỉnh táo đối mặt với bất cứ chuyện gì, xử lý tất cả tình huống, nhưng tới ngày hôm nay anh mới biết chỉ cần có liên quan đến em cùng bảo bối là anh không thể bình tĩnh được.

Em hù chết anh rồi, anh không thể nhớ được mình làm thế nào chạy tới được bệnh viện, khi anh đến rồi lại không có bất cứ thứ gì chứng minh quan hệ với em, anh chỉ có thể chạy tới chạy lui ngoài phòng sinh, hoàn toàn bó tay không nghĩ ra cách. Anh thật sự rối loạn, vừa nghĩ đến em một mình trong phòng sinh, nghĩ đến em hoặc cực cung có thể vì sinh non mà gặp chuyện ngoài ý muốn, cả người đều lạnh như băng, không nhìn được mà run rẩy.

Em có biết anh rất lo lắng, rất sợ hãi, rất tự trách không? Khi thấy em buổi sáng không thoải mái là thật, anh nên kiên trì để em ở nhà nghỉ ngơi, không được để em đi làm. Hết thấy là anh sai, là anh không cẩn thận mới có thể xảy ra chuyện thế này, anh xin lỗi." Anh tràn ngập tự trách nói.

"Không, căn bản không phải là anh sai, không phải anh không cẩn thận, người không cẩn thận là em, xin lỗi." Lương Kỳ Gia lắc đầu, hít mũi nghẹn ngào nói.

"Có lẽ cả hai chúng ta đều sai, nhưng may mắn là em với cực cung đều bình an vô sự, đây mới là điều quan trọng nhất, đúng không?" Anh ôn nhu an ủi cô.

"Đúng vậy."

"Cảm ơn em đã sinh cho anh một cô bé xinh như vậy." Anh cúi đầu hôn cô, cảm động nói.

"Đó là vì ba nó thật đẹp trai, nó giống hệt anh." Nghĩ đến con gái, Lương Kỳ Gia nở nụ cười.

"Đó là vì mẹ nó thật xinh đẹp, mắt con bé giống anh, những chỗ khác đều giống em." Anh sửa lại.

"Ba mẹ anh trông thật cao hừng."

"Anh đã nói với em rồi, bọn họ trời sinh trọng nữ khinh nam, bây giờ không chỉ có một cô con dâu để họ yêu thương, lại còn có một đứa cháu gái, bọn họ sao có thể mất hứng được? Đúng là vui đến chết luôn." Trạm Diệc Kỳ chép miệng nói.

"Em có để ý đến thứ bọn họ mang tới không?" Anh nói tiếp: "Sau khi em sinh xong, anh mới gọi điện nói với bọn họ chuyện em và cực cung của chúng ta, kết quả không đầy ba tiếng sau, cũng không biết bọn họ làm cách nào biến ra nhiều đồ trong thời gian ngắn như vậy. Anh phải nhắc trước để em chuẩn bị tâm lý, mẹ anh nhất định chạy tới chăm em ở cũ, hơn nữa là theo kiểu truyền thống, tỉ mỉ, nghiêm khắc, quan tâm đến mức em phát sợ luôn."

"Như vậy sẽ làm phiền mẹ anh quá rồi sao?"

"Cái gì mà mẹ anh? Bây giờ mẹ anh cũng là mẹ em rồi, hơn nữa tối nay em không phải cũng gọi ba mẹ rồi sao?" Trạm Diệc Kỳ liếc mắt xem thường cô một cái rồi tiếp tục nói: "Mẹ anh căn bản là muốn cầu còn không được. Anh không phải đã nói với em rồi sao? Từ sau khi anh hai mươi tuổi, bà liên tục giục anh mau chóng kết hôn, để bà chăm con dâu ở cũ, đã đủ khoa trương chưa nào?"

Lương Kỳ Gia ngẩn người, sau đó nở nụ cười.

Thấy cô vui vẻ cười, lo lắng của Trạm Diệc Kỳ từ khi thấy cô khóc rồi cực cung cũng buông lỏng.

Anh rút cực triệt để lĩnh ngộ được một việc, đó chính là bản thân yêu cô quá rồi.

Yêu phải người tình một đêm.

Ngày con gái Lương Kỳ Gia đầy tháng, ba cô cũng tới uống rượu mừng, mẹ cả cùng em trai đương nhiên không tới, nhưng không nghĩ tới lí do khiến cô phải ngẩn người, bởi vì bọn họ chuyển tới nhà mẹ cả ở phía nam.

Cô hỏi ba chuyện gì đã xảy ra, ba không nói rõ, chỉ bảo em trai một ngày đi đến quán bar, đắc tội với bọn lưu manh, bị đánh gãy chân, sau đó mẹ cả bảo phòng ốc ở quê không có cầu thang, không khí lại tốt, thích hợp dưỡng thương nên hai mẹ con liền tới đó.

Lương Kỳ Gia nghe xong chỉ có một cảm nhận, đó chính là việc em trai từng tới tìm cô đã bị Trạ Diệc Kì phát hiện rồi, cũng làm cho anh có thể sáng khoái thực hiện câu nói tàn nhẫn trước kia.

Cô không thể trách anh được, bởi vì sở dĩ cô bị sinh non cũng là do em trai kia ban tặng. Nếu không phải nó chạy tới uy hiếp cô, lại còn đòi tiền, cô sẽ không vì lo lắng mà hại tới sức khỏe, lại càng không vì đồng ý cho nó tiền mà cố gắng đi lại, cho nên mới bị sinh non trước ba tuần.

Thực ra như vậy cũng tốt, ba thoải mái, cô cũng không còn phải lo lắng để phòng nó gây chuyện ngu xuẩn gì đó hại tới Trạ Diệc Kì, khiến anh bị đe dọa, thương tổn, đánh người... Làm ra những hành vi phạm tội, cô đúng là lo lắng gần chết rồi.

Tóm lại, như vậy là tốt nhất.

Mà ba còn mang thư mời dự họp lớp mỗi năm một lần đến cho cô.

Mỗi năm một lần ư...

Thời gian trôi qua thật nhanh, nháy mắt đã hết một năm rồi.

Hỏi bạn bè thời gian thì được biết là mùng 6 tháng sau, người đứng ra tổ chức lần này là Dương Đình Đình, cũng là bạn gái của Đường Gian.

Cũng không biết trong lòng cô ta nghĩ gì lại đặc biệt ghi thêm nói cô nếu không đi tức là để ý chuyện cô ta đính hôn với Đường Gian. (đã bảo ruồi, câu đố 1 tháng sở khanh mà sao cứ như bắt đc vàng ý nhờ :-))

Tôi van cô, cô không nói thì tôi cũng không biết cô đã đính hôn rồi được không? Rốt cuộc là ai để ý cơ chứ?

Vốn cô không muốn đi đâu, dù sao thì cô cũng vừa ở cữ chưa được bao lâu! Mẹ chồng kiên trì nói phải ở cữ đủ bốn mươi ngày, nhưng xem tình huống này thì cô không đi cũng không được, bởi vì cô ghét cảm giác yếu thế.

Cố gắng giảm cân... ừm, kỳ thật cũng không cần cố gắng nhiều lắm, bởi vì mẹ chồng cô cũng là một người phụ nữ hiện đại, hoàn toàn hiểu rõ vóc dáng hoàn hảo đối với phụ nữ cũng quan trọng như thân thể khỏe mạnh, cho nên trong lúc chăm cô ở cữ, tiện tay kiêm nhĩ cố (*ở đây là chiều cố, tạm thời chưa tìm được từ thích hợp nên đành đề vậy ^ ^)! Không, phải nói là tam cố mới đúng, bởi lẽ bà còn giúp cô chăm sóc bảo bồi yếu quý, khiến cô sau khi hết cữ, dáng người cũng gần như khôi phục lại như trước khi mang thai.

Bây giờ cô chỉ còn 48 kg, cân xứng với chiều cao 1m63, hơn nữa mẹ chồng lại chăm cô rất tốt, khí sắc tốt đến không thể tốt hơn, cả người cũng tỏa sáng đến bất ngờ.

Chồng yêu đã nói vậy, cô bây giờ không đi tỏa sáng còn chờ tới khi nào?

Đúng rồi, chút nữa quên nói, khi cô ở cữ xong liền đi đăng kí kết hôn với Trạ Diệc Kì rồi, còn về lễ cưới muốn tổ chức cùng lúc với Quý Thành Hạo, Nhậm Duẩn Cảnh, Dịch Tử Xá, bốn đôi ông bà hưng phấn không thôi, mỗi ngày đều cùng nhau thảo luận chi tiết đám cưới, thời gian, bạn đến để sợ.

Tóm lại, cô bây giờ hạnh phúc vô cùng, nếu như có thể miễn đi họp lớp hôm nay cô càng hạnh phúc.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cuộc sống phải có chút không viên mãn thì mới cảm nhận được tư vị hạnh phúc, không phải sao?

Cho nên cần phải ra trận thôi.

Hít sâu một hơi, Lương Kỳ Gia bước vào cửa nhà hàng, theo sự chỉ dẫn của bồi bàn, cô đi tới lầu hai, nơi bạn bè tụ họp.

"Lương Kỳ Gia? Cậu thực sự tới sao? Lúc nãy Đình Đình nói cậu sẽ đến mình còn không dám tin!"

"Đúng rồi, lần trước Đình Đình đính hôn có gửi thiệp mời đến cho cậu, nhưng cậu lại không có tin tức gì, bọn mình còn tưởng hôm nay cậu cũng không đến."

Hóa ra Dương Đình Đình có gửi thiệp mời cho cô. Xem ra thiệp mời chắc lại bị mẹ cả vứt vào sọt rác rồi.

"A, trông cậu có chút khác trước, nhưng khác ở chỗ nào nhỉ?"

"Hình như có chút béo lên đúng không? Trước kia cậu thực gầy, bây giờ thì vừa đẹp."

"Khí sắc cũng thật tốt, do hiệu quả của trang điểm sao? Cậu dùng mỹ phẩm loại nào, mình cũng muốn mua để dùng."

"Mình cũng muốn. Còn nữa, quần áo cậu đang mặc chẳng phải là Chanel sao?"

"Chanel? Sao có thể, cô ấy làm sao đủ khả năng mua loại đồ này, nhất định là đồ nhái rồi."

"Chanel là nhãn hiệu mình thích nhất, mình sẽ không nhận làm đâu."

Mọi người mỗi người một lời làm Lương Kỳ Gia hoàn toàn không có cơ hội lên tiếng.

"Này, mau nhìn chỗ cầu thang kia, có một đại mỹ nam đang đi tới đây!"

Thình lình vang lên một câu khiến cho toàn bộ đều im lặng, không hện mà nhìn về phía cầu thang.

Lương Kỳ Gia cũng không ngoại lệ, chỉ là cô hơi sững sốt, đại mỹ nam này không phải ai khác chính là chồng cô. Sao anh lại ở đây?

"Sao anh lại ở đây?" Cô vội vàng đứng dậy đi về phía anh.

"Túi xách của em." Trầm Diệc Kỳ than nhẹ, đưa túi xách LV cho cô.

Cô ngơ ngác nhìn túi xách trên tay anh, rồi lại nhìn hai tay trống trơn của mình, thiếu chút nữa thì té xỉu. Cô lại khần trương đến độ túi xách cũng quên không mang theo, thật là đủ khoa trương mà.

"Xin lỗi. Cảm ơn anh." Cô lè lưỡi, làm mặt quỷ với anh rồi mới cầm lấy túi xách.

"Kết thúc nhớ gọi điện thoại cho anh." Trầm Diệc Kỳ khẽ hôn cô rồi mới rời đi.

Lương Kỳ Gia không dám quay đầu lại, vừa rồi cô mới nghe thấy phía sau có tiếng hít vào, hiển nhiên bạn học không thể tin đại mỹ nam trong miệng mọi người lại hôn cô, bản thân cô cũng không tin được a.

Trời ạ, anh làm vậy để làm gì cơ chứ? Đúng là bị anh hại chết!

Vậy đấy, cô khẳng định sẽ bị mọi người quần lấy hỏi anh là ai? Cô có quan hệ gì với anh? Quen biết ra sao, một đồng vấn đề lung tung làm cho cô muốn về nhà với con gái.

"Lương Kỳ Gia, anh ta là ai thế?"

Nhìn đi, bắt đầu rồi kìa!

Đoàn người như ong vỡ tổ bao quanh lấy cô.

"Cậu có quan hệ gì với mỹ nam lúc nãy thế?"

"Vừa rồi anh ấy hôn cậu có phải không?"

"Anh ấy chắc không phải bạn trai cậu chứ hả?"

"Lương Kỳ Gia, sao cô lại quen tổng tài của tôi?"

Hả! Sao lại có chuyện này?

Cô không tin nhìn chằm chằm vào Dương Đình Đình. Cô làm việc ở công ty của Trầm Diệc Kỳ, sao lại trùng hợp vậy chứ?

"Vợ à....."

Thanh âm này có chút quen thuộc...

Không đúng, không phải có chút quen, mà là rất quen. Chồng cô đã đi giờ lại xuất hiện trở lại, cả phòng ăn lẩu hai cũng bởi vậy mà rơi vào một mảnh trầm tĩnh.

"Lúc nãy anh quên nói, mẹ mới gọi điện nói cục cưng ăn no rồi, bảo em không cần lo lắng, cứ chơi đùa vui vẻ." Anh nói với cô xong liền quay lại mỉm cười với mọi người, chỉ có phong độ, tao nhã lịch sự, giết người không đến mạng nói một câu, "Làm phiền rồi." Sau đó liền đi ra.

Lương Kỳ Gia thiếu chút nữa hét to với anh. ... chờ em, chờ em cùng trốn a!

Hu hu, người đàn ông này rõ ràng là cố ý rồi! Tại biết mối quan hệ của Dương Đình Đình với Đường Gian, cùng với sự khiêu khích của cô ta với cô nên đặc biệt đến thay cô xả hận.

Nhưng anh xả giận xong rồi, tốt xấu gì cũng nên nhớ mang cô đi theo chứ?

Bây giờ rơi vào cơn bão rồi, muốn cô thoát thân thế nào đây? Đúng là bị anh hại chết mà!

Nhân sinh quả nhiên nên có chút không viên mãn mới có thể cảm nhận được tư vị của hạnh phúc.

Ô...

~ TOÀN VĂN HOÀN ~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Người Tình Một Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.